

Giới thiệu Ủ, Thì Cưới

Khi cuộc nói chuyện giữa hai người trở thành một cuộc trao đổi, nhưng hai bên đều không thể thỏa mãn đối phương. Anh nói rằng anh có thể cho cô năm trăm triệu, điều kiện là cô hãy vờ yêu anh. Nhưng cô không cần. Dù anh có muốn đem cả gia tài ra trao đổi, cô cũng không muốn...

Phải làm sao cô mới yêu anh ư?!!

Vì anh không phải người cô cần.

Cô muốn một người đàn ông bình thường, không cần quá xuất sắc hay thành công, nhưng phải hết lòng yêu thương cô. Một người biết lạnh lùng từ chối những cô gái xung quanh muốn tiếp cận, nhưng sẵn sàng cho cô ấm áp và quan tâm. Đặc biệt người đó chắc chắn phải là đàn ông.

Bạn đang đọc truyện Ủ, Thì Cưới được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

- Tôi cho em 500 triệu, em giả vờ yêu tôi được ko?

- Tôi ko cần tiền, nhà tôi có tiền đủ sống rồi.

- Vậy tôi cho em cả gia sản mà tôi có.

- Tôi ko cần đâu, số đó đối với tôi quá nhiều.

- Vậy em cần gì mới chịu yêu tôi?

- 1 người đàn ông bình thường, yêu thương tôi hơn tất cả, một người lạnh lùng kiêu căng biết từ chối những cô gái bên cạnh anh ấy nhưng chỉ ấm với mình tôi, và đặc biệt phải là men, thế là đủ.

Anh nâng cằm tôi lên, nhìn sâu vào ánh mắt tôi. Ánh mắt hút hồn, đẹp siêu lòng ấy, rồi nở nụ cười đầy vô sỉ. Tay anh từ từ cởi đi những hạt nút áo sơ mi của mình rồi đè tôi xuống giường.

- Vậy tôi có dư rồi, em lại đây tự mình kiểm tra xem nào.

Tiếng điện thoại reo, tôi đưa tay mò mò rồi tắt đi. Tiếng điện thoại lại tiếp tục reo, tôi thuận tay bấm khóa nguồn. Tường đầu được yên ổn ngủ nướng, mơ tiếp giấc mơ ảo tưởng. Chưa đầy 5p sau, vú nuôi đã đi vào phòng lôi tôi ra khỏi giường.

- Con ơi, con dậy đi, mẹ con bảo con đi xem mắt mà sao con còn ngủ.

- Bảo với mẹ con ai cưới người đó xem đi, con còn bận hẹn hò với soái ca trong mộng mà.

- Thôi, thôi, con làm ơn ngồi dậy cho vú đi, ko mẹ con về lại trách vú bây giờ.

Tôi được vú nuôi đỡ dậy, tóc tai bù xù, son phấn lem luốc, vì đêm qua sinh nhật bạn tôi, nên tôi đã quá chén 1 chút.

Tôi thất thểu bước xuống giường, vừa đi vừa ngáp. Thấy mình trong gương tôi thoáng giật mình, khiếp thật.

Tôi tắm rửa và lại trang điểm xinh đẹp, váy áo xúng xính. Đi xuống dưới lầu.

Tôi đi xuống dưới lầu, điện thoại lại reo lên, đó là mẹ tôi, bà đang rất giận dữ.

- Thực Anh, con mà ko xem mắt đàn hoàng là coi chừng mẹ đấy.

- Mẹ à, sao cứ phải xem mắt hoài vậy, thời buổi nào rồi, con còn chưa muốn lấy chồng.

- Con nói gì vậy hả? Đã 29 tuổi rồi đó, bằng tuổi con người ta đã 2 3 đứa con rồi còn gì. Còn con thì cả đàn ông cũng ko để mắt đến, hay.. hay con thích con nào rồi hả?

- Con là gái thẳng 100% đó mẹ à.

- Vậy thì lo xem mắt đi, lo yêu đương đi, lo sinh con đi.

- Mẹ ơi... con....

Tút.. tut.. tut...

Đầu dây bên kia đập máy, tôi lắc đầu ngao ngán. Rồi lấy điện thoại ra nhắn tin.

Bên ngoài ngôi nhà 3 tầng tôi đang sống, có chiếc xe con đậu sẵn, đó là xe tôi, đêm qua say quá nên tôi vất nó ngoài này.

Nói sơ qua, nhà tôi ko phải loại giàu có như vậy liền. Cũng ko phải của ông cố nội hay ông cố ngoại nào để lại cho gia tài kết xù. Mà nhờ vận may, hồi trước nhà tôi nghèo lắm, bố tôi tha cả nhà ra thành phố buôn bán kiếm sống. Ko quen ko biết, lại ko thân thích, nên bố mẹ tôi nhận vé số đi bán.

Hồi ấy, nhà tôi thuê 1 căn phòng nhỏ, nói là phòng cho oai chứ thật ra ko khác gì cái chuồng lợn, bé tẹo và chật chội. Tôi và anh 2 cũng được bố mẹ cho ăn học đẳng hoàng dù cuộc sống khá vất vả. Rồi những ngày mưa tầm tã, mưa giăng ngập lối, mưa thổi đất thổi cát, và thổi luôn cả lòng người. Nhiều lúc như thế nhà tôi chỉ có ăn mì gói qua con đói.

Do ăn ở hiền lành hay sao ấy mà ngày định mệnh đó đã đến, tôi nhớ ngày đó bố tôi còn 15 tờ vé số, mưa to lắm nên ko đi bán được. Cả nhà buồn thiu, ko bán được có mà mưa thế này lại ko trả được. Vậy là chấp nhận lỗ, cả vốn cả lời đều nằm trong ấy.

Tối đó ăn cơm xong, nghe đài xổ số, bố mẹ tôi chia ra mỗi người 1/2 đề dò. Từ giải thấp nhất đến giải cao nhất, bố tôi nghĩ thôi vậy là xong. Ai ngờ đến giải đặc biệt, giải đặc biệt ấy đã gọi tên bố mẹ tôi.

Sau khi có tiền bố vẫn để mẹ con tôi sống thế, mỗi ngày vẫn đi bán vé số. Ko hiểu ngày đó ai gieo cho ông tư tưởng hay ông có tầm nhìn nữa, có bao nhiêu tiền bố tôi ngấm ngấm đầu tư vào đất. Hồi ấy đất rẻ lắm chứ ko như bây giờ. Vài năm sau khi các dự án lớn gần nơi đất bố tôi mua phát triển, nên giá đất ở đó tăng lên rất nhiều, lên 1 cách chóng mặt luôn. Bán đất đi bố tôi trở nên giàu có, cứ 1 lô đất bán đi mua được 2 lô đất khác. Cuộc đời mà, giàu là giàu, ai quan tâm đến cách bạn giàu như thế nào, họ chỉ quan tâm đến việc bạn có bao nhiêu tiền thôi.

Tôi phóng xe trên đường, ghé vào 1 tiệm thời trang, thay đổi trang phục. Cái váy đầm công chúa được tôi thay bằng bộ đồ hầm hố ăn chơi hơn. Tóc xõa nhẹ, cũng được buộc cao hơn, son hồng cũng đổi thành son đỏ chói. Nhìn mình trong gương, bây giờ tôi khá là hài lòng.

Chiếc xe dừng lại ở 1 nhà hàng sang trọng, tôi tiến vào căn phòng đã được biết trước. Ở đó có 1 chàng trai khá lịch lãm, vì tôi nhìn thấy thế. Tôi tiến đến và cố gắng hành động của 1 cô gái ăn chơi nhất có thể.

- Chào anh, tôi là Thực Anh.

Anh chàng khá là kinh ngạc, vì anh được báo trước tôi là 1 cô gái dịu dàng. Chắc anh ta đã hơi bị ngạc nhiên.

- À, chào cô, tôi là Minh Tuấn, rất vui được gặp cô.

Tôi ngồi xuống ghế, thoải to bong bóng kẹo su trong miệng nổ phanh bách. Hắt hàm về phía anh chàng.

- Anh chờ tôi lâu chưa, đã gọi gì ăn chưa.

- Cũng ko lâu lắm, cô muốn ăn gì?

Miệng tôi vẫn nhai kẹo su bèm bép.

- Gì cũng được, tôi ko kén ăn lắm đâu.

- À, vậy được rồi.

Sau khi gọi món ăn xong, anh ta nhấp 1 chút rượu, thông thả hỏi tôi.

- Cô bao nhiêu tuổi? Hiện tại làm gì?

- Anh có biết là đối với phụ nữ ko nên hỏi tuổi sao?

- Tôi xin lỗi, chỉ là tôi thấy cô khá trẻ hơn nhiều so với số tuổi tôi được biết.

Tôi cười rõ to, rồi thái độ lạnh lùng nhìn anh chàng.

- Vậy sao, tôi có bí quyết mà.

Tôi thấy anh chàng mặt vẫn còn vui tươi lắm.

Đồ ăn được mang lên, tôi tháo giày ngồi chồm hổm, tay bốc đồ ăn bỏ vào miệng nhai chèm chẹp. Tôi thấy anh chàng đó mắt nhìn tôi tròn to, ko chớp lần nào. Tôi đá mắt về hướng bên ấy.

- Anh ăn đi, ngon lắm đấy.

Rồi tôi đưa tay bóc miếng tôm trong đĩa đưa về phía miệng anh chàng ấy.

- Nào há miệng ra tôi đút cho nào ngon lắm.

- Thôi cô ăn đi, tôi dỉ ứng tôm.

- Ờ vậy tôi ăn nhé.

Tôi ăn 1 cách ngon lành, cánh cửa phòng được mở ra, 1 cô gái bước vào, cô ấy ăn vận đầm nhìn rất dịu dàng, tiến về phía tôi ngồi. Cô ấy lấy tay quẹt vết đồ ăn trên mặt tôi, dấu vết tôi cố tình để lại, rồi cho vào miệng mình.

- Em à, chị dặn bao nhiêu lần rồi, ăn uống phải từ tốn thôi.

Rồi cô ấy lấy giấy lau miệng cho tôi, rồi giả vờ đưa đầu đối diện hôn môi tôi.

- Sao lại chạy ra đây, may chị tới sớm đấy.

Tôi lau tay rồi ôm lấy cô ấy, dựa đầu vào ngực cô ấy.

- Chị à, sao biết em ở đây mà đến vậy, em nhớ chị quá à.

- Chị cũng vậy nè, bé cưng.

Chúng tôi ôm nhau, vờ hôn hít. Khiến chàng trai ấy mặt tái mét, mồ hôi vã ra đầy trán. Tôi cố nhịn cười rồi nói với anh chàng đó.

- Bí mật của tôi là tôi bị les (đồng tính nữ) đó, tôi ko có thích đàn ông.

Anh chàng đứng lên xin phép về.

- Xin lỗi đã quấy rầy 2 người, bữa này tôi mời, xin phép tôi về.

- Này, anh ơi chưa ăn gì mà... này...

Anh chàng đó đi rồi, tôi và cô gái vừa đến cùng cười khúc khích.

Cô gái ấy là Mỹ Dung, Mỹ Dung được ba mẹ tôi nhận nuôi ở trại trẻ mồ côi trong 1 lần đi từ thiện. Chúng tôi yêu thương nhau lắm, chưa bao giờ tôi xem cô ấy là người ngoài, và cô ấy là "chị dâu hựt" của tôi. Ko hiểu sao họ yêu thương nhau lắm mà lại chia tay nhỉ?

Tôi nhìn Mỹ Dung cười nắc nẻ đưa tay lên vuốt ngực.

- May quá, may đến kịp thật ấy.

- Con khi, tao đang đi dạy, may làm tao phải giả vờ đau bụng mà chạy ra đây đó.

- Tao biết may thương tao mà, về thôi.

Chúng tôi về nhà, vào phòng nằm lăn ra giường, tầm 10p sau.Cái cửa đột nhiên bị bật ra cực mạnh. 1 người phụ nữ mặt mày quần vũ, khiến 2 đứa tôi đều phải ngồi dậy, đó là người đàn bà quyền lực nhất nhà này.

- Thực Anh, Mỹ Dung... 2 đứa con giỏi lắm, làm người ta chạy mất dép thế kia, còn ko liên lạc được.

- Ồ.. mamy đại nhân, người có thể bình tĩnh lại chút ko?

- Bình tĩnh, làm sao mà bình tĩnh được chứ, sắp ế đến nơi rồi có biết ko?

- Thì ế khỏe mà mẹ, con sẽ ở với mẹ suốt đời.

Mỹ Dung cũng thêm lời vào.

- Đúng mà mẹ, độc thân là sướng nhất ấy mẹ.

- Tôi ko cần 2 cô ở nuôi tôi đâu, đi lấy chồng đi cho tôi nhờ, nhag có 2 hũ mắm để thối um lên rồi đấy.

Rồi mẹ tôi liếc sang nhìn Mỹ Dung

- Còn cả con nữa đấy, cũng lo lấy chồng đi.

Rầm.

Cánh cửa chưa bao giờ được đóng mở 1 cách nhẹ nhàng bởi mẹ tôi.

Người phụ nữ quyền lực đi ra, 2 đứa tôi nhìn nhau rồi cùng ngã xuống giường. Lúc xưa mẹ tôi cũng dịu dàng lắm, dù có bất cứ chuyện gì mẹ tôi cũng dùng cách ôn hòa mà giải quyết. Từ khi bố bị tai nạn mất, mẹ tôi đã rất đau khổ, phải lâu lắm mới vượt qua được và trở nên nóng tính như giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Công việc của tôi là DJ trong 1 quán bar ko lớn cũng ko nhỏ. Mẹ tôi chưa bao giờ cấm tôi làm gì, chỉ là đừng vi phạm pháp luật, đừng dính vào chất cấm là được. Ban đêm đi làm cũng đủ tiền tôi tiêu lai rai, còn ngày thích làm gì làm, hoặc nướng cho khét giường. Tôi tôn thờ chế độ độc thân này quá.

Mấy hôm nay mẹ tôi cứ bắt tôi đi xem mắt, tôi thật sự chán. Hôm nay tôi xin nghỉ, ko đi làm. Tôi dùng chân vào 1 công viên nhỏ, ngồi lên xích đu mà ăn kẹo mút. Ở đây cũng tầm 8h tối, ko có ai cả. Tôi chỉ ngồi nói chuyện 1 mình.

- Haizzz, lấy chồng có gì mà vui đâu, đẻ con xong lại phải tự mình trông con, còn phải cho ăn cho ị, đầu tóc rối bời. Ko có thời gian ra ngoài nữa. Lấy chồng thì có gì mà hay đâu chứ.

Tiếng trẻ con ở đâu đó vọng lại, nghe có vẻ gần tôi.

- Lấy chồng rất vui nhé, lấy chồng rồi sẽ sinh ra được nhiều cực phẩm.

Tôi đứng phát dậy, ngó xung quanh ko có ai cả. Ko có người mà sao lại có tiếng nói vậy... ko lẽ... ko lẽ là ma. Tôi cổ nuốt nước bọt, giọng run run.

- Em... em ơi, em đừng dọa chị nha, chị... chị sợ ma lắm... em có đói khát thì mai chị mua đồ cúng cho em.

- Em đói lắm, em muốn ăn bây giờ thôi, chị có gì ăn ko?

- Chị.. chị có mấy cây kẹo, chị chị để đây nha. Em ăn đi.

Tôi sợ quá để mấy cái kẹo lên xích đu, rồi nhắm mắt lại khấn vái.

Tiếng lục đục, tiếng bước chân đi lại gần, nó khiến tôi sợ hơn. Rồi tiếng nói ngay đối diện tôi.

- Chị làm gì mà nhắm mắt vậy.

Tiếng nói đó khiến tim tôi muốn ngừng đập, giọng run run.

- Em... em chết oan nên có điều gì chưa làm được, em nói đi chị sẽ làm giúp em. Miễn em đừng hù chị là được.

Có bàn tay nhỏ chạm vào chân tôi, bàn tay thật ấm áp. Ma mà sao có hơi ấm vậy, tôi hé mắt ra nhìn, có 1 thằng bé đứng trước mặt tôi. Đẻn trai, mặt mày thanh tú, sau lưng có đeo ba lô hình người nhện nữa.

- Chị thấy ko, em ko phải ma mà là cực phẩm.

Lúc này tôi mới cúi người xuống, hỏi han thằng nhóc.

- Nay, em là con nhà ai, sao lại ở đây vậy, đã tối rồi còn gì?

- Còn chị thì sao, chị là con nhà ai mà sao lại ở đây.

- Chị lớn rồi, có thể quản lý mình được. Em bị lạc hả?

Thằng bé hát hàm lên.

- Lạc, làm sao mà lạc được, em có điện thoại này, có tiền này, muốn đi đâu chỉ cần gọi taxi là được.

Thằng bé lôi ra trong balo bao nhiêu là thứ đắt tiền. Tôi vội chặn lại và bỏ vào balo cho thằng bé ấy.

- Nè, cắt đi đừng khoe ra đây, người xấu thấy sẽ ko tốt đâu. Mà chị thấy em xạo ghê đó, con nít như em xe taxi nào dám chở. Với lại em có tiền sao ko mua đồ mà ăn đi.

Thằng bé lại lôi ra 1 mớ tiền toàn là tiền 500 ngàn mới cóng.

- Họ thấy em đi 1 mình và đưa tiền này họ ko bán, bánh và sữa đem theo em đã ăn mất hết rồi.

- Vậy nhà em ở đâu chị đưa em về.

Thằng bé mặt buồn buồn rồi lắc đầu.

- Sao vậy, ko nhớ nhà à, chị đưa em ra công an nha. Ở đó họ sẽ tìm được nhà của em.

- Ko phải là em ko nhớ mà em chưa muốn về.

- Máy giờ rồi mà chưa chịu về, người nhà sẽ lo cho em lắm đấy.

- Em chỉ có bố thôi, nhưng bố lúc nào cũng bận, ko quan tâm đến em. Lại ko chịu lấy mẹ khác để có người làm bạn với em.

- Mẹ em đâu?

- Bố bảo mẹ mất khi em còn nhỏ ấy.

Tôi xoa đầu thằng bé, thằng bé thật đáng thương, mới bé tí tuổi đầu đã mất mẹ.

- Mẹ kể thì ko hay đâu em, thường mẹ kể ko thích con nít đâu, chỉ thích ba của con nít thôi.

- Vậy hả chị, chứ ko phải ai cũng là mẹ sao.

- Ko đâu. Em đói hả, muốn đi ăn gì ko? Ăn xong rồi chị đưa em về nha.

- Dạ.

Thằng bé theo tôi ra xe, tôi chở thằng bé đi ăn gà rán KFC, món khoái khẩu của lũ con nít và cả của tôi nữa.

Thằng bé chắc đói bụng lắm nên ăn 1 cách ngấu nghiến ngon lành.

- Ăn từ thôi kéo nghen đó. Mà em tên gì vậy? Bao nhiêu tuổi rồi.

- Em là Louis, em 5 tuổi, còn chị.

- 5 tuổi mà già tương đương 50 tuổi ấy. Chị là Thực Anh, chị 29 tuổi.

Thằng bé nhìn tôi mắc chóp chóp, kiểu khó hiểu.

- Em có gì thắc mắc hả?

- Chị 29 tuổi? Bố em 35 tuổi? Ko lẽ chị là bà cô già?

Ai mà động chạm đến tuổi tác của phụ nữ thật là 1 tội ác mà. Mặt tôi giãn đồ lên, nghiêng răng.

- Chị chưa chồng nên gọi là chị thôi.

- Chị có chồng chưa?

- À ,chưa. Lấy chồng ko có gì vui nên chị chưa muốn lấy.

Thằng bé tặc lưỡi, lắc đầu rồi từ từ uống ly nước ngọt. À lên cảm giác đã khác rồi nói với tôi.

- Vừa già mà lại còn ế nữa hả chị?

Lần này tôi giãn thật sự, nhưng đi chấp với 1 đứa con nít, thì tôi thấy mình thật nhỏ mọn.

- Do chị đây chưa muốn lấy chồng thôi, trai xếp đầy đường nha. Ăn xong chưa, xong rồi về thôi, ông cụ non.

Tôi lại nắm tay thằng bé đi ra khỏi quán.

- Ăn xong rồi, giờ về nhé.

Thằng bé kéo tay tôi, nhìn tôi với ánh mắt hút hồn. Ko biết ba mẹ nó là ai mà lại sinh ra ông cụ non này chứ.

- Tối nay em ngủ nhà chị nhé, mai em lại về.
- Ko được đâu, bố em mà biết sẽ lo lắm đấy.
- Trước khi đi em đã để giấy lại rồi, ko sao đâu, chị cho em ngủ nhà chị nhé.
- Thật ko đó.
- Thật, lời nói đàn ông vững tựa thái sơn.

Tôi kéo mũi thằng bé.

- Già lắm rồi đó ông, 1 đêm nay thôi. Mai chị sẽ đưa em về.
- Dạ.

Chúng tôi đi đường đã nói chuyện với nhau rất nhiều, chỉ là ko nói chuyện gia đình mà thôi. Thằng bé này có nhiều kiến thức mà tôi cũng ko biết ấy.

.....

Về đến nhà tôi cũng gần 10h, có lẽ mọi người đi ngủ hết, tôi đưa thằng bé vào phòng. Mỹ Dung biết tôi về nên định qua phòng tôi chơi. Thấy thằng bé nên Mỹ Dung cũng ngạc nhiên lắm.

- Con ai đây.
- Nhặt được ngoài công viên.
- Định nhận con nuôi hả?
- Ko có.

Rồi tôi quay sang nói với Louis.

- Chào chị Mỹ Dung đi, bạn của chị.
- Em chào chị, chị cũng bỏ nhà đi bụi à?

Mỹ Dung vẫn ko hiểu gì cả.

- Là sao?
- Là ở đây ngủ giống em, mai mới về.
- À ko, tuy nói là bạn chứ chị vag Thực Anh là chị em.
- Ra vậy.

Rồi Louis leo lên giường chiếm chỗ.

- Em sẽ ngủ đây.

Mỹ Dung lại bên hỏi tôi.

- Tao ko hiểu gì hết.
- Mai kê, trẻ con cần được ngủ sớm.
- Ok.

Mỹ Dung đi ra và ko quên chúc Louis ngủ ngon. Còn tôi sau khi vệ sinh cá nhân xong cũng leo lên giường.

- ngủ nào.
- Chị ơi, chị ôm em nhé, hôn lên đây nữa nè chị.

Thằng bé đòi ôm và được hôn lên trán trước khi ngủ.

- Ok, giờ ngủ đi nè.

- Chưa chị ơi. Phải kể chuyện em mới ngủ được ấy.

- Vậy gọi 1 tiếng chị gái xinh đẹp nào.

- Chị gái xinh đẹp.

- Được rồi nghe đây. Ngày xưa ngày xưa, có 1 nàng công chúa cực kỳ xinh đẹp và dịu dàng giống chị. Vì đã từ chối lời cầu hôn của hoàng tử nên nàng sống sung sướng hạnh phúc đến cuối đời.

- Ủa, sao ko giống chuyện ba em kể vậy.

- Ba em kể ba ơi, mình sống đời thực nên phải thực tế ko nên tin vào cổ tích, ok? Giờ ngủ đi.

.....

Tại một ngôi nhà khác thì mọi người trong nhà đang cuốn cuộn cả lên. Họ biết nói sao khi cậu chủ đi lạc, ko một tung tích.

Một người đàn ông tầm 35 tuổi, mặt lạnh tựa băng, ánh mắt sắc đá, tay cầm áo vest đi vào. Ngồi tựa vào ghế, tay tháo cà vạt.

- Lần này lại gì nữa đây.

Người quản gia run run đưa điện thoại cho người đàn ông đó xem. Người đàn ông đó bấm vào video. " Nếu bố mà ko chịu cưới mẹ khác cho con, con sẽ đi luôn".

Người quản gia giọng rụt rè.

- Mọi hôm thì tầm 2 tiếng đã về, nay cả ngày rồi thưa ông chủ.

- Sao ko dùng định vị?

- Cậu chủ đã tắt máy ạ.

- Báo công an đi. Nói là có người bắt cóc.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Sáng nào tôi dậy cũng muộn hết, vì ngủ nướng rất thích. Sao tự dưng tôi thấy như có vật gì đang ép vào ngực mình. Mở chăn ra thì thấy Louis đang áp mặt vào ngực tôi. Tôi liền đẩy ra.

- Này, dậy đi, em cũng ít ngủ nướng quá hả?

- Chị, em đang ảm mà, muốn ngủ chút.

- Trẻ con phải dậy sớm mới tốt.

- Sao chị ko dậy sớm đi.

Rầm..

Cái cửa lại được mở bung ra, mẹ tôi hét vào.

- Máy giờ rồi còn ngủ hả, lo xuống mà ăn sáng rồi đi hẹn hò đi.

Mẹ tôi thấy thằng bé liền bắt nạt.

- Thằng bé này.... ko lẽ.. ko lẽ...

- Thằng bé này là hôm qua con...

Chưa để tôi nói hết câu mẹ tôi liền lại ôm lấy Louis

- Ôi cháu ngoại của bà, bao lâu nay con ở đâu hả.

- Dạ, con ở với bố.

- Vậy hả, giờ thì chúng ta đã gặp nhau rồi, sẽ là 1 gia đình hạnh phúc nhé.

- Vâng ạ.

Tôi liền gào lên.

- Mẹ ơi ko phải đâu, thằng bé này con nhặt được ở công viên ấy.

Rồi mẹ tôi lại quay ra nhìn thằng bé.

- Ko lẽ... ko lẽ con muốn nhận con nuôi thôi, ko muốn sinh nữa.

- Khô, ko phải vậy. Mẹ bình tĩnh nghe con nói đây. Thằng bé này đi bụi, nên con cho thằng bé ngủ nhờ, sáng hôm nay con sẽ chở nó về.

- Sao con ko nói sớm, làm mẹ cứ tưởng.

- Mẹ có cho con nói đâu.

Rồi mẹ tôi xoa đầu Louis, còn hôn nó nữa.

- Ko biết con cái nhà ai mà đẹp trai quá à. Ước gì ta cũng có đứa cháu như này.

Louis nhanh nhẩu đáp.

- Bà ngoại cũng rất đẹp nhé.

- Biết nịnh cơ đấy, yêu quá cơ. Xuống đây bà rửa mặt cho rồi con ăn sáng nữa.

- Vâng ạ.

Louis nắm lấy tay mẹ tôi đi xuống nhà, nom có vẻ 2 người họ quý nhau lắm.

.....

Ăn uống xong tôi định đưa Louis về, lúc này mới thấy Louis mở điện thoại lên nhưng ko gọi.

- Em định gọi ai à?

- Em định gọi ông quản gia qua đón.

- Quản gia? Nhà em giàu lắm hả?

- Ko giàu, chỉ là siêu to thôi.

Tôi cốc nhẹ vào đầu Louis.

- Mới tí tuổi đầu đã bốc phét.

- Thật mà.

Thôi ra đây chị đưa về, Louis ngoan ngoãn theo tôi ra xe, rồi chỉ đường cho tôi đến nhà em ấy.

Trên đường đi em ấy kể rất nhiều chuyện cho tôi nghe, nhưng tuyệt nhiên ko nhắc đến bố lần nào.

Tôi nhìn ra gương chiếu hậu, ngạc nhiên lắm. Có vụ gì đây mà sao cảnh sát chạy nhiều vậy. Đột nhiên có 2 xe cảnh sát tấp xe tôi lại, họ leo xuống còn chìa súng về phía tôi.

- Mời cô xuống xe, đưa tay lên cao.

Tôi cũng ko hiểu chuyện gì hết. Tôi bước ra xe họ vẫn chìa súng về tôi. Rồi ầm Louis ra ngoài.

- Con đừng sợ, có chú đây, chú giải cứu con an toàn rồi.

Tôi mới hỏi lại mấy anh cảnh sát.

- Sao lại bắt em, em có làm gì đâu chứ.

- Bắt cóc con nít, có trang bị vũ trang.

- Hà, có gì nhầm lẫn vậy. Tôi ko có.

- Mời cô theo tôi.

- Nè, mấy người nhầm rồi... thả tôi ra... thả tôi ra...

.....

Tại đồn cảnh sát, đây là nơi lần đầu tôi tới và cũng hi vọng là lần cuối cùng. Tôi giải thích với họ khẳng cả tiếng mà họ nhất định ko tin tôi, còn Louis nữa, ko biết họ đưa thẳng bé đi đâu.

Tầm 1 lúc sau họ mới thả tôi đi, nói là bắt nhầm. Thật sự điều này làm tôi khá điên tiết. Tôi đứng bật dậy.

- Chỉ 1 câu xin lỗi của mấy người là xong hà, tôi muốn gặp người hãm hại tôi.

- Ko thể gặp được đâu.

Rồi họ để lên bàn cho tôi 1 cốc tiền.

- Cái này là đền bù cho cô.

- Đền bù, nhân phẩm con người chỉ xứng đáng với mấy đồng này đây hà ? Tôi ko cần, cho mấy người luôn ấy.

Tôi bức bối bỏ về, trong miệng vẫn lẩm bầm cầu khẩn " cầu cho tên nào hại tôi suốt đời phải bị lụy tình thâm".

.....

Tôi về nhà, leo lên giường nằm dài. Đúng là buổi sáng xui xẻo mà, bức bối thật. Mỹ Dung đi vào mang theo đĩa trái cây cắt sẵn.

- Sao vậy?

- Đang mệt mới đừng hỏi?

- Ăn ko?

- Ăn.

Đúng là ko ai thương mình bằng đồ ăn. Người ta chỉ thương ngoài thịt ngoài da, còn đồ ăn thương tới ruột già, ruột non.

Mỹ Dung như nhớ ra điều gì.

- Nè, xin qua galaxy 5 sao King Louis làm đi. Lương tiếp tân cũng khá cao đấy. Nếu có tài năng thì lên quản lý. Làm 8 tiếng thôi.

- Lười, để ngày còn đi chơi.

- Vậy ngày đi làm, tối đi chơi ko sướng. Làm đây môi trường cũng tốt mà, với trình độ ngoại ngữ của mày thì nhất rồi.

- Để tao suy nghĩ.

- Với mẹ nói cũng đúng, kiếm ai yêu đi, ko lẽ cứ thế này hoài.

- Khỏi lo cho tao, trai ko thiếu. Mày lo mày đi kìa.

Mỗi lần nhắc đến yêu đương là Mỹ Dung im pắc.

.....

Tôi cũng nghe lời Mỹ Dung thử xin vào làm bên galaxy, loại cao cấp nên tuyển nhân viên cũng khó ra. Nhưng vì thạo 3 ngoại ngữ với chiều cao trên

1.6m nên thử thách cũng ko quá khó với tôi.

Trên đường về tôi ghé vào quán bida chơi vài cơ, lâu rồi chưa chơi tay chân ngứa ngáy quá. Tất nhiên là đây quán quen rồi. Anh chủ quán rất vui vẻ.

- Thục Anh lâu ngày quá.

- Chào anh chủ, dạo này quán vẫn đông chứ ạ.

- Vẫn tốt.

Tôi vào chọn cây cơ, chọn bàn cơ rồi giải trí vài ván. Đang chơi vui vẻ, cây cơ của tôi vô tình đụng vào ai đó phía sau. Tôi liền quay sang xin lỗi.

- Xin lỗi anh, tôi vô ý quá.

- Con này, mắt mày để đâu hả? Mày... à, ra là người quen.

Nghe cái giọng đó tôi mới ngược lên nhìn. Thấy hấn tôi nhãn mặt bỏ đi, hấn nín tay tôi lại.

- Nè, ít ra thấy người yêu cũ cũng chào 1 tiếng chứ.

- Thứ người như anh ko xứng để tôi mở miệng chào.

Hấn đi cùng 1 cô gái nữa, trước mặt tôi họ ôm ấp thân mật.

- Haizzz, vẫn chưa có việc làm hả em? Bố mẹ ở quê sao rồi? Chắc dạo này đói lắm hả, nóng thế này chắc mùa màn thất bát lắm. Gọi 1 tiếng anh đi anh đây bố thí cho ít tiền nè.

Tôi nhếch mép cười 1 nụ cười đầy khinh bỉ.

- Ai cần anh quan tâm, đồ tồi. Anh là thằng khốn nạn nhất mà tôi gặp, phải gọi là kiểu đào mỏ ấy. Dạo này anh đã đào được sâu con nào chưa? Hay là đào được con đuông dừa bên cạnh.

Hấn tức tối, cô gái bên cạnh cũng tức tối, nũng nịu với hấn.

- Anh... anh xem cô ta nói gì em kia.

- Ko sao, ko sao, ngoan để đó anh.

Tôi thấy những hành động ấy thật chướng mắt.

- Thì ra anh cũng như xưa, ko hơn ko kém, cũng là chui dưới váy đàn bà. Bao nhiêu năm anh vẫn ko thay đổi nhì, anh chui vào bao nhiêu cái váy rồi.

- Cô nói gì hả, im miệng đi..

Hấn định đưa tay lên đánh tôi thì có 1 người đàn ông khác nữa đã chặn lại.

- Đánh phụ nữ hèn lắm đó.

Hấn tức giận, vụt tay lại

- Mày là ai mà xía vào chuyện của tao.

- Là đàn ông thôi, tôi thấy cái loại đánh phụ nữ như anh thật mất mặt đàn ông lắm đấy. Tốt nhất là nên cút đi. À anh và con đuông dừa bên cạnh cút đi.

- Mày.. mày...

Hấn tức tối bỏ đi, tôi cúi đầu cảm ơn người đàn ông đó. Người đàn ông đã giúp tôi đưa tay ra hiệu ko có gì rồi về bàn cơ của mình. Tôi nhìn theo thì thấy anh ta cũng như tôi, chơi 1 mình.

Thôi tôi cũng về thôi, đang vui mà gặp lại tên khốn đó thật mất hứng quá.

.....

Họ nói đúng, ngày bị ám ảnh sao là đêm mơ y như vậy.

- Em ko yêu anh đúng ko, sao yêu nhau mà ko trao hết cho nhau, hay là em ko tin anh?

- Ko phải đâu, em rất tin anh mà, nhưng em sợ, nhờ có bầu thì sao.

Bách Thắng giận lắm, trán nhăn nhó.

- Thì cưới chứ sao?

- Em.. em..

- Thôi được rồi em đã ko muốn thì thôi, anh về.

Tôi cố nín anh ấy lại.

- Thắng đừng giận mà, chỉ là em chưa sẵn sàng thôi.

- Ko phải em chưa sẵn sàng mà vì em ko tin anh.

Cánh cửa phòng trọ bị đóng mạnh mém rớt ra.

Vậy mà Bách Thắng giận tôi thật, cả tuần rồi ko điện thoại cho tôi, còn tôi gọi thì anh cứ nói là bận. Hôm nay sinh nhật anh ấy, anh ấy cũng ko hèn hò với tôi nữa. Tôi nghĩ chúng tôi đã yêu nhau lâu như vậy, hơn 2 năm rồi, còn có dự định tiến xa hơn. Trình thôi mà, mất trước hay sau cũng vậy, miễn sao mất với người mình yêu thì hạnh phúc biết mấy. Tôi lấy điện thoại gọi anh ấy.

- Anh à, hôm nay anh rảnh ko?

- Ko, hôm nay anh bận.

- Bây giờ anh về.

- Chắc cũng khuya. Có chuyện gì ko em?

- Ko... ko có gì. Anh làm việc đi nhé.

Nghe giọng nói của anh như vậy, chắc là anh ấy đã hết giận tôi rồi. Nhất định đêm nay tôi sẽ tặng cho anh ấy món quà bất ngờ.

Đêm đó tầm 9h tôi đến chung cư anh ở, tôi ăn mặc hơi gợi cảm 1 chút, sức nước hoa 1 chút. Còn mang theo cả bánh kem và rượu nữa, tưởng tượng thôi tôi cũng thấy đêm nay chúng tôi sẽ hạnh phúc như nào.

Khi mở cửa ra cái tôi nhìn thấy là quần áo rải từ ngoài tiến lần vào trong phòng. Tôi phải cố bình tĩnh lắm mới đi vững, càng lại gần phòng tiếng rên ân ái của anh và 1 cô gái khác vang lên. Tôi đứng dừng lại 1 lúc, lấy lại phong thái rồi xuất hiện trước mặt 2 người đó. Bọn họ thấy tôi mặt hốt hoảng, kiểm đồ che đi những bộ phận nhạy cảm.

- Thực Anh ko phải như những gì em nghĩ đâu, hãy nghe anh nói

Tôi để hộp bánh lên bàn, cả rượu nữa. Rồi từ từ mở lấy bánh kem ra.

- Ủa, em có nghĩ gì đâu, có nói gì đâu.

Bách Thắng định bước xuống giường lại chỗ tôi, tôi đành giọng lại.

- Đứng im đó. Đừng đến gần đây. Suốt từ lúc yêu anh, tôi cứ nghĩ anh là người đàn ông tốt, một người mà tôi nghĩ anh sẽ là chỗ dựa cả đời của tôi. Hôm nay tôi đã định sẽ cùng anh trải qua 1 đêm ngọt ngào. Ai ngờ...

- Thực Anh ko phải đâu, do cô ấy, do cô ấy dụ dỗ anh...

Cô gái nằm trên giường bất ngờ vì câu nói ấy.

- Tôi?

- Đúng, do cô cứ dụ dỗ tôi. Trong phòng làm việc luôn tìm cách gạ gẫm tôi, nên... nên tôi mới 1 phút yếu lòng.

Chát...

Cái tát tai khá mạnh in lên mặt Bách Thắng. Cô gái leo xuống giường bỏ đi.

Tôi lại gần bên cũng gián cho anh ta 1 cái tát nữa.

- Cái tát này tôi ko phải dành cho anh, mà là dành cho tôi, nó sẽ giúp tôi luôn nhớ về gương mặt khốn nạn của anh.

Tôi ném thẳng cái bánh kem vào mặt hắn, ném luôn chai rượu xuống nền rồi kiêu hãnh đi ra.

Tôi tỉnh lại, nước mắt vẫn chảy, 5 năm rồi nước mắt vẫn chảy.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chẳng mấy mà tôi làm việc tại galaxy King Louis này cũng gần 4 tháng rồi đấy. Thời gian trôi đi nhanh thật, mọi chuyện xảy ra xung quanh cuộc sống của tôi cũng khá ổn, bình dị, ko xô bồ.

Cái Ngân vào trước tôi gần 2 năm, cô ấy lại chơi thân với tôi trong galaxy này.

- Ê, Thực Anh chuẩn bị tới galaxy mình tổ chức party đón tết Tây cho khách ở đây ấy. Năm nào cũng thế, mà năm nào cũng có Tổng giám đốc tham dự nha.

- Ủa, sao tao ko biết hả Ngân?

- Giờ mày biết rồi đó, đến lúc ấy chúng ta sẽ được mang trang phục và được trang điểm rất đẹp, tất cả đều do công ty tài trợ.

- Khùng, ăn mặc đẹp, trang điểm đẹp thì ra ngoài cũng có mà, cần gì phải đợi đến lúc đó. Mà sao mày hào hứng quá vậy.

- Mày ko biết để tao nói cho nghe, lúc đó sẽ có tổng giám đốc xuất hiện, đẹp trai ngồi ngồi.

- Đồ mê trai.

- Mày nói mày ko mê đi.

- Tao mê gái, coi chừng tao mê mày.

Ngân lấy tay này chà lên tay kia của cô ấy.

- Gớm quá.

Rồi chúng tôi cùng cười và cùng làm việc.

.....

Đêm party chúng tôi là những người phải đến sớm nhất để chào đón khách, để làm thông dịch viên nữa. Chúng tôi được mang những cái váy trắng khá là dễ thương, ôm body nên khá là đẹp.

Khách ở đây đông thật. Sảnh vip mà có vẻ cũng chật chội. Galaxy này thuộc hàng 5 sao nên đa số là khách nước ngoài thôi. Cũng gần 1 giờ sau buổi tiệc mới bắt đầu.

Có anh MC nổi tiếng được mời đến để làm cho buổi tiệc này thêm sôi động. Sau màn múa dân ca rồi thì người được giới thiệu là Tổng giám đốc bước lên. Giọng trầm khàn, kiểu hùng.

- Kính thưa quý vị, tôi là Vương Khải, tổng giám đốc của chuỗi galaxy King Louis trên toàn quốc. Tôi rất cảm ơn các vị đã chọn galaxy của chúng tôi để nghỉ ngơi, thư giãn. Hôm nay đúng dịp tết Tây, tôi xin tổ chức party này để các vị cùng tận hưởng cảm giác đón tết khi xa nhà. Chúc các vị luôn khỏe mạnh. Tôi xin chân thành cảm ơn. Tiếng vỗ tay vang lên, chỉ có tôi chỉ tay về hướng đó giọng đơ cứng, mắt tròn tròn.

- Đồ.. đó...

Ngân thì đang chìm đắm vào nhan sắc đó.

- Đó là idol của tao. Ôi soái ca oi...

Tôi chỉ muốn nói người đã giúp tôi trong quán bida lại có thân thể lớn đến vậy sao.

Tiệc từng được 1 lúc, ko khí ngột ngạt quá nên tôi ra ngoài hành lang đi lại cho khuây khỏa. Nhìn ngó xung quanh ko có ai, tôi bỏ đôi giày, vờn tay lên cao rồi vịn vào 1 lúc cho gân gân gân cốt. Chắc tôi phải đi tập gym lại thôi, dạo này sức khỏe kém quá. Tiếng nói quen thuộc vang lên.

- Con gái con lừa mà ko biết ý tứ gì hết vậy.

Tôi quay người ra sau theo phản xạ, thằng nhóc đang cầm ly nước ngọt tiến về phía tôi. Tôi vui quá chạy ngay tới ôm lấy.

- Louis, em khỏe ko? Bữa đó họ có làm gì em ko? Họ đã đưa em đi đâu? Sao ko đến tìm chị vậy?

- Con gái phải từ tốn hỏi từng câu 1.

Cốc...

- Dám chinh chị mày nè.

- Đau.

- Louis, em có nhớ chị ko? Mẹ chị nhớ em lắm ấy.

- Em cũng nhớ chị đẹp lắm, nhớ bà ngoại lắm, nhớ cả ngực chị nữa. Chị nên bơm tí đi, hơi lép.

Cốc...

- Đau em..

- Lép đẹp, lép khiêu gợi. Mà em đi đâu đây?

- Em đi tiệc với papa của em.

- Vậy hả, papa em đâu, sao bỏ em 1 mình ở đây vậy?

- Papa em đang tiếp khách, 1 lát mới ra đây.

- Ủa, papa em làm việc ở đây hả, làm bộ phận nào sao chị ko biết ta?

- Tổng giám đốc.

Cốc...

- Đánh người ta 3 lần rồi nhé.

- Cho chừa cái tật bốc phét đi, mới tí tuổi đầu.

Louis xoa xoa tay lên đầu.

- Thật mà.

- Ko tin.

Giọng đàn ông khàn đục, mạnh mẽ từ phía sau vang lên.

- Cô nên tin con nít, con nít sẽ ko bao giờ nói dối.

Tôi quay ra sau lưng mình, người đàn ông mặc tuxedo băng ấy. Bộ vest đen càng tôn lên vẻ kiêu hùng của anh ta, tôi há miệng hốt hoảng liến cúi người chào.

- Chào tổng giám đốc.

- Um.

Louis chạy ngay về bên đó vui vẻ, ôm lấy người đàn ông ấy.

- Papa xong việc rồi sao.

- Gần xong rồi. Chúng ta vào trong thôi.

Tôi luôn cuốn lại mang giày, rồi như nhớ ra điều gì.

- Anh... à ko, tổng giám đốc, có phải lúc đó anh giúp tôi trong quán bida?

- Đúng, là tôi.

- Anh là bố của Louis?

- Đúng, là tôi.

- Anh là người đã gọi cảnh sát khi con anh đi lạc.

- Đúng, là tôi.

Máu nóng trong người tôi sôi lên. Nhưng tôi vẫn cố trấn an mình bình tĩnh, ở đây lương cao, chế độ tốt. Phải bình tĩnh, mình là người lịch sự, nhất định phải bình tĩnh, nhất định phải thế.

- Thừa tổng giám đốc, tôi biết anh là bậc cao quý, nhưng cách hành xử của anh thật quá đáng. Tôi ko hiểu anh nghĩ sao mà lại đối xử với ân nhân của con anh như vậy. Cảnh sát đã bao vây tôi và gán cho tôi cái danh bắt cóc.

Tôi ngửa cổ lên trời cười nhếch mép. Rồi nhìn vào anh ấy.

- Nhưng anh là Tổng giám đốc của tôi nên chắc chắn anh sẽ ko xin lỗi nhân viên đầu nhí. Thôi tôi coi như chúng ta chưa có chuyện gì, nhưng nếu anh có xin lỗi tôi vẫn chấp nhận, tôi là người rộng lượng lắm.

Tôi lại nhìn anh ấy và cười, rồi tôi cúi đầu chào rồi đi. Louis và tổng giám đốc nhìn nhau, rồi cùng cười lớn. Tôi quay người lại.

- 2 người cười gì chứ, cười sau lưng người khác mà mất lịch sự lắm ấy.

- Chị xinh đẹp ơi, ko phải đâu, do...

- Louis chị biết em và tổng giám đốc là bố con nên sẽ bênh nhau. 1 lần nữa xin chào.

Tôi lại quay đi, bọn họ lại cười, tôi nhăn mặt, rồi lại bước đi. Lần này tổng giám đốc lên tiếng.

- Này, cô ơi mộng cô...

Máu nóng của tôi lại sôi lên, tên tổng giám đốc này ko những độc tài còn biến thái nữa chứ. Tôi quay lại đi về hướng đó.

- Tổng giám đốc, tôi ko nghĩ anh là con người biến thái như vậy đó. Mộng sao? Mộng tôi thì sao nào, nó vẫn to và tròn mẩy thôi, mộng gái trinh mà.

Tôi vừa nói vừa uốn éo mộng của mình. 2 cha con tổng giám đốc vẫn trở mắt nhìn tôi.

- Anh yên tâm đi, dù sao anh cũng là tổng giám đốc của tôi nên tôi sẽ ko nói với ai là anh biến thái đâu. Lần này xin chào thật, tôi còn nhiều việc lắm.

Lần này giọng nói khàn trầm lại vang lên.

- Cô thích doreamon lắm sao?

Tôi ngoáy cổ lại.

- Doreamon, sao anh biết tôi thích doreamon, tôi đâu có ghi vào sơ yếu lý lịch, tôi...

Anh ấy hất ánh mắt về phía tôi, tôi vẫn ngơ ngơ ko hiểu gì. Rồi anh ấy lại hất ánh mắt về phía tôi. Tôi ngó ra phía sau, mặt tái ko còn giọt máu, tôi ngồi thụp xuống, váy tôi ko biết từ lúc nào bị rách lộ ra quần chip in hình doreamon, hay do lúc này tôi vận động mạnh quá. Xấu hổ chết mất, chỉ muốn kiểm cái lỗ nào chui xuống cho rồi.

Biết làm thế nào đi ra ngoài đây, đây tầng 8 mà chỗ thay đồ tút dưới tầng 1, làm sao đây chứ.

Anh ấy tiến lại gần tôi, rồi ngồi xuống bên tôi

- Vậy còn chứ tôi biến thái nữa ko?

Tôi lí nhí.

- Xin lỗi tổng giám đốc, mai tôi sẽ tự động xin nghỉ việc.

- Ngược mặt lên nhìn tôi. Và nghe rõ đây.

Tôi ngược mặt lên nhìn anh ấy, người đàn ông mà Ngân bảo đẹp hút hồn. Thật sự đã có vài giây tôi đã lọt vào hố mắt tuyệt đẹp ấy, gương mặt đàn ông nam tính, thêm mùi hương nữa làm tim tôi nhảy loạn 1 nhịp. Tôi nghĩ đây là người đàn ông mà bất kỳ cô gái nào gặp đầu tiên đều điều đúng giống tôi.

- Bây giờ tôi giúp cô, coi như xin lỗi cô vụ báo cảnh sát, xong vụ này tôi và cô ko nợ nần gì nhau nữa. Và coi như chúng ta chưa từng quen, cô đồng ý

ko?

- Tôi đồng ý.

- À, cô ko cần phải nghĩ việc đâu.

- Vâng. Tổng giám đốc

Anh ấy lấy áo khoác vest khoác cho tôi rồi ẵm tôi xuống sảnh. Tôi úp mặt vào ngực anh ấy, để ko ai thấy tôi. Đàn ông gì mà thơm quá, mùi hương quyến rũ chết người.

Từ tầng 8 xuống tầng 1 lúc nào cũng có người. Nếu để họ nhìn thấy chắc chắn họ sẽ nghĩ tôi là hồ ly tinh, chắc chắn họ sẽ nghĩ tôi tìm mọi cách dụ dỗ tổng giám đốc nên tôi cũng sợ lắm. Đi đến đâu tôi cũng nghe lời nói trầm trồ từ họ "cô gái nào mà may mắn quá vậy".

Tôi lí nhí xin anh ấy.

- Tổng giám đốc nếu anh đã giúp rồi xin anh giúp cho trót, anh làm ơn chở tôi ra ngoài đường được ko, ra ngoài ấy tôi tự bắt xe về.

- Cô muốn tự về trong tình trạng này.

- Tôi... tôi...

- Thôi được rồi, vì cô đã giúp Louis nên tôi lần này sẽ giúp cô. Vâng cảm ơn tổng giám đốc.

Khi anh ấy đưa tôi lên xe, tôi còn nghe được vài người nói "leo lên được xe tổng giám đốc thì ko phải loại vừa". Haizzz, dính vào đàn ông vừa có sắc vừa có tiền sẽ rắc rối lắm, tốt nhất nên tránh xa xa 1 chút.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Tôi chào tổng giám đốc và Louis rồi đi vào nhà, mẹ tôi thấy thế liền chạy theo hỏi.

- Trai hả con? Nhà ở đâu? Làm gì? Vợ con gì chưa?

- Mẹ à, phụ nữ phải từ tốn hỏi từng câu 1.

Cốc...

- Dám chinh mẹ mày à?

Tôi đưa tay xoa đầu. Hồi xưa tới giờ toàn ăn cốc thế này, nó có làm cho trí thông minh của tôi rớt đi phần nào ko ta?

- Nói đi, ai đưa về vậy?

- Tổng giám đốc, bố của Louis.

- Cái gì cơ ? Bố của Louis là tổng giám đốc hả?

- Vâng, tổng giám đốc của galaxy King Louis, tên của Louis được đặt theo tên galaxy hay tên của galaxy được đặt theo tên của Louis, đại loại thế.

Mẹ tôi mắt sáng rỡ, vỗ tay với nhau.

- Thế thì hay quá.

Tôi quay sang hỏi mẹ.

- Hay gì hả mẹ?

- À, ko có gì, lên lầu thay đồ đi, con gái con lú ăn mặc rách toát mông thế kia còn ra thể thống gì nữa. Còn cái hình in trên mông nữa kia, mua mấy cái quần chip sexy mà mặc vào.

- Mẹ thích thì mẹ mặc đi.

- O, con bé này, cái gì cũng cãi mẹ.

Về đến phòng tôi thả người lên giường, hôm nay đi lại nhiều quá, nó khiến tôi mỏi rã rời. Rồi cái mùi hương quyến rũ ấy được đà chui vào mũi tôi. Giật mình ngồi dậy mới thấy tôi quên trả áo mất. Chết tiệt, lại phải gặp nhau nữa rồi.

.....

Louis sau khi về nhà cũng tắm rửa và leo lên giường đi ngủ.

- Papa kể chuyện cho con nghe đi papa.

Anh ấy leo lên giường nằm cạnh louis và bắt đầu kể chuyện.

- Ngày xưa ngày xưa, có 1 nàng công chúa, sau khi nhận lời cầu hôn của hoàng tử và họ sống bên nhau hạnh phúc suốt đời.

Louis ngồi bật dậy.

- Ko phải đâu papa, chị đẹp kể là công chúa ko nhận lời cầu hôn của hoàng tử nên mới sống hạnh phúc ấy.

- Vậy con tin papa hay tin chị đẹp. Nếu công chúa ko lấy hoàng tử, thì cực phẩm như con chui ở đâu ra.

- Phải ha.

Nói rồi Louis đến ôm lấy anh ấy, tựa đầu lên vai anh ấy. Anh ấy cũng ôm lấy Louis mà hôn hít.

- Louis ngoan ngủ đi, con nít phải ngủ sớm.
- Papa à, con muốn có mẹ, sao papa ko chịu lấy vợ nữa. Mẹ con đã mất lâu rồi mà.
- Tại papa ko muốn san sẻ tình cảm cho ai hết, chỉ cho 1 mình con thôi.
- Con chấp nhận được mà. Con muốn có mẹ, con muốn papa cũng có người phụ nữ bên cạnh

Để khi nào sinh nhật con, gia đình mình lại được đi chơi cùng nhau, cùng con ăn bánh kem nữa.

- Nếu papa có người phụ nữ khác, con sẽ có thêm em thì papa sẽ thương con ít hơn 1 chút, con ko thấy thiệt thòi sao.
- Ko đâu, con cũng sẽ thương em và bảo vệ em nữa.
- Được rồi Louis ngoan, ngủ đi.

Louis lại ngoan ngoãn nằm xuống ngủ, đầu được 5p lại nhìn anh ta miệng lú lo.

- Papa, hôm trước con ngủ với chị đẹp ấy. Ngực chị ấy to như này này, còn mềm và ấm nữa, thích lắm ấy.

Anh ấy trợn 3 vạch đen nhìn thẳng con láu cá.

- Con có muốn ra ngoài kia ngủ với chó ko?
- Ồ ko, papa ngủ ngon.

Anh ấy nhìn louis ngủ ngon mà trong lòng nặng trĩu, thật tội thằng bé, còn nhỏ mà đã sớm phải xa mẹ rồi.

.....

Tôi đi làm cứ hóng cổ xem tổng giám đốc có đến ko. Lại ko có số điện thoại làm sao liên lạc trả lại cái áo bây giờ. Còn Ngân cứ suốt ngày ca cẩm ngưỡng mộ cô gái được tổng giám đốc ôm hôn trước.

- Ôi, cô gái ấy là ai mà may mắn quá vậy, tại sao ko phải là tao chứ.
- May mắn gì đâu, do bị rách váy nên mới chấp nhận vậy thôi.
- Xí, may mắn như may là cô gái may mắn ấy ko bằng.
- À, tao nghe họ đồn vậy mà. Thôi lo làm đi, may suốt ngày ảo tưởng tới trai.
- Kệ tao.

.....

Tôi cứ chờ mãi thế đến hơn cả tuần cũng ko có tung tích gì, thôi đành bỏ vậy. Chứ anh ấy giàu thế thì có cái áo chắc cũng ko tiếc đâu nhì.

Tôi đi làm về lững thững đi vào nhà, tôi nghĩ dù sao mai cũng được nghỉ nên mai ngủ nướng cho đã mới được.

Tiếng ồn ào từ trong bếp vọng ra, giọng quen thuộc tôi liền chạy vào xem. Louis đang ngồi ăn gà rán với mẹ tôi.

- Louis, sao em lại đến đây. Đừng nói là em lại bỏ nhà đi nữa nhé, chị ko muốn lên đồn cảnh sát lần 2 đâu.
- Ko có, lần này em xin papa rồi. Mai papa đi công tác nên em qua đây chơi. Chị đẹp qua đây ăn gà đi, bà ngoại làm ngon hơn ở ngoài.
- Đồ nịnh thần, gọi chị là chị Thục Anh, còn đó là mẹ chị chứ ko phải bà ngoại của em.

Louis thấy tôi nói giọng lớn nên mặt thoáng buồn. Mẹ tôi liếc tôi, mắt sất hơn dao, tôi đành xuống giọng dỗ Louis.

- À, em thích gọi gì gọi ha.

Louis lại vui trở lại, đúng là trẻ con, phải ngọt ngào mới được.

- Chị ăn gà rán đi chị.
- Thôi chị một em ăn đi nhé.

Tôi lê lét tắm thân một mỗi lên lầu, mẹ tôi nhìn theo mà chỉ hừ một tiếng, mặt nhăn nhó. Nhưng quay qua Louis lại vui vẻ ngay được.

- Louis ăn gà bà ngoại làm ngon ko?

- Dạ ngon lắm ạ.

- Louis có thích chị Thực Anh ko, có thích ở chung với chị Thực Anh ko. Nếu được ở chung với chị Thực Anh sẽ rất vui nhé, còn được ăn đồ ngon bà ngoại nấu nữa nhé.

- Rất thích ạ.

Louis cười nói vui vẻ, còn mẹ tôi thì tỏ ra buồn bã. Thấy vậy nên Louis liền quan tâm.

- Bà ngoại sao vậy, bà ngoại bị ốm à.

- ko bà nghĩ mà buồn thôi.

- Bà ngoại buồn chuyện gì ạ?

- Vì bố Louis đâu có thích chị Thực Anh thì làm sao mà Louis sống với bà ngoại với chị Thực Anh được. Làm sao chúng ta là 1 gia đình hạnh phúc được.

- Vậy phải làm thế nào hả bà ngoại.

Mẹ tôi mắt sáng rỡ, ôm Louis vào lòng.

- Louis phải làm như thế này này, ai hỏi thì ko được nói bà ngoại bày nếu ko chúng ta sẽ ko đc là gia đình hạnh phúc đâu đấy.

- Vâng ạ.

Rồi mẹ tôi nói nhỏ gì đấy vào tai Louis mà tôi cũng ko rõ nữa.

.....

Tôi đang ngủ rất ngon, giấc ngủ rất sâu, và mơ thật đẹp thì bỗng vật thể nào đó đè lên người tôi, léo nhéo bên tai ấy.

- Chị Thực Anh xinh đẹp ơi dậy đi, dậy đưa em đi công viên chơi.

- Chị đang ngủ, gọi bố em đưa đi đi hay gọi mẹ chị cũng được.

- Papa em đi công tác rồi, còn bà ngoại ra cửa hàng rồi. Dậy đi chị Thực Anh ơi. Em đói.

Tôi lười biếng trả lời thằng bé.

- Để chị ngủ mà, cuối tuần của chị.

- Em mà đói là sẽ ko lớn được đâu, dậy đi chị.

- Đây đây, chị dậy ngay đây.

Tôi lại lê lét tắm thân lười biếng của mình vào nhà tắm. Đây, lấy chồng có gì mà vui đâu, lấy xong phải sinh con nữa, nó léo nhéo cả ngày, đến ngủ cũng ko được yên ấy. Thấy thương cho mấy chị có chồng quá, tự do ko ung, tự chui đầu vào rọ làm gì cho cực thân.

Tôi xuống bếp làm cho Louis món opla xúc xích cực ngon, nó ngon ko phải do tôi nấu mà vì cơ bản nó ngon sẵn rồi, tôi chỉ việc chiên lên và ăn thôi.

- Chị Thực Anh hôm nay chị đưa em đi chơi công viên nhé.

- Công viên chán lắm, ko có gì chơi đâu.

- Có nhiều khu vui chơi mà sao chán chứ.

- Đi siêu thị đi, vừa mát, vừa được ăn và được đi chơi nữa nhé.

Louis nghe vậy mắt long lanh, nở nụ cười hồn nhiên. Thật ra maya chỗ siêu thị có khu vui chơi cho trẻ con nên chỉ cần cho vào đó rồi ngồi im lướt face là được.

Chơi được tầm 2h tôi gọi Louis lại để về thôi.

- Louis ơi mình về nào, hết giờ rồi.
- Chị Thực Anh ơi, papa của em đang đến.
- Hà, em gọi bố em đến làm gì chứ?
- Papa về sớm nên sẽ đưa em đi ăn kem, chúng ta cùng đi ăn kem là sẽ thành gia đình hạnh phúc.

Tôi đỏ chín mặt.

- Gia.. gia đình hạnh phúc? Ở đâu ra vậy trời.

Louis vẫy tay gọi người đang ở phía sau tôi.

- Papa, con ở đây nè.

Tôi quay lại, người đàn ông lịch lãm ấy, mặc áo cổ tàu, quần âu, dáng cao ráo. Mọi người xung quanh đều phải trầm trồ.

Louis chạy tới ôm lấy anh ấy. Tôi cúi người chào.

- Chào tổng giám đốc.
- Ko cần đâu, gọi tôi là Vương Khải.
- À, vâng anh Khải.

Rồi anh ấy bế thốc Louis lên, ôm hôn thằng bé. Nhìn hành động và cử chỉ của anh ấy, anh ấy vừa làm mẹ và vừa làm bố thật ko dễ chút nào.

- Papa chúng ta đi ăn kem thôi nào.
- Được thôi, con muốn ăn kem gì.
- Kem Newzeland đi papa.
- Nào chúng ta đi thôi.

Họ nói chuyện với nhau mà hình như đã quên đi sự hiện diện của tôi.

- Vậy 2 cha con anh đi chơi vui vẻ nhé, xin chào. Còn áo của anh lần sau gặp tôi sẽ gọi lại.

Louis tụt nhanh xuống đất nắm chặt lấy tay tôi rồi kéo đi.

- Ko được đâu, chị về sẽ ko còn là gia đình hạnh phúc nữa, mình đi ăn kem cùng nhau đi.

Anh ấy ghé sát tai tôi nói nhỏ.

- Chúng ta cùng đi thôi, thằng bé rất muốn đi ăn kem rồi.
- À vâng

Rồi Louis đi giữa và nắm tay tôi cả tay anh nữa. Trông chúng tôi rất giống... 1 gia đình hạnh phúc.

.....

Chiếc xe audi đời thứ mấy thì tôi ko biết, trông nó rất mới mẻ và sang chảnh nữa.

- Thôi 2 người đi xe này đi, tôi đi xe tôi nhé. Hẹn quán nào rồi tôi đến.

Louis nhất định ko chịu nên tôi cũng đành chiều thằng bé. Louis đẩy tôi ra ghế trước. Bị ép lắm tôi mới leo lên xe. Còn Louis ngồi lên chân tôi, trên suốt đường đi Louis nói chuyện với tôi là chính, còn anh ấy... rất ít mở miệng.

Đến quán kem chúng tôi chọn 1 bàn ngoài sân vườn cực mát mẻ. Anh ấy giống như trung tâm vũ trụ ấy, đi đến đâu là phụ nữ cứ phải trầm trồ lên mới được hay sao ấy.

- Chị Thực Anh thích ăn kem ko, em rất thích ăn kem nhé.
- À, chị ko thích đồ ngọt cho lắm đâu.

- Vậy sao, chị cứ ăn thử 1 miếng xem, ngon lắm nhé.

- Thôi em ăn đi.

- Chị Thục anh ngoan nào. Aaaaa

Tôi miễn cưỡng há miệng cho Louis đút kem. Rồi lại quay quanh ấy.

- Papa cũng ăn đi nhé.

- Papa cũng ko thích ngọt.

- Kệ mà, 1 miếng cho Louis vui. Aaa nào.

- Aaa.

Khi anh ấy ăn xong miếng kem, tôi thấy anh ấy khẽ rùng mình vì ngán.

Louis đưa cái thìa lên mặt hốt hoảng.

- Chị Thục Anh ăn miếng này, papa cũng ăn miếng này. Vậy là đã hôn gián tiếp rồi, papa phải chịu trách nhiệm với chị Thục Anh mới được.

Mặt tôi đỏ hơn gấc cóc Louis 1 cái.

- Nít ranh, ai bày em hả. Mẹ chị phải ko?

- Ko phải đâu mà, em xem trên tivi ấy.

Thêm 1 cái cóc khác gián xuống đầu Louis. Lần này Louis thật sự phải xoa đầu rồi.

- Đau mà..

- Ai cho con xem phim linh tinh.

- Tại con bật đại nên thấy thế.

- Cắt phim.

- Con có làm gì đâu mà. Papa quá đáng thật.

Louis xì mặt rồi quay qua tôi.

- Thôi vậy chị Thục Anh chỉ cần chịu trách nhiệm với 1 mình em thôi. Chị làm mẹ em nhé, làm vợ papa nhé. Em đã kể papa nghe về chị, chị có ngực to như này này.

2 cái cóc nữa đồng loạt gián xuống đầu Louis. Lần này Louis đau thật sự.

- Haizzz... tâm đầu ý hợp đến vậy mà còn ko chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Mấy hôm nay trời báo sẽ có mưa to gió lớn lắm, sấm giật đùng đùng. Đi làm tôi nào dám đi xe con đâu, phải đi chiếc xe máy. Sợ đi làm mà đi xe con người ta bảo chảnh thì khổ.

Trời chuẩn bị kéo mưa nên ai cũng hối hả chạy cho kịp khỏi ướt. 1 thanh niên lạng lách chạy nhanh lắm, quẹt ngay vào xe tôi khá mạnh, tôi ngã xuống đường, trầy xước hết. Thanh niên bỏ chạy mất, họ dựng xe dùm tôi lên. Tay chân tôi trầy xước, đầu gối cũng trầy đau ê ẩm và 1 cái đau khổ hơn nữa là xe tắt máy ko hoạt động được. Xung quanh lại ko có chỗ sửa xe nào, tôi nhìn quanh mà sắp mếu máo. Kiểu này về nhà sao đây, phải chi có Mỹ Dung ở nhà thì tốt, đằng này Mỹ Dung lại đi tình nguyện miền núi 3 tháng mới về. Tôi ngửa cổ lên trời oán than.

- Ông trời ơi, còn cái gì nữa thì ông xả 1 lần lun đi.

Tôi dứt lời mưa kéo xuống, rất nhanh và rất to nữa. Tôi đứng đó hững hờ luôn. Ông trời thật biết chiều lòng người, xin gì cho nấy luôn. Tôi tiu ngiu dắt xe đi về.

Tin tin...

Tiếng còi xe phía sau làm tôi cố dắt xe vào lề, chiếc ô tô đi ngang qua tôi rồi lại đi lui lại.

Cánh cửa xe mở xuống, tôi cũng bất ngờ.

- Cô bị sao vậy?

- Tôi ko sao, chẳng qua bị xe quẹt 1 chút, té 1 chút, trầy 1 chút, hư xe 1 chút và dầm mưa 1 chút. Vậy đó.

- Nghe mấy cái 1 chút của cô mà nhìn cô thê thảm vậy. Có cần tôi giúp ko?

- À, ko cần đâu. Đẳng nào thì...

Tôi chưa kịp nói xong thì anh ta đóng cửa xe đi thẳng.

- À, vậy tôi đi đây.

Cơ miệng tôi vẫn còn hở ra, đơ luôn. Vì chưa thấy đàn ông nào thật thà như thế. Tôi lại oằn mình dắt xe, biết thế tôi mua xe nhỏ thôi, ham hố con lead làm gì giờ dắt ko nổi.

Rồi cái xe anh chạy lại, đằng sau có 1 chiếc bán tải nữa. Lần này anh đi ra, che dù cho tôi rồi nói với tôi họ sẽ mang xe kia của tôi đi sửa. Anh ta đưa tôi vào xe và còn đưa cho tôi 1 cái khăn lông to bọc.

- Cô lau đi. Uống cái này đi cho ấm.

Anh còn mang cho tôi 1 ly cafe sữa ấm nữa. Lúc hoạn nạn thế này gặp được quý nhân giúp đỡ thật là ấm lòng mà.

- Cảm ơn anh.

- Cô ko cần cảm ơn tôi. Vì cô tốt với Louis nên tôi mới giúp, còn ko tôi cũng ko muốn dính vào, phụ nữ rắc rối lắm.

- Đàn ông cũng vậy thôi, ko có gì tốt đẹp hết.

- Sao ko, đàn ông như tôi rất tốt đấy, nhưng họ lại ko trân trọng.

- Vậy do anh xui thôi. Ủa mà sao tôi nghe Louis bảo mẹ em ấy mất rồi.

- Thì ko phải phụ nữ này cũng sẽ là phụ nữ khác.

- Ko phải ai cũng như nhau, cũng có người này người kia thôi.

Rồi chúng tôi im lặng suốt trên đoạn đường về nhà tôi.

- A, nhà tôi kia rồi, anh tấp vào cho tôi xuống với.

- Um, tôi biết rồi.

Tôi quán khăn, chào anh rồi chạy vào nhà. Vừa vào tới cổng mẹ tôi đã hỏi ngay.

- Tổng giám đốc hả con?

- Vâng, sao mẹ biết.

- Mẹ đoán thôi. Mà sao nhìn con te tua thế hả?

- Combo to bụi mẹ ạ, té xe, hư xe và thêm trận mưa ướt át nữa. Nên giờ nó thành ra thế này đây.

- Lên lầu tắm rửa thay đồ đi kéo ốm, xem vết thương có sao ko?

- Vâng ạ.

Tôi đi lên lầu, mẹ tôi hình như gọi điện cho ai đó.

.....

Dầm mưa hôm qua vậy mà hôm nay tôi thấy m hơi nóng nóng, hơi mệt. Tôi nghĩ chắc ko sao đâu nên vẫn cố lết đi làm. Ngân nó nhìn tôi ngáo ngo.

- Nhìn mày sao giống đi đánh ghen về vậy, thê thảm hết sức.

- Thật luôn ấy hả? Nhìn tao gớm lăm hả?

- Sáng dậy có soi gương ko?

- Có soi, thấy vẫn xinh đẹp lăm mà.

- Ơe, tự tin thấy ghê ấy con kia.

Tôi vẫn còn nhoẽn miệng cười được ấy.

Nhưng tầm 2h sau, tôi thấy mình nóng ran, tay chân bủn rủn, mệt mỏi nữa.

- Ngân ơi tao mệt, tao về trước đây, tiện qua viện khám luôn, tao đuối quá.

Ngân nhìn tôi lo lắng.

- Mày đi được ko đó, có cần tao đưa về ko?

- Thôi ko cần đâu, tao ổn, tao tự đi được.

- Ời, cẩn thận nhé.

- Um, tao biết rồi.

Tôi vào phòng nhân viên thay đồ rồi đi về. Đi ra gần tới cửa tôi thấy thấp thoáng bóng dáng nhỏ bé của Louis, em ấy đang đi về phía tôi, tôi đưa tay lên chào em ấy, nhưng sao mắt cứ mờ đi. Dù cố nhắm mắt rồi lại mở mắt nhưng mắt vẫn mờ, rồi cứ như điện thoại bị sập nguồn, tôi ngã luôn xuống nền ko biết gì nữa.

.....

Mở mắt ra tôi thấy Louis ngồi ngay trước mặt nhìn tôi. Thấy tôi mở mắt, mặt thằng bé vui hẳn.

- A, chị Thực Anh tỉnh rồi sao, chị có đau nữa ko?

Tôi trả lời Louis với cái mũi nghẹt nghẹt.

- Um, chị ko sao rồi, cảm ơn em nhé. Ai đưa chị vào đây vậy, chị Ngân đâu?

Một giọng nói quen thuộc cất lên từ ngoài vào.

- Ngân nào mà Ngân, tổng giám đốc đó.

- Ủa, con có thấy đâu mẹ.

- Về rồi. Louis qua đây uống cam đi con.

Louis chạy tới ngay lại mẹ tôi được. Tôi còn ko biết ai mới là con của bà đây, tuy ghen tị với đứa con nít 5 tuổi là rất xấu nhưng tôi cũng đang khát lắm đây.

- À, Louis này, cái áo vest của bố em ấy, em giúp chị trả lại nhé.

- À vâng.

Mẹ tôi chen ngang vào.

- Vậy ko được đâu, người ta đã giúp con thì con đích thân mà trả đi chứ. Nhờ thằng bé thật ko lịch sự chút nào đâu. Phải ko Louis.

Nói rồi mẹ tôi hôn hít thằng bé mấy cái liền. Tôi nhăn mặt.

- Mẹ...

- Bộ ko đúng sao hả?

Thật ra là mẹ tôi nói cũng đúng, anh ấy đã giúp tôi mấy lần rồi còn gì nữa. Tôi còn chưa mời người ta được cốc cafe.

- Ủa mà ai gọi mẹ đến vậy, điện thoại con cài mật khẩu mà.

- Là Louis đã gọi cho mẹ.

- Louis..? Louis và mẹ có số điện thoại của nhau? Mẹ lại tính làm gì vậy.

- À, mẹ có làm gì đâu. Thôi con nghỉ đi, mẹ đưa Louis ra ngoài chơi nhé.

- Mẹ... mẹ...

Mẹ tôi dắt Louis đi mất, tôi đứng là con roi mà mẹ đã nhặt về mà. Con đang ốm đây ko lo, lại lo dắt con của người khác đi chơi là sao chứ. Hết hiểu nổi, thôi ngủ 1 giấc cho khỏe vậy.

.....

Xin được số điện thoại của anh ấy từ Louis, nhưng tôi cứ phân vân mãi ko biết có nên gọi ko đây. Nhưng nếu ko gọi thì cái áo đó biết làm thế nào bây giờ, thôi đành liều.

Tiếng chuông đổ mà nhịp tim của tôi nó cũng đổ như chuông vậy. Hơi thở khó khăn hơn 1 chút.

- Alo, ai đấy.

Mỗi lần nghe thấy giọng nói ấy là tôi cứ như bị đứng hình vậy.

- A.. chào..chào tổng giám đốc, tôi là Thục Anh.

- Gọi tôi Vương Khải được rồi, cô gọi tôi có chuyện gì ko?

- À, tôi, tôi muốn mời anh cafe vì đã giúp tôi, và tôi muốn trả lại cái áo cho anh.

Đầu dây bên kia im lặng 1 lúc.

- Được thôi.

- Um, vậy tôi gửi địa chỉ quán cho anh nhé.

- Được thôi.

- Vâng chào anh.

Đây là 1 quán của chuỗi cafe Highland, tôi rất thích quán này vì vị nó ngon. Ko giống mấy quán ngoài kia, mỗi lần uống xong vị lưu lại cổ chua lắm.

Anh ấy đi vào ngồi ngay trước mặt tôi mà tôi cứ ngỡ là ai. Đội mũ lưỡi trai, đeo cả khẩu trang nữa. Hôm nay trang phục của anh ấy ko giống mọi ngày. Cũng quần jean áo bull như những thanh niên khác.

Anh ta tháo mũ, tháo khẩu trang, nhìn tôi.

- Là tôi đây, làm gì mà cô ngạc nhiên vậy.

- À, tại tôi thấy anh ko giống mấy ngày thường nên có chút bất ngờ. Anh uống gì để tôi mua luôn.

- Thôi được rồi, tôi có thể mua được.

- Ko, tôi mời mà.

- Nhưng tôi chưa bao giờ để phụ nữ trả tiền.

- Tôi mời thì tất nhiên tôi phải trả rồi.

- Co mời cứ mời, tôi trả vẫn trả.

- Tôi biết Louis ko những giống anh về khuôn mặt mà còn cả độ lầy nữa ấy.

Tôi đứng lên rời khỏi bàn và đi mua cafe, tôi còn biết anh ấy uống gì nên đã mua 2 ly cafe sữa.

Chúng tôi cứ ngồi im rồi nhấm nháp cafe mà ko ai nói với ai câu gì. Thôi dù sao cũng là tôi mời người ta nên tôi hỏi trước vậy.

- Um... anh bao nhiêu tuổi.

- Tôi 35 tuổi còn cô?

- Tôi 29 tuổi. Luo is là con đầu hay con thứ của anh vậy?

- Con đầu.

- À, anh giỏi quá, vừa làm cha vừa làm mẹ nên vất vả lắm phải ko? mà vì sao vợ anh mất vậy?

Anh ấy im lặng ko nói gì, có lẽ tôi đã chạm vào nỗi đau của anh ấy.

- Tôi xin lỗi đã khơi lại chuyện cũ của anh.

- Cô ấy phản bội tôi.

Mắt tôi trở lên, mặt khó hiểu?

- Phản bội? Là sao, sao lại như thế được.

- Lúc đó cô ấy có mang Louis, galaxy rơi vào tình trạng sắp phá sản. Bao nhiêu tiền bạc nhà cửa đất đai đều bán hết, để níu kéo lại. Cô ấy ko chịu đựng được, sau khi sinh Louis xong cô ấy đòi phần tiền của mình và đi theo người đàn ông khác. Được sự giúp đỡ của bạn bè tôi bên nước ngoài nên mới gây dựng lại galaxy như ngày hôm nay.

- Vậy à, vậy tên của Louis là được đặt theo tên galaxy rồi. Nhưng sao anh ko lấy vợ khác?

Anh ta đưa ly cafe lên hút 1 hơi rồi thờ dài nhìn tôi.

- Tôi đã thử nhưng giờ tôi ko còn tin vào phụ nữ nữa, họ tất cả đều tham lam thôi. Luôn muốn quyền lợi cho mình.

- Lại nữa, tôi đã nói rồi ko phải ai cũng vậy.

- Còn cô, với tuổi này thì đa số đều có chồng rồi.

- Haizzz... lấy chồng ko vui đâu. Lấy chồng, rồi có con nữa, lại phải chăm con, người đầy mùi bà đẻ. Lại ko được tự do nữa, chán lắm. Lỡ gặp phải ông chồng trời ơi thì thảm lắm. Thà sống vậy cho tâm thân an nhàn.

- Cô ngại sinh con và chăm con sao.

Thôi thờ dài rồi khuấy khuấy ly cafe.

- Thật ra đó ko phải lý do, con cái mẹ tôi có thể phụ. Nếu có tiền thì thuê thêm giúp việc, chuyện đó bình thường mà. Chỉ là tôi chưa gặp được người đàn ông của đời mình.

- Tôi nghĩ chắc cô sẽ ế mất thôi, ngoài tôi ra thì đàn ông tốt trên đời này tuyệt chủng hết rồi.

- Nếu trên đời này, đàn ông duy nhất còn lại là anh thì tôi cũng thà ở vậy, tự tin quá đáng rồi anh à?

Như sực nhớ tới điều gì. Tôi lấy cái túi đựng áo vest của anh ấy rồi đưa trả lại.

- Cái này tôi trả lại cho anh, tôi cảm ơn anh đã giúp tôi mấy lần.

- À, ko có gì đâu. Louis qua nhà cô chơi, nhờ cô trông chừng thằng bé giúp tôi.

- Vâng, ko có gì đâu anh.

- Giờ tôi phải về rồi, cô về luôn ko.

- Anh cứ về trước, lát nữa tôi sẽ về sau.

- Ok, tôi đi trước đây, chào cô.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Vương Khải đi công việc mãi đến tối mới về nhà, mới xách cái túi tôi đưa về phòng anh ấy. Anh ấy ko quên ghé qua phòng Louis để xem con đã ngủ chưa. Thằng bé đã ngủ ngoan từ lúc nào, vú nuôi của Louis cũng ở trong phòng.

- Ông chủ đã về.

- Um, Louis ngủ lâu chưa vú.

- Dạ lâu rồi ông chủ.

Anh ấy mới đưa cái túi cho vú nuôi.

- Vú mang cái này đi ủ giùm tôi, người ta đã giặt sạch sẽ rồi.

Vú nuôi cầm lấy túi và đi xuống phòng dưới, còn anh ấy thì về phòng mình đi tắm.

Vú nuôi đang ủ thì thấy cái gì cộm cộm trong túi, liền lấy ra vật thể lạ rồi đưa lên xem. Vú hốt hoảng vô cùng cực, ko biết xử lý sao nên phải đi gặp ông quản gia.

Rầm.. rầm.. rầm..

Tiếng nói bực bội trong phòng vang lên.

- Ai đấy, gọi gì cũng phải từ từ, làm gì như cháy nhà đến nơi vậy.

Cánh cửa mở ra, vú nuôi đẩy mạnh rồi chui vào trong.

- Có chuyện gì vậy, sao bà mặt bà lạ quá vậy.

- Ông ơi ông ơi có biến rồi.

- Biến gì

- Biến lớn lắm.

- Bà nói nghe coi, xót hết cả ruột.

- Ông chủ có người phụ nữ khác bên ngoài.

Ông quản gia vỗ đét vào đùi.

- Vậy thì tốt chứ sao. Từ lúc bà chủ đi đến giờ, ông chủ đã có ai lại đâu.

- Nhưng vấn đề là... là ông chủ biến thái.

- Cái bà này, sao nói tầm bậy vậy hả? Ông chủ chúng ta đường đường là 1 đáng minh quân, đầu đội trời chân đạp đất đấy.

Bà vú mới lấy trong túi vật thể lạ đưa ông quản gia xem, ông quản gia cũng hết hồn.

- Chuyện này... chuyện này có vẻ hơi biến thái thật.

- Thì đó.

- Thôi bà đưa đây tôi lên trả lại ông chủ, những người già như mình cũng nên thông cảm cho ông chủ đã lâu quá ko có hơi phụ nữ còn gì.

- Ừ, ông đi mau đi.

Ông quản gia lấy 2 ngón tay cầm vật thể lạ lên cho vào túi rồi đến phòng Vương Khải.

Cốc.. cốc..

- Ông chủ ơi, tôi là quản gia đây, tôi vào nhé.

- Ông vào đi.

Ông quản gia bước vào thấy ông chủ của mình mới tắm xong, còn uốn éo người đầy mệt mỏi. Có vẻ ông chủ "làm việc" hơi quá sức thì phải, thật thương quá.

- Ông tìm tôi có việc gì ko?

- Có cái này nằm trong túi vest của ông chủ, tôi nghĩ là nên đưa lại cho ông chủ.

Anh ấy đang xoay người rót rượu, rồi đưa lên miệng uống đồng thời quay người về phía quản gia.

Mất anh mở to, rượu bị phun ra còn khiến anh ấy sặc sụa khi nhìn thấy cái quần chip ren lọt khe màu hồng, có cả ren nữa, mà ông quản gia đưa lên.

- Cái.. cái đó ở đâu ra vậy?

- Sao ông chủ hỏi tôi, đáng lẽ người rõ nhất là ông chủ chứ.

- Làm sao tôi biết được mà bảo tôi rõ nhất chứ hả?

- Trong túi áo vest của ông chủ mà sao ông chủ lại ko biết.

- Túi áo vest nào chứ, ông nói gì mà linh tinh vậy. Hay ông già rồi nên lú lẫn hả ông quản gia.

- Tôi tuy già nhưng còn rất cường tráng và minh mẫn nhé. Cái này trong túi áo vest mà ông chủ đã đưa cho bà vú còn gì.

Áo vest mà anh đã đưa cho bà vú sao? Lẽ nào là...

- Thôi được rồi, ông để lên đó cho tôi, mai tôi trả lại cho cô ấy.

- Vâng, ông chủ. Chúc ông chủ ngủ ngon và nhớ lần sau đừng "làm việc" quá sức" nhé.

- Cái ông già này, thật là...

.....

Mỗi ngày như mọi ngày, sáng nào tôi cũng là nhân viên gương mẫu đi làm đúng giờ lắm.

Tầm khoảng 10h trưa tôi thấy anh ấy xuất hiện. Vẫn là áo vest quần âu lịch sự, nhưng có cái bất thường là anh ấy đi về phía tôi mặt giận giữ.

- Nguyễn Thực Anh theo tôi.

Con Ngân bên cạnh mặt vẫn ngơ ngác ko hiểu tôi đã làm nên chuyện tày đình gì mà tổng giám đốc soái ca của nó giận giữ vậy. Thậm chí cả tôi, tôi cũng ko hiểu, tôi có làm gì đắc tội với anh ấy đâu.

Kết quả là tôi bị lôi xuống hầm để xe, rồi còn bị đưa vào trong xe anh ấy nữa.

- Anh Khải à, hình như tôi đã làm sai gì rồi à?

Anh ta mặt tiến sát vào tôi, tay nâng cằm tôi lên nữa.

- Cô thích tôi lắm hay sao mà lại giờ thủ đoạn này.

- Thủ đoạn gì? Anh nói gì tôi ko hiểu.

Rồi anh ấy thả cằm tôi ra ngồi tựa người vào ghế.

- Cô ko cần đóng kịch đâu, cô chẳng qua cũng như những người con gái khác, muốn gia sản của tôi thôi chứ gì?

- Xin lỗi tôi ko muốn nói chuyện với người bị điên.

Tôi mở cửa xe định đi ra, nhưng rất nhanh đã bị kéo lại.

- Vậy cái này là gì, sao nó lại nằm trong túi áo vest của tôi.

Anh ấy lấy phía trước xe ra 1 cái túi nhỏ đưa tôi, tôi cũng mở ra xem. Lúc này mặt tôi thật giống quả gấc chín mọng.

- Quần... quần chip.

- Nó nằm trong túi áo tôi, mà cái áo đó cô đưa cho tôi, nếu ko phải của cô thì của ai nữa.
- Đúng là của tôi nhưng tôi ko bỏ vào áo anh.
- Nếu cô ko bỏ thì ai bỏ chứ.
- Tôi đã nói ko phải tôi mà. Còn anh nữa, thôi cái thói tự kiêu của mình đi, anh có giàu có hơn nữa tôi đây cũng ko thêm.

Rồi tôi lấy cái túi nhỏ đi ra khỏi xe, tôi đóng cánh cửa thật mạnh.

Đúng là bức mình mà, làm thế nào còn sót lại tên đàn ông đáng ghét đó trên đời vậy chứ.

Thấy tôi mặt hầm hầm đi lên, trên tay cầm túi nhỏ, con Ngân quan tâm.

- Mà có sao ko, làm gì mà tổng giám đốc giận dữ vậy?
- Lỡ tông hư xe ấy mà.
- Trời, xe đó mà mà tông hư thì lấy tiền đâu đền.
- Bởi vậy tao bảo trả góp mà ông ấy ko chịu.
- Con điên. Hư xe người ta mà đòi trả góp.
- Ủ, thôi làm việc đi, đừng nhiều chuyện nữa.

Tôi cất cái túi nhỏ ấy đi, rồi tiếp tục làm việc.

.....

Về đến nhà, tôi vất lun xe ngoài cửa, miệng gào lớn.

- Mẹ.. mẹ oi... mẹ đâu rồi.
- Tôi đây, cô làm gì mà hét lớn vậy hả. Tôi có điếc đâu.

Vứt túi xách lên bàn ăn, tôi nhìn mẹ tôi mặt đầy nhăn nhó.

- Sao mẹ làm vậy, mắt mặt chết được.
- Làm là làm gì?
- Mẹ còn hỏi, sao lại bỏ quần chip của con vào áo vest anh ấy.
- Mẹ bỏ đâu, nó tự chui vào đấy chứ.
- Nó làm gì có chân mà chui được chứ. Anh ấy đã nổi nóng với con đấy. Lần sau mẹ đừng làm thế nữa.
- O hay, tôi giúp con gái tôi thoát ế mà còn bị mắng vốn thế này đây à. Biết thế ngày xưa đẻ cái trứng gà luộc ăn cho rồi.

Tôi thở dài, chắc tôi cũng đã nổi nóng quá đáng với mẹ rồi. Tôi lại ôm lấy mẹ tôi, nũng nịu.

- Con xin lỗi mẹ vì đã nổi nóng với mẹ, con biết mẹ lo cho con lắm. Nếu gặp được người con yêu, nhất định con sẽ lấy chồng mà.
- Muốn thế thì hạ bớt yêu cầu lại đi. Cứ thế biết đến khi nào.
- Vâng, con biết rồi, mẹ đừng giận con nữa nhé.
- Tha cho lần này.
- Vâng, con yêu mẹ nhất trên đời ấy.

.....

Vài hôm nữa là sinh nhật của Louis, nên thằng bé rất nôn nóng. Đã bao lâu rồi sinh nhật của thằng bé ko có bóng dáng của mẹ, nên lần này Louis nhất định phải mời tôi đi dự sinh nhật mới được.

Thấy anh ấy về Louis vui lắm chạy lại ôm chân mừng rỡ.

- Papa ơi papa về rồi.

Anh ấy ẵm Louis lên, hôn lên má thằng bé. Anh ấy cũng hôn hít thằng bé.

- Papa sắp tới papa biết ngày gì ko?

- Tất nhiên là sinh nhật của Louis rồi.

Louis vỗ tay hoan hô.

- Papa hay quá nhớ cả sinh nhật của con luôn ấy.

- Lúc đấy con muốn làm gì nào?

- Con muốn con và papa, cả chị Thực Anh nữa, chúng ta đi công viên trò chơi Disneyland.

- Wow, Disneyland ở Mỹ, chúng ta có thể đi cùng nhau mà, cần gì chị Thực Anh.

- Nhưng con muốn có chị Thực Anh nữa, con muốn có gia đình hạnh phúc, con ko muốn chỉ có 2 bố con mình. Cảm giác ko có gia đình trong ngày sinh nhật thật là bất hạnh mà.

Thấy Louis mặt ỉu xiu, nên anh ấy liền an ủi.

- Rồi được rồi, vậy con mời chị Thực Anh đi nhé.

- Vâng, con yêu papa nhất trên đời.

Nhìn Louis vừa chạy nhảy vừa hát líu, lòng anh ảm áp lắm. Cái anh đang lo ngại là vừa cãi nhau với tôi xong, ko biết đối mặt với tôi thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

- Đấy em thấy ko, đàn ông trên đời này ko ai tốt như tôi đâu. Tôi tuy là hơi đẹp trai 1 chút, hơi giàu có 1 chút, hơi mặt dày 1 chút nhưng những thứ đó tôi chỉ dành cho mình em thôi.

- Đã bảo tôi lười yêu lắm. Ko còn tin tưởng đàn ông trên đời rồi.

- Ủầy, em như vậy sẽ lãng phí 1 cực phẩm như tôi đấy, cái gì cũng phải thử mới được.

Tôi đang cố nường mắt nhìn người đàn ông đứng ngược hướng mặt trời là ai. Nhưng tiếng gọi nhéo nhắt của Louis lại lôi tôi ra khỏi giấc mơ, chết tiệt thật tôi còn chưa kịp nhìn mặt của anh ta.

- Chị Thực Anh ơi dậy mau, dậy đi em có chuyện vui thông báo này.

- Bây giờ rồi.

- Hơn 4h chiều rồi còn gì.

- Em xuống dưới chơi đi, chị còn muốn ngủ mà, chưa gặp được trai đẹp em lại phá hỏng giấc mơ của chị rồi.

- Thôi đừng mơ nữa. Trai đẹp trên đời này chỉ có em và papa thôi.

- Bệnh tự cao của bố em nặng lắm rồi đấy, nó đã lây qua em rồi, mau bảo bố em đi khám định kỳ nhé.

- Bệnh tật tính sau, dậy đi chị.

Tôi ngồi bật dậy, cầu gắt.

- Thật là, ngày nghỉ mà cũng ko được yên là sao. Louis mà từ bao giờ em được phép vào phòng chị ko gõ cửa thế hả?

Louis mặt xỉ xuống, ra về biết lỗi.

- Em xin lỗi chị, lần sau em sẽ gõ cửa mà.
- Được rồi, biết lỗi thì tốt. Có chuyện gì nói đi.

Louis lại vui vẻ rồi, chui vào lòng tôi ngồi, dựa đầu vào ngực tôi rồi nhìn tôi.

- Chị ơi, sắp đến sinh nhật em rồi. Lúc đó chị và em và cả papa nữa, mình cùng đi Disneyland nào.

Tôi mắt nhấp nháy, tỉnh ngủ.

- Disneyland? Mà vì sao chị phải đi Disneyland cùng em và người đàn ông khó ưa nhất trái đất vậy hả?
- vì em muốn có 1 gia đình cả bố và mẹ cùng dự sinh nhật của em. Đón mừng em bước qua 6 tuổi.

Tôi ôm lấy Louis giọng dịu dàng.

- Louis ngoan nhé, phụ nữ trên đời này nhiều lắm, nhiều vô kể, chỉ cần bố em búng tay 1 cái là rớt đầy rổ luôn.
- Nhưng em ko muốn, em chỉ muốn chị thôi, em rất thích chị ấy. Phải làm thế nào chị mới chịu đi với em?

Mắt tôi bỗng sáng lên, tâm tư vui lạ, mặc dù hơi đê hèn chút.

- Nếu người đàn ông khó ưa nhất trái đất ấy chịu xin lỗi chị chẳng hạn. Biết đâu chị sẽ suy nghĩ lại.

Louis mặt hiện lên đầy vẻ quyết tâm.

- Nhất định vậy, nếu người đàn ông khó ưa ấy chịu xin lỗi chị thì chị sẽ đi chơi với em chứ?
- Nhất định rồi, chị rất rộng lượng luôn nhé.
- Vâng ạ, hẹn gặp lại chị sau nhé.

Louis hôn chụt lên má tôi rồi chạy xuống nhà. May quá, thằng bé đi rồi, tôi lại tiếp tục được ngủ nướng thôi.

Vừa thấy Louis xuống dưới mẹ tôi đã chặn lại hỏi.

- Sao rồi con, chị Thực Anh có chịu đi chơi với con ko?
- Chị chịu nhưng với 1 điều kiện ạ.
- Điều kiện gì nào?
- Là làm sao cho người đàn ông khó ưa nhất trái đất xin lỗi chị ấy. Khó quá con ko biết làm sao ngoại à.

Mẹ tôi lại cười nụ cười đầy nham hiểm.

- Có gì khó đâu con, kê lổ tai lại đây bà ngoại bày cho con.

.....

Vương Khải mệt mỏi trở về nhà, hôm nay công việc nhiều thật, đúng là mùa du lịch, khách cứ ra ra vào vào ko xuể. Mỗi ngày về nhà anh chưa bao giờ quên ghé phòng xem con đã ngủ chưa. Anh vẫn thấy Louis trùm chăn ngồi trên giường mà chưa ngủ, anh lại ngồi bên cạnh.

- Con chờ papa nên chưa muốn ngủ sao.

Giọng thằng bé giận dỗi.

- Ko phải đâu ạ.
- Vậy vì sao con chưa ngủ.

Louis mở chăn ra, mặt bị xỉ nhìn anh ấy.

- Con rất là buồn, con ko muốn tổ chức sinh nhật nữa, ko muốn đi Disneyland nữa.

Anh ấy lo lắng liền ôm con vào lòng, anh ko biết có chuyện gì đã xảy ra với thằng bé, thường nó rất mong những ngày sinh nhật kia mà.

- Có chuyện gì khiến con không muốn làm sinh nhật vậy, sinh nhật của Louis rất vui mà.

Louis vùng khỏi vòng tay của anh ấy nằm lăn ra giường.

- Vì chị Thực Anh của con ko chịu đi với con, nên con rất buồn.

- Vậy chị Thực Anh của con nói sao?

- Chị ấy nói nếu người đàn ông khó ưa nhất trái đất xin lỗi chị ấy, chị ấy sẽ nghĩ lại.

Anh sau khi nghe xong từ đó liền mặt mày nhăn nhó, đầy vẻ khó chịu. Dám gọi anh là "người đàn ông khó ưa nhất trái đất", cô ta thật là nhác thờ rồi đây mà.

- Louis ơi, chúng ta đâu có cần chị Thực Anh, hồi xưa đến giờ sinh nhật chúng ta đều luôn bên nhau mà, có ai khác đâu.

- Nhưng lần này thì khác, con muốn nắm tay papa và chị Thực Anh đi khắp nơi ở Disneyland con mới chịu, như vậy con mới thấy được hạnh phúc ngập tràn.

Lần này đến lượt anh, anh thật sự giận. Anh nghĩ ko biết tôi đã cho thằng bé ăn gì mà cứ 1 mực đòi có tôi đi theo trong dịp sinh nhật mới chịu.

- Louis, nếu con còn muốn vậy thì papa sẽ ko tổ chức sinh nhật cho con nữa đâu. Ko có Disneyland nào nữa hết.

Louis hét lên.

- Papa thật ích kỷ, papa ko thương con, con giận papa luôn.

Rồi thằng bé chui vào chăn khóc, anh bức bối nên cũng ko muốn dỗ dành gì.

- Tùy con.

Anh bức bối trở về phòng mình. Còn Louis sau khi kiểm tra thấy anh đã đi, bên ngoài ko có ai nữa hết mới lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

.....

Chỉ còn 2 ngày nữa thôi là sinh nhật Louis rồi nhưng anh ấy vẫn ko hề xuống nước với thằng bé. Mỗi lần 2 cha con nhìn nhau là cứ như kẻ thù ấy.

- Bây giờ papa ko xin lỗi chị Thực Anh phải ko? Papa ko muốn là gia đình hạnh phúc của con và chị Thực Anh phải ko?

- Không.

2 ánh mắt nhìn nhau đầy lửa nhìn nhau, 2 người đàn ông quay đầu đi 2 hướng.

Vương Khải về phòng vứt áo vest lên giường, nói lỏng cả vạt rồi nhìn lên trần nhà. Anh mệt đến mức thờ ko nổi, nhiều lúc tự trách bản thân. Trên đời này cái gì anh cũng cho con anh được trừ những điều hoặc huyền. Nhưng cái anh vẫn chưa thể cho thằng bé, chính là 1 người mẹ. Ko phải là ko có người phụ nữ tốt, ko phải là ko có người phụ nữ từng lọt vào mắt anh. Nhưng cái anh sợ chính là sợ thằng bé ko chịu chấp nhận, sẽ thằng bé sẽ tổn thương, sợ nhiều thứ lắm. Nay thằng bé chỉ có 1 yêu cầu vậy mà anh cũng ko đáp ứng được, anh thấy mình thật tệ. Có lẽ anh nên cắt cái tự cao của anh đi 1 lúc, vì thằng bé là cả cuộc sống của anh.

Nghĩ vậy nên anh quyết định sẽ qua tìm thằng bé và ngồi nói chuyện như 2 thằng đàn ông với nó.

Cốc... cốc...

Ko có tiếng trả lời, anh nghĩ thằng bé vẫn đang giận. Anh kiên nhẫn gõ cửa lại lần nữa.

Cốc... cốc...

Nhưng vẫn là 1 âm thanh vắng lặng, đúng là thằng bé giận thật rồi. Anh thấy lúc này mình hơi quá đáng.

- Louis, là papa đây, papa vào được ko con?

Vẫn ko có tiếng trả lời.

- Louis, papa xin lỗi con nhé, papa nóng tính quá, papa sẽ xin lỗi chị Thực Anh của con được ko, con đừng giận papa nữa nhé.

Anh đẩy cửa vào, mặt đầy hốt hoảng. Louis ko có đó và cả balo cũng ko có nữa.

.....

Reng... reng... reng..

Tôi với tay tắt điện thoại, giờ nào rồi mà còn ai gọi vậy trời. Phá giấc ngủ của người khác đúng là tội ác mà.

Reng... reng... reng..

Tôi ko thèm nhìn điện thoại mà quát lớn.

- Ai vậy, mấy giờ rồi mà...

- Louis có chỗ cô ko?

- Ko, giờ này làm gì mà Louis còn ở đây chứ.

- Thằng bé biến mất rồi.

Tôi ngồi bật dậy, mặt hốt hoảng.

- Anh nói sao cơ? Sao lại biến mất được? Anh trông con kiểu gì vậy hả?

- Đây ko phải lúc hỏi, tìm Louis giúp tôi được ko? Thằng bé tắt điện thoại tôi ko dò định vị được.

- Được rồi, tôi biết rồi.

Tôi chạy ngay xuống dưới, lấy xe chạy đi tìm Louis. Lúc này tôi đã thấy trong giọng của anh ấy có sự lo lắng tột cùng.

Nghe tiếng mở cửa, mẹ tôi đi từ trong phòng ra hỏi, tay còn dụi mắt nữa.

- Giờ này mà còn đi bar hả, đi bar mà sao ăn mặc lạ vậy.

- Ko phải mẹ, Louis mất tích rồi, con phải đi tìm.

- Vậy hả, chờ mẹ đi với.

Mẹ tôi cũng giống tôi, mặc nguyên bộ đồ ngủ đi ra đường.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tôi chờ mẹ đi tìm Louis, đi khắp mọi nơi. Đi qua những nơi tôi và Louis từng đến nhưng vẫn ko có. Giờ này thằng bé đi đâu được chứ. Mẹ tôi lo lắng hỏi.

- Con à, còn nơi nào nữa ko? Nhớ lại xem còn sót nơi nào ko?

Tôi đưa tay vuốt mồ hôi trên trán và trên má nữa.

- Đi hết rồi mẹ ạ.

- Ôi thằng cháu ngoại của tôi, ko biết lạc đi đâu rồi.

- Làm gì mà cháu ngoại của mẹ chứ, con nhà người ta mà.

- Kệ tôi, lo mà tìm nó đi.

Tôi thờ dãi nhìn quanh, thành phố rộng khắp thế này biết đâu mà tìm.

- Mẹ... có khi nào... bị bắt cóc ko?

Cốc...

Cái cốc mẹ tôi giã ngay vào đầu tôi được.

- Phui phui cái mồm, nói xui xẻo, mau tìm thằng bé đi.

Tôi đưa tay xoa đầu, rồi lại đi tìm. Lần này tôi đến 1 nơi hi vọng là có thằng bé ở đó.

Tôi để chiếc xe máy trên vỉa hè, rồi cùng mẹ đi vào công viên ấy, công viên mà tôi và Louis đã từng gặp nhau. Tôi tiến lại cái tầng chỗ gần xích đu, tìm tôi hồi hộp lắm, nếu ở đây mà ko có nữa thì thật tôi cũng ko biết tính sao. Tôi nhẹ nhàng gọi thằng bé.

- Louis... Louis ơi, em có trong đó ko?

Vẫn ko có tiếng trả lời.

- Louis ơi, chị biết em ở trong đó mà. Em ra đây gặp chị nhé.

- Chị vào đây với em đi, em đang buồn lắm.

Tôi mừng muốn rớt nước mắt, ko biết từ bao giờ thằng bé này lại trở nên quan trọng với nhà tôi đến thế. Tôi huơ huơ tay nói mẹ tôi cứ đợi ở ngoài, còn tôi chui vào trong đó.

Thằng bé mặt bí xị, ngồi bó gối trong góc.

- Em sao vậy, sao chạy ra đây vậy, bố em rất lo cho em đấy. Chị và mẹ chị cũng lo cho em lắm đấy.

Thằng bé chồm tới ôm chầm lấy tôi.

- Em ko muốn về nhà, papa xấu xa lắm, papa ko còn thương em nữa rồi.

Tôi vuốt lưng thằng bé vỗ về.

- Em đừng nói thế, bố em đang rất lo lắng cho em ấy chứ. Minh về nhé, chị dẫn em về gặp bố em nhé.

- Ko, em ko muốn gặp papa nữa, papa hết thương em rồi. Em muốn ở với chị đẹp thôi, muốn ở với bà ngoại thôi.

- Rồi được rồi, vậy tối nay ngủ nhà chị nhé. Em đã ăn gì chưa, có đói bụng ko?

- Em muốn ăn mì gói chị ạ.

- Rồi về bà ngoại nấu mì ăn nhé.

- Vâng ạ.

Tôi dẫn Louis ra ngoài, mẹ tôi chạy lại ngay ôm lấy thằng bé, vuốt tóc thằng bé rồi còn xoay xoay người nó xem có sao ko.

- Louis con đi đâu vậy, có biết bà ngoại lo lắm ko hả? Con có sao ko? Có bị muỗi cắn chỗ nào ko?

Louis ôm lấy mẹ tôi, dựa dẫm nũng nịu.

- Bà ngoại ơi về nấu mì đi, con muốn ăn mì gói.

- Rồi, rồi về bà ngoại nấu mì cho con ăn nhé.

Bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ dặt đi. Tự nhiên tôi cảm thấy hạnh phúc lạ, thực ra có con nít cũng vui, ko đến nỗi tệ hại chút nào.

Về đến nhà Louis xúm xít với với mẹ tôi trong bếp, tôi khẽ cười rồi đi lên lầu, chắc tôi phải liên lạc với bố thằng bé, có lẽ anh ta đang lo lắm.

Thấy tôi đi lên nhà rồi, mẹ tôi với Louis ngồi chòm hờ dưới đất nói chuyện với nhau.

- Nè, sao con bỏ đi vậy, làm bà ngoại lo muốn chết ấy. Tưởng đâu con bị lạc rồi.

- Thì bà ngoại bảo con đi trốn mà.

- Đi trốn lánh quanh trong nhà thôi, chứ có ai bảo con chạy ra ngoài đâu.

- Trong nhà con toàn camera, trốn chỗ nào cũng biết ấy. Nên ra ngoài là tốt nhất.

- Mà sao con ra ngoài ko ai thấy hả?

- Sau vườn nhà con có cái lỗ ấy, con hay chui ra đó, mà ngoài đó ko có camera.

- Ủ, bà ngoại sợ con rồi đó. May con nhắn tin thoại cho bà ngoại biết chỗ. Với cả Thực Anh mà ko chạy ra đó ngoại cũng chạy ra đó rồi. Lấy điện thoại ra đây phi tang vật chứng.

- Vâng ạ.

- Con mà muốn chị Thực Anh làm mẹ con thì chúng ta phải bí mật tuyệt đối và lên kế hoạch mỹ mãn nha ko.

- Vâng ạ.

- Ăn nhanh còn đi ngủ.

Louis mới chạy lại ăn bát mì. Còn tôi ngã người lên giường, lấy điện thoại gọi cho anh ấy.

- Là tôi đây. Tôi tìm được Louis rồi, hiện tại thằng bé ở chỗ tôi anh yên tâm đi.

- Vậy à, vậy nhờ cô trông thằng bé giúp tôi.

- Um được rồi, tôi ngủ đây, chào anh.

- À, khoan... chờ chút.

- Anh có chuyện gì sao?

- Tôi... tôi...xin lỗi cô.

- Hà, anh nói gì tôi nghe ko rõ.

- Tôi xin lỗi cô.

- Hà, tôi nghe ko rõ, cái điện thoại bị gì vậy nè, anh có thể nói to chút ko?

Trán anh nhăn lại, mây xám quần vũ, khí lạnh toát ra. Lạnh đến nỗi người đứng bên cạnh cũng cảm thấy bị đóng băng. Dùng hết sức bình sinh hét lớn, 1 cách chậm rãi.

- TÔI..XIN..LỖI.. CÔ.

Tôi nhoèn miệng cười, nhưng cố kìm lại.

- À, xin lỗi tôi à, việc gì mà anh phải xin lỗi tôi.

- Việc hôm trước dưới tầng hầm, tôi đã nổi nóng với cô.

- Việc đó à, việc đó tôi quên rồi, ko sao nữa.

- Vậy... vậy cô đi chơi với bố con tôi nhé. Louis rất muốn đi với cô.

- Um, được rồi. Tôi sẽ vì thằng bé. Thôi tôi ngủ đây. Bye anh.

- Bye cô.

Tôi gác máy, tự nhiên tôi cười như con điên. Ko hiểu sao tôi lại cười như thế, vì anh ta đã xin lỗi, hay tự dung tôi thấy anh ta đặc biệt... 1 chút.

.....

Tôi vẫn đang mơ màng ngut, lại cảm thấy sao ngực của mình có cảm giác ảm lạ. Gỡ chăn ra xem sao, tôi quát lớn.

- Louis, em làm cái gì vậy hả? Sao lại ngủ ở đây.

Louis ngơ ngác dụi mắt, vì ko hiểu sao mới sáng đã bị ăn mắng rồi.

- Em ngủ với bà ngoại ko quen, bà ngoại ngủ ngáy to lắm, em ko ngủ được ấy. Ngủ với chị vừa ấm, lại vừa êm.

Cốc...

Louis xoa đầu, vẫn ko hiểu sao chưa được ăn sáng mà đã ăn cốc rồi.

- Đau em mà.

- Mới nhỏ mà đã biến thái rồi.

- Ko phải đâu chị Thực Anh, em ngủ với papa cũng nằm chỗ ngực papa ấy. Nhưng ngực papa lép lấm, lại cứng, chứ ko to và em ái giống chị.

Mặt tôi đỏ lên, ngực tôi chưa thẳng đàn ông nào đụng vào mà thằng nhỏ này đã đụng vào 2 lần rồi ấy. Khôn quá mà.

- Rửa mặt đi, ăn sáng rồi chị chờ về, chị còn đi làm nữa.

- Em ko về, em ở đây chơi với bà ngoại thôi.

- Tùy em.

Tôi làm việc của tôi, rồi tôi thay đồ đến galaxy làm việc. Trên đường vào chỗ làm, tôi đã gọi tin nhắn địa chỉ nhà cho anh ta đến đón Louis.

.....

Tiếng chuông cửa bấm liên hồi, mẹ tôi phải ra mở cửa. Nhìn thấy người đàn ông rất giống Louis, mẹ tôi biết ngay nhưng vẫn giả vờ là ko biết.

- Cậu tìm ai?

- Bác, bác cho con gặp Louis.

- Cậu là gì của Louis mà đòi gặp nó.

- Con là bố của Louis. Con đến đón nó về.

- Có phải bố ko đấy, để tôi gọi thằng bé.

Mẹ tôi vào trong nhà dẫn Louis ra. Anh ấy thấy Louis liền gọi lớn.

- Louis, là papa đây, papa đón con về.

Thằng bé nấp sau lưng mẹ tôi.

- Đó ko phải papa của con, người đàn ông khó ưa nhất trái đất đó ko phải papa con.

- Louis papa xin lỗi con mà, papa đã xin lỗi chị Thực Anh của con rồi.

Mắt Louis sáng rực chạy ra mở cổng cho anh ấy.

- Thật ko, papa nói thật ko, chị Thực Anh đã đồng ý chưa vậy.

Anh ấy liền ôm Louis lên hôn hít.

- Thật, papa đã nói dối gì con chưa nào.

- Yeah, con yêu papa nhất trên đời.

Rồi thằng bé lại ôm hôn hít anh ấy. 2 bố con rất là tình cảm. Nó tụt xuống khỏi tay anh ấy chạy lại ôm hôn mẹ tôi chào tạm biệt. Mẹ tôi liền nói nhỏ vào tai thằng bé.

- Nhớ bí mật của chúng ta nhé. Vẫn giữ liên lạc nhé.

- Vâng ạ. Chào bà ngoại con về.

- Um, Louis ngoan.

Anh ấy cũng chào tạm biệt mẹ tôi đi về.

Trên suốt đường đi, 2 bố con họ chỉ nói chuyện về chuyến đi chơi sinh nhật sắp tới. Nói mãi cho đến khi về đến nhà mới thôi. Vũ nuôi và ông quản gia thấy Louis đều mừng ghê lắm. Vì họ chăm ẵm thằng bé từ lúc lọt lòng còn gì, thằng bé có khác gì khúc ruột của họ đâu.

Anh nhẹ nhàng hỏi Louis.

- Hôm đó con ra ngoài thế nào sao papa ko biết.

- Bí mật.

- Con nói cho papa đi, lỡ nhà chúng ta có ăn trộm đột nhập mà có vũ khí thì papa cũng muốn kiếm đường trốn ra ngoài ấy.

Nghe anh ấy nói cũng có lý nên Louis ngay lập tức kể về đường đi của mình.

- Sau nhà ấy, ngay hàng rào có cái lỗ, papa đi sát vào tường rồi chui qua sẽ tránh được camera.

Rồi nó nhìn anh ấy về đêm chiều lắm.

- Nhưng papa muốn chui ra phải khoét lỗ to lên. Chứ papa ko chui lọt đâu ấy.

Thằng bé vui vẻ đi lên lầu, còn anh mặt mày xám xịt vì "thằng con tinh ranh". Ông quản gia thấy thế liền lại gần hỏi.

- Ông chủ, chúng ta có cần lắp cái lỗ ấy ko.

- Ko cần đâu, chỉ cần bắt thêm camera là được.

- Vâng, ông chủ.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Vậy là 3 người chúng tôi cùng nhau đi Disneyland. Ngồi máy bay suốt gần 20 giờ chúng tôi mới đến nơi, tôi đau ê ẩm mình mảy luôn ấy. Còn Louis và anh ấy thì trông vẫn còn khỏe khoắn lắm. Chúng tôi nghỉ lại tại khách sạn cao cấp trong khu Disneyland, tất nhiên anh ấy đã đặt sẵn 2 phòng.

- Chào em nhé, tí ăn rồi mình gặp nhau.

Louis nắm tay tôi lại.

- Chị đi đâu đấy?

- Chị về phòng chị chứ đâu.

- Sao lại về phòng chị, chúng ta là gia đình, chúng ta phải ở cùng nhau chứ.

- Nhưng... nhưng chị với papa em đâu có phải vợ chồng, và bọn chị cũng đâu người yêu.

- Không phải thì làm thế nào cho phải là được.

Cốc...

2 cái cốc gián xuống cùng 1 lần vào đầu Louis. Louis nhắm mắt.

- 2 người có thể nào ko đánh con cùng 1 lúc được ko, đau lắm đấy.

Trán anh nhăn nhó.

- Ai bảo con tài lanh làm gì. Thôi chào chị Thực Anh đi, đi vào phòng nghỉ ngơi, 1 lát còn đi ăn nữa.

- Con ko muốn mà, muốn chị Thực Anh ở cùng chúng ta thôi. Thế 2 người có muốn con bỏ nhà đi nữa ko?

- Cái thằng nhóc này. Vậy con có muốn papa dẫn con về ko.

- Vậy con sẽ ko ăn và sẽ ko uống sữa nữa.

Louis xỉ mặt, đứng vòng tay chéo lại với nhau. Cuộc tranh cãi cuối cùng thì anh ấy vẫn thua. Anh ấy nhìn sang tôi, rồi lại dỗ ngọt Louis, mềm nắn rần buông mà.

- Louis ngoan, con hỏi chị Thực Anh xem, chị ấy chắc sẽ ko muốn ở với bố con mình đâu. Đúng ko chị Thực Anh.

Tôi miệng hơi cười cười.

- À, đúng rồi, như vậy sẽ bất tiện lắm ấy.

Louis vẫn kéo tay tôi, quyết tâm ko bỏ cuộc.

- Chúng ta là gia đình mà, ko bất tiện đâu, em sẽ ko để papa ức hiếp chị đâu mà.

Trong đầu tôi thầm nghĩ "chị ko ăn hiếp ai thì thôi, ai dám ăn hiếp chị thì chị đây cần cho đi chích ngừa".

- Đi mà chị, sao sinh nhật em mà ko ai yêu thương em hết vậy. Chán quá.

Louis buồn bã đi vào phòng trước, leo lên giường nằm đắp chăn lại.

Tôi và anh ấy nhìn nhau, thật ko biết xử lý thế nào mới phải. Cuối cùng tôi và anh ấy cùng vào phòng và ngồi bên cạnh Louis, tôi còn nghe thấy tiếng thằng bé khóc thút thít nữa.

Tôi định đưa tay kéo chăn ra, nhưng thằng bé ko cho.

- Em ko muốn nhìn thấy 2 người nữa đâu. 2 người muốn làm gì làm đi. Đừng ai quan tâm đến đứa trẻ bất hạnh này nữa.

- Rồi được rồi, chị sợ em rồi, giờ em muốn gì chị cũng chiều em hết. Được chưa nào?

Louis bật dậy nhanh như cái lò xo, rồi ôm lấy cổ tôi.

- Thật nhé, em gọi chị là mẹ nhé, chị phải gọi papa là chồng nhé, và papa phải gọi chị là vợ nhé.

Thấy chúng tôi đưa tay cùng 1 lúc định cốc đầu Louis, Louis nhanh tay che đầu lại, miệng liếng thoảng.

- Thì chỉ là tên gọi thôi mà, người cùng gia đình phải gọi nhau như thế, chỉ là tên gọi thôi chứ có sức mẽ gì đâu chứ.

Thằng nhóc đưa mắt liếc chúng tôi. Anh ấy tròn mắt, nghiêng răng nói với thằng bé.

- Hơi quá lắm rồi con ạ.

- Vậy người cùng gia đình phải xưng như thế chứ. Sinh nhật của con mà, người lớn thật ko biết giữ lời gì hết vậy, vậy mà bảo cái gì cũng chịu.

Louis lại chui vào chăn và nói vọng ra.

- Thôi mai 2 người tự đi chơi đi, coi như ko phải sinh nhật con.

Tôi lại kéo chăn ra.

- Rồi, chiều hết. Muốn gì cũng chiều hết. Hái sao trên trời, hay bắt cá mập ngoài đại dương cũng chiều hết, được chưa nào.

Louis lại chui ra mừng rỡ.

- Yeah, con yêu bố mẹ nhất trên đời.

Thằng nhóc bá cổ tôi và anh ấy. Tự dưng tôi thấy cảm giác gì đó dâng lên khó tả.

Thằng bé vui vẻ xách đồ đi tắm để đi ăn. Tôi mới bàn với anh ấy.

- Tôi nghĩ anh nên đổi phòng khác, phòng 2 giường ấy. Chứ 1 giường như này thật là hơi bất tiện.

Anh ấy nhìn cái giường rồi cũng gật đầu đồng ý.

- Đúng ấy, để tôi đổi thành phòng 2 giường.

- Ok.

Cánh cửa nhà tắm được kéo ra.

- Con nghe hết rồi nhé. Con ko chịu đâu đấy.

Cả 2 chúng tôi cùng đồng thanh.

- Biết rồi ông tướng.

Louis chạy ra ngoài.

- Con tắm xong rồi, mẹ đi tắm đi.

- À, chị biết rồi.

- Ko, phải là mẹ chứ.

- Mẹ... mẹ biết rồi.

Tôi lắc đầu rồi lại vali hành lý lấy đồ. Người yêu còn chưa có, mà mọc ở đâu ra thằng con lớn vậy ko biết.

Cái vali được mở ra, tôi thấy có điều nghi ngờ, tôi lục lục rồi hét lên.

- Aaaaaa...

Cả 2 bố con Louis đều chạy lại.

- Cô có sao ko?

- Phải gọi là vợ chứ papa. Mẹ ơi mẹ có sao ko?

Tôi quay ngay lại đẩy anh ấy lui ra. Mặt bối rối.

- Ko... ko có gì đâu.

Louis từ bao giờ xách ngay cái váy ngủ gọi cảm hết phần thiên hạ đưa lên.

- papa nhìn xem, ko phải là đồ doreamon nữa nhé

Tôi thấy anh ấy đỏ mặt, phản xạ nhanh tôi quay ra sau giựt lại.

- Louis, sao lấy đồ của chị ra vậy.

- Mặt như này mát lắm nhé, mát hơn đồ doreamon của mẹ nhiều.

- Nít ranh đi chỗ khác.

Thật là xấu hổ quá đi mất, sao mẹ lại đổi mấy bộ đồ ngủ của tôi vậy chứ. Có cái lỗ nào cho tôi chui xuống ko?

Anh ấy cũng có vẻ ngại, nên nói năng cũng có sự va vấp.

- À, ừm... vậy cô lấy đồ đi, tôi đi tắm trước.

Anh ấy cứ thế đi thẳng vào phòng tắm mà ko mang theo đồ gì.

Anh xả nước vào người, anh cảm thấy anh cũng đang nóng bất thường, phòng này người ta để chế độ sưởi hơi lớn quá rồi.

10p sau anh bước ra, khoác bộ áo tắm của khách sạn 1 cách tự nhiên. Tôi đang ngồi chơi với Louis nhìn thấy hét lên.

- Aaaa, đồ biến thái. Sao anh ko mang đồ vào hả.

- Cô này rầy rà thật, tôi có mang đồ đây còn gì.

Tôi ôm đồ đi ngang qua anh ấy.

- Thấy ghê, vậy mà bảo là có mang đồ.

Anh ấy nhìn lại mình từ trên xuống dưới, mặt tự động đỏ lên.

Thủ tục xong xuôi thì Louis cũng đã ngủ, và tất nhiên là tôi ko mang đồ ngủ sexy kia rồi. Cứ phải quần jean, áo phông cho an toàn.

- Anh nằm đây ngủ với thằng bé đi. Tôi qua sofa.

- Thôi cô ngủ với thằng bé đi, tôi ra sofa cũng được.

Tất nhiên là tôi đồng ý ngay lập tức, dù sao nằm giường vừa rộng, lại vừa êm thì thoải mái hơn rồi.

.....

Ở đây ban ngày tầm 30 độ, nhưng đến tối thì khoảng 16 độ thôi, với cái đĩa viêm mũi dị ứng thời tiết như tôi thật ko hợp chút nào. Và 1 cái ko hợp nữa là đồ ăn tây, vị rất béo.

Ăn uống xong tại nhà hàng năm sao ở trong Disneyland rồi chúng tôi nắm tay nhau đi vòng vòng 1 chút. Thời tiết khá lạnh cứ khiến tôi bị ắc xì nên phải về, biết thế tôi mang theo khẩu trang rồi.

Louis chạy lại vali mang theo ra bộ cờ cá ngựa.

- Chúng ta cùng chơi thôi nào, Louis chọn đội đỏ, papa và mẹ chọn màu gì.
- Chị chọn màu xanh.
- Ko được.
- Vậy chị chọn màu vàng.
- Ko được, chị phải xưng là mẹ chứ.
- À, ờ chị quên mất. Mẹ chọn màu xanh nhé.
- Vậy papa chọn màu vàng đi nhé. Chúng ta cùng chơi nào.

Chúng tôi cùng nhau chơi vui vẻ cả đêm. Có lẽ vì lệch múi giờ nên ko ai buồn ngủ hết, đến tận gần sáng mới lần ra ngủ.

Ánh nắng nghịch ngợm chui vào khung cửa, rọi cả vào mắt tôi. Tôi lấy tay che đi rồi như thói quen bình thường, tôi vờn vai cho thoải mái. Vô thức quay qua bên cạnh, mắt tôi tròn to, còn chớp chớp nữa. Anh ấy và Louis cùng nằm với tôi 1 cái giường. Tôi cố định thần để khỏi hết lên, tôi tranh thủ nhìn ngắm 2 người đàn ông bên cạnh. Công nhận Louis giống anh ấy thật, như 1 bản sao. Chắc là vợ anh ấy đã từng yêu anh ấy rất nhiều nên sinh thằng bé giống anh ấy đến thế.

Khẽ miệng anh ấy bỗng mấp máy.

- Nhìn trộm người khác như vậy có được cho là biến thái ko?
- Tôi... tôi đâu có nhìn anh, tôi nhìn Louis, anh đừng có tự tin về nhan sắc của mình quá.
- Tôi ko phải tự tin mà sự thật nó vậy.
- Ờ... thấy gớm quá. Mà anh định tổ chức sinh nhật cho Louis như nào đây.
- Louis thích cảm giác gia đình nên hôm nay chúng ta cho thằng bé đi khu vui chơi, tối về sẽ thổi nến bánh kem.
- Um, vậy cũng được đó. Tôi thấy anh cũng có tư chất làm bố đó chứ.
- Khen thừa.

Louis mở mắt nhìn chúng tôi, còn dụi mắt nữa.

- Bố mẹ dậy rồi à, bố mẹ ngủ ngon ko.

Tôi xoa đầu, thằng bé.

- Ngủ ngon, em có ngủ ngon ko.
- Sao lại gọi em rồi, nhắc hoài à.
- À, con ngủ ngon ko.
- Con ngủ ngon lắm mẹ à. Chúng ta xuống dưới kia chơi đi nào. Papa lấy đồ cặp ra đi nào.

Tôi nhăn trán ngạc nhiên.

- Đồ cặp?

Anh ấy lấy ra 3 cái áo giống nhau có chữ I love U.

- Papa đã mua luôn cho mẹ ấy, chúng ta mang vào rồi cùng đi chơi nào. Mà khoan, papa và mẹ gọi nhau lại nào. Papa gọi mẹ là gì.

Anh ta mặt nhăn nhó.

- Vợ.

- Đúng rồi. Còn mẹ gọi papa là gì nào?

Tôi giọng gượng gạo.

- Chồng.

- Đúng rồi, phải gọi nhau như vậy mới là gia đình hạnh phúc được. Chúng ta đi chơi thôi nào

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Chúng tôi nắm tay nhau đi dưới đường, 2 bên là những quan cảnh cực đẹp. Tôi đã há hốc mồm choáng ngợp trước vẻ đẹp hoàn hảo và lung linh mà Disneyland mang lại.

Nơi chúng tôi đặt chân đến đầu tiên là nơi những tòa lâu đài trong truyện cổ tích ngự và bởi tiếng nhạc mê hoặc quen thuộc.

Bước qua cổng, vào khu phố chính là bước vào một thế giới hoàn toàn khác biệt, tấp nập, náo nhiệt. Hòa vào dòng người trên con đường nhộn nhịp sầm uất đặc trưng của miền Tây nước Mỹ này, cảm xúc như chột vờ òa khi được đắm mình trong lễ hội hóa trang, diễu hành cực kỳ hoành tráng, lộng lẫy và đầy màu sắc. Với nàng công chúa Bạch Tuyết cùng 7 chú lùn, nàng tiên cá cùng mụ bạch tuộc độc ác, hay là một đoàn thú với những vua sư tử, hươu, nai, chim, ong, bướm cùng những bông hoa khổng lồ... và tất nhiên là không thể thiếu hình ảnh chú chuột Mickey – biểu trưng của hãng phim Walt Disney, người bạn thân thiết của đa số trẻ em trên toàn thế giới... Louis rất thích thú và còn chụp hình với các nhân vật ấy nữa.

Rồi đến với mảnh đất tương lai Tomorrowland để tham gia những trò chơi khám phá vũ trụ, những mô hình thế giới tương lai mang tính khoa học viễn tưởng của không gian nhiều màu sắc và cùng xem những bộ phim 4 chiều cực kỳ sinh động, đáng yêu.

Chúng tôi đi chừng đó ko mà hết cả ngày, còn nữa nhưng ko đi nổi nên đành về phòng nghỉ. Louis đi ngủ ngay được, cả tôi cũng thế nữa. Ôm Louis ngủ 1 giấc ngon lành. Ko biết tôi và Louis đã ngủ bao lâu mà khi tỉnh lại trời đã tối rồi, tôi cũng ko thấy anh ấy đâu. Louis kéo tay tôi hỏi.

- Mẹ, papa đi đâu rồi mẹ.

- Mẹ ko biết, chắc papa đi đâu đó. 1 lát sẽ về ngay thôi mà.

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Tôi nhấc máy và nói với tôi 1 điều gì đó, tôi đồng ý và gác máy.

Tiếng chuông cửa reo, tôi mới nói với Louis.

- Louis, con ra mở cửa xem ai gọi vậy nè.

Louis chạy ngay ra mở cửa, cả tôi cũng đi ra theo. Có 5 chú hề đứng ngoài cửa, họ nhảy múa hát hò chúc mừng sinh nhật. Tôi thấy thằng bé rất hào hứng, rồi anh đi từ phía sau ra mang lên 1 cái bánh kem chuột mickey vừa đi vừa hát, tôi và các chú hề vỗ tay. Rồi anh ấy ân cần nói với thằng bé

- Louis con hãy ước và thổi nến đi nào.

Louis đi vào phòng, rồi đưa tay ngoắc ngoắc chúng tôi vào.

- Bố mẹ vào đây, nhanh lên, mang cả bánh kem nữa.

Chúng tôi ko hiểu chuyện gì, nên cũng vào phòng. Sau khi đóng cửa lại lúc này Louis mới chịu thổi nến.

- Con chỉ muốn thổi bánh kem với bố mẹ thôi, như vậy điều ước của con mới thành hiện thực.

Thằng nhóc này, thật rắc rối mà. Đúng là con nít.

Louis chấp tay lại nhắm mắt.

- Con ước papa và chị Thục anh mãi yêu thương nhau và thật sự là gia đình của em. Phùuuuu.

Tôi chưa kịp cân, nén đã bị thổi tắt. Ko lẽ bây giờ tôi chính thẳng bé, nên thăm lạy ông trời. Dù sao cũng chỉ là điều ước nên ông đừng cho thành hiện thực nhé.

Louis chơi chán rồi lại lên giường ngủ. Và tôi cũng thế, nhưng tất nhiên là ko mang mấy đồ ngủ sexy rồi.

- Papa nằm bên này, mẹ nằm bên này nhé.

- Louis, qua đêm nay thôi, mai mọi chuyện lại bình thường nhé.

- Vâng ạ.

Anh ấy cũng nằm 1 bên, tôi 1 bên. Chưa lấy chồng mà phải đi gọi người ta là chồng, rồi còn nằm trên 1 giường với người ta nữa, tôi đúng là ko có liêm sỉ mà. Chỉ là ngủ thôi, dù sao Louis cũng nằm giữa rồi, nhất định ko sao. Ngủ thôi.

.....

Sáng dậy sao tôi thấy mình nặng quá, hơi ẩm cũng khác lạ. Tôi nghĩ ko kể Louis leo lên người tôi luôn hay sao ấy. Tôi mở mắt ra, khuôn ngực săn chắc, mùi hương quen thuộc, tôi đưa tay sờ soạng, thấy tấm lưng to bằng. Lúc ấy anh cũng mở mắt ra, 2 mắt chạm nhau, cùng đồng thanh ré.

- Aaaaa...

Tôi đưa tay tát vào mặt anh ấy.

- Đồ biến thái, đồ vô liêm sỉ, anh đã làm gì tôi rồi hả.

- Tôi mà thêm làm gì cô, body cục súc của cô ko có cửa lọt vào mắt tôi đâu.

Rồi chúng tôi nhìn nhau rồi lại nhìn quanh.

- Louis, con đâu rồi, Louis.

Thằng bé phía ngoài sofa ngồi dậy nhìn vào giường chúng tôi.

- Con đây, con thấy 2 người lẩn quá nên con ra đây ngủ cho 2 người thoải mái ấy. Hôm qua chắc papa và chị Thục Anh đã ngủ ngon lắm phải ko?

Mặt tôi tức lên, đỏ gay, nếu được tôi đã đánh cho thằng bé ấy sưng mông rồi, dám hại tôi như thế. Tôi đưa mắt lờm anh ấy, anh ấy đang xoa xoa bên má bị tôi đánh đỏ ửng, mặt nhăn nhó.

.....

Hôm nay chúng tôi lại đi chơi cho hết khu công viên này. Công viên gì mà rộng khủng khiếp ấy. Đan xen trong các khu vực này là những khu vui chơi chủ đề vô cùng hấp dẫn như: vùng đất câu chuyện của đồ chơi, thung lũng gấu xám hay trang viên thần bí mang đến cho mọi người những trải nghiệm thật tuyệt vời và ấn tượng.

Ngoài ra, Disneyland còn có các khu mua sắm, khu chụp hình lưu niệm, và ngắm những mô hình kỳ quan thế giới thu nhỏ như Kim tự tháp, tượng thần Dớt, vườn treo Babilon, Đèn thờ Nữ thần Artemis, Lăng vua Maussollos, ngọn hải đăng Alexandria... mỗi kiến trúc đều mang nét kiến trúc độc đáo của riêng mình. Như tháp Eiffel cao 108 m, bằng 1/3 kích thước thật đứng sừng sững trong khuôn viên cùng với ánh điện lấp lánh tỏa ra từ chân tới đỉnh ngọn tháp, hay như thác nước Niagara, luôn ào ạt tung bọt trắng xoá bất kể ngày đêm, tạo âm thanh khuấy động cả một vùng rộng lớn.

Một điều không thể thiếu tạo nên nét đặc sắc cho Disneyland đó phương tiện giao thông trong khu vui chơi vô cùng tiện nghi với những đường sắt quanh co uốn lượn trên không, những chiếc ô tô siêu tốc, hay những chiếc xe ngựa cổ đại, xe kéo phổ thông, thuyền đơn, bè cây sồi...

Anh bỗng có điện thoại của ai gọi đến nên ra hiệu cho tôi ngó Louis. Tôi đứng trông chừng thằng bé thì bên kia đường có bán bóng bay hình thú to bự. Louis nín tay tôi.

- Chị Thục Anh, em muốn mua bóng bay.

- Em thích hả, chị dẫn em đi mua.

- Vâng ạ.

Tôi cẩn thận nắm tay Louis qua đường, rồi tôi dẫn dò em ấy.

- Đứng im đây bên chị, nắm lấy áo chị, ko được chạy đâu nhé.

- Vâng ạ.

Tôi mới quay qua với tay chọn mua cái mà Louis thích trong đồng bong bóng to bự. Khi trả tiền xong quay lại ko thấy Louis đâu, tôi gọi lớn.

- Louis, Louis em đâu rồi.

Tôi hoảng loạn hỏi mọi người gần đấy nhưng ko ai thấy. Lúc đó anh ấy cũng đi qua.

- Sao cô đứng đây 1 mình, Louis đâu?

- Thằng bé, thằng bé mới đứng đây với tôi mà...

Chúng tôi cùng chạy đi tìm thằng bé, đi khắp nơi, nhưng ko thấy, công viên này lớn vậy biết tìm đâu chứ. Ai cũng và hồ hởi, tôi thấy trên mặt anh hiện lên sự lo lắng hoảng loạn cực độ.

- Tôi đã nói thằng bé là...

- Cô đừng nói nữa, vì nó ko phải con ruột của cô nên làm sao cô quan tâm chăm sóc nó được.

Anh ấy đã hét lên với tôi như thế đó. Lời nói ko dao ko kiếm, nhưng lực sát thương từ nó khá lớn. Tôi cảm thấy tim mình đau vì lời nói của người lạ.

Cuối cùng anh đành tìm đến phòng kỹ thuật, ở đây có thể nhìn thấy mọi góc ngách của này. Rất nhiều màn hình rộng lớn, và cũng rất nhiều nhân viên. Anh nói với họ và họ cho anh vào xem. Anh đã thấy Louis đang chạy theo 1 chú hề làm xiếc, xung quanh rất nhiều bạn nhỏ.

Anh xông ra khỏi cửa, chạy nhanh đến nơi thằng bé đang đứng. Nhanh lắm, như sợ rằng anh đến nơi thì thằng bé biến mất vậy.

Anh nắm được thằng bé kéo nó ra ngoài, anh đưa tay tát vào mông thằng bé 1 cái cực mạnh. Thằng bé khóc chạy lại ôm tôi mà ko biết đã xảy ra chuyện gì. Đây là lần đầu tiên trong đời anh đánh thằng bé.

- Louis, tại sao con dám đi 1 mình hả. Có biết papa lo lắm ko? Papa đã tìm con rất lâu đó, pappa sợ... sợ...

Lời nói ấy cứ bị nghiền lại nơi cổ của anh, ko thốt nên lời. Còn Louis vô cơ bị ăn đòn đau nên khóc mãi thôi.

- Con xin lỗi papa, lỗi do con. Chị Thực Anh đã dặn con đứng im và nắm lấy áo chị ấy, nhưng con thấy chú hề vui quá nên đã chạy đi chơi. Con xin lỗi, xin lỗi.

Anh ôm lấy thằng bé, anh biết tuổi này thằng bé rất hiếu kỳ. Chỉ là anh đã quá lo lắng nên đã trách mắng tôi hơi quá, anh nghĩ lại cũng là lỗi do anh, ko tự lo cho con.

Nguyên buổi tối ấy tôi và anh ko nói gì với nhau nữa. Tôi đã rất ghét anh, anh quá đáng, anh ko cho tôi lời giải thích, tôi ghét. Louis thấy thái độ của chúng tôi như vậy nên cũng lo lắng lắm.

- Papa với chị Thực Anh sao vậy, sao ko yêu thương nhau nữa vậy.

Tôi nhón miệng cười với Louis.

- À, ko sao, chị hơi đau bụng nên mệt.

Rồi Louis quay sang anh ấy.

- Papa cũng đau bụng sao. 2 người cùng đau bụng như vậy làm sao dẫn Louis đi xem pháo hoa được.

- Louis ngoan, papa dẫn con đi nhé.

- Ko thích, thích chị Thực Anh đi nữa.

- Louis, con ko được mè nheo nữa. Có muốn ăn đòn nữa ko?

Louis xì mặt lắc đầu. Rồi anh ấy dẫn Louis ra ngoài mà ko nói với tôi 1 lời nào.

Đồng hồ điểm 20h, tôi nhìn ra ngoài cửa ban công, dòng người dồn về trung tâm công viên. Ngược nhìn lên lâu đài "Công chúa ngủ trong rừng" để cùng ngắm cảnh tượng ngoạn mục và đẹp tuyệt trần với màn bắn pháo hoa với một kịch bản về ánh sáng được dàn dựng và biểu diễn vào mỗi tối. Cả một dòng thác ánh sáng tuôn chảy từ trên không trung, khép lại một ngày sống trong sứ sở thần tiên Disneyland.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

2 bố con Louis xem pháo hoa rồi, anh điệu con trên vai đi về. Louis thỏ thẻ với anh ấy.

- Papa với chị Thực Anh giận nhau à.

- Ko có, sao con nghĩ vậy.

- Vì con thấy chị ấy buồn buồn, ko vui như hôm qua.

- Chị ấy bị đau bụng mà. Lúc nãy chị ấy đã nói rồi còn gì.

- Papa đừng giận chị ấy nhé, lỗi do con. Chị ấy dặn con là đứng yên ko được chạy đi đâu, chị ấy còn bảo nín áo chị ấy cẩn thận nữa. Nhưng lúc ấy con thấy chú hề vui về đi qua, có mấy bạn chạy theo nên con cũng đã chạy theo ấy.

Ko gian im lặng đi 1 lúc, Louis lại tiếp.

- Papa đừng giận chị ấy nhé.

- Um, papa ko giận đâu. Louis muốn ăn gì ko, papa đưa con đi ăn.

- Mình về rủ chị Thực Anh đi cùng đi papa.

- Ko được, bây giờ mà lên lại trên ấy, rồi đi xuống nữa sẽ rất phiền. Chúng ta đi ăn rồi mua mang về cho chị ấy nhé.

- Vâng ạ.

2 bố con lại cùng nhau đi ăn rồi mới về.

Về đến phòng đã thấy tôi nằm ngủ trên ghế sofa ngon lành. Anh ra hiệu cho Louis im lặng, rồi anh lên giường gối Louis ngủ.

Sau đó anh lại ngồi bên cạnh ghế sofa của tôi, tựa đầu vào ghế. Miệng nhấm nháp 1 chút rượu đất tiền.

- Xin lỗi cô nhé. Lúc đó tôi nóng tính quá.

Anh im lặng 1 lúc để nhấm nháp rượu và nói tiếp.

- Louis là trẻ con nên rất hiếu động, lúc nãy thằng bé đã nói với tôi tất cả. Lỗi là do thằng bé, vậy mà tôi đã trách oan cô. Vì thằng bé là mạng sống của tôi, lúc ấy tôi như kẻ mất hồn. Nên ko kiểm soát được lời nói của mình. 1 lần nữa tôi xin lỗi cô nhé.

Rồi anh lại uống rượu. Anh đâu biết tôi vẫn chưa ngủ và đã nghe thấy lời anh ấy nói. Tôi ko phải kẻ nhỏ nhen, biết sai nhận lỗi là tốt.

Qua đêm nay thôi chúng tôi lại phải về nhà rồi. Ko còn ở cùng nhau 1 phòng, ko còn cùng nắm tay đi lang thang khắp nơi, và ko còn gọi nhau là vợ là chồng nữa.

.....

Tôi lại trở về làm nhân viên của tôi, còn anh lại về làm tổng giám đốc của anh. Mỗi lần thấy anh đi vào anh cũng đều lơ qua tôi, và anh cũng chưa đến nhà tôi để đón Louis thêm lần nào nữa. Tự dưng tôi lại thấy... nhớ anh rồi.

Tôi đang ngẩn ngơ, thả hồn theo gió thì cái véo của con Ngân làm tôi tỉnh táo hẳn.

- Đau.

- Chị quản lý gọi nãy giờ kia, mày làm gì mà ngẩn ngơ vậy.

- O, ko có gì. Mà chị quản lý gọi gì vậy?

- Tao biết đâu, đi ra kia sắp hàng.

Chúng tôi, những nhân viên lễ tân đứng thành 2 hàng ngang, nghe chị quản lý giỡn giặc.

- Sắp tới có 1 kỳ thi vào vị trí trợ lý của giám đốc. Mức lương 30 triệu / 1 tháng. Ai cũng có thể ứng cử.

Ai cũng trầm trồ về mức lương, và về sự gần gũi nhất với tổng giám đốc. Trừ tôi, thật ra thì nói dối thôi, chứ tôi cũng muốn gặp anh lắm.

Và tất nhiên kỳ thi đó tôi đậu. Tôi ko biết do tôi may mắn, do tôi tài giỏi, hay có sự sắp xếp trước.

.....

Ngày đầu tiên tôi làm trợ lý cho anh. Trước đó tôi cũng đã được anh trợ lý cũ phổ biến lại mọi công việc rõ ràng.

Chỉ cần mở cánh cửa kia thôi, tôi sẽ được gặp anh. Tự nhiên tôi thấy mình nhục mặt quá, ai đòi "trâu đi tìm cọc" như này đâu. Tim tôi đập loạn, hơi thở khó khăn hơn chút. Tôi cố trấn tĩnh mới dám gõ cửa.

Cốc... cốc...

- Vào đi.

Cái giọng khàn trầm, kiêu hùng đó vang lên càng khiến tim tôi loạn nhịp.

Tôi mở cửa bước vào. Anh ngồi đó trước mặt tôi, mắt vào cắm vào máy tính mà ko hề nhìn lên tôi.

- Chào... chào tổng giám đốc. Tôi là trợ lý mới, hôm nay tôi làm việc ngày đầu.

- Um, bàn làm việc của cô bên kia.

Tôi ngó theo hướng tay anh chỉ, có 1 cái bàn nhỏ nơi góc, nó giống như mới được kê vào vì ko hợp với ko gian lắm. Tôi lại bàn ngồi. 10p, 20p rồi 30p trôi qua, tôi vẫn còn chưa biết mình sẽ làm gì. Tôi đành ngoáy cổ qua hỏi.

- Thưa giám đốc, giờ tôi phải làm gì.

Anh liếc lên nhìn tôi, rồi anh nhấc máy gọi cho ai đó. Chưa đầy 10p có 1 người nhân viên mang lên bàn tôi 1 đồng tài liệu. Cao lắm, cao vượt mặt tôi.

- Cô phân theo vắn, mục đích, sắp xếp lại sao cho dễ tìm nhất.

- Tất... tất cả từng này ạ?

- Có vấn đề gì sao, cô Thực Anh?

- À, ko có gì, ko có gì ạ.

Tôi nói mà mặt cười méo xẹo, như này khác gì là giết người ko dao đâu.

1 lát sau anh ấy lại gọi tôi.

- Tôi muốn uống cafe Highland, cô đi ra ngoài mua cho tôi.

- Điện thoại là người ta mang tới mà tổng giám đốc.

- Vậy cô điện đi.

- Vâng. Mà tổng giám đốc uống cafe gì ấy?

- Cafe ít sữa.

Tôi nghĩ mà mắc cười, anh ấy uống ít sữa, còn của mình thì lại nhiều sữa mới được. Gọi cho anh ấy 1 ly, và của tôi 1 ly.

Nhận hàng xong tôi còn quên hỏi loại nào nhiều sữa, loại nào ít sữa nữa. Nhìn nó giống y chang nhau nên tôi đưa đại ấy.

Anh ta ngậm 1 ngụm, mặt nhăn nhó. Tôi thấy vậy cũng lo lo.

- Anh có sao ko?

- Cô định hại tôi bị tiểu đường hả, sao ngọt vậy nè.

- Ấy chết, đó là ly của tôi, ly này của anh nè.

Tôi đổi cho anh ấy, may mà tôi chưa uống, nếu ko bị đắng chết mất.

Lại chưa đầy 30p, anh ấy lại gọi.

- Cô mang cái này tìm chỗ photo cho tôi. Máy tôi bị hỏng rồi.

- Vâng.

Thôi xong, tôi lại phải mang đồ, đội nắng đi photo cho anh ấy. Vả hết mồ hôi lên được.

- Của tổng giám đốc đây.

Tôi lại về ghế nghỉ, nghỉ ngơi chưa được 10p là lại thấy anh nhân viên lúc nãy mang lên 1 đồng tài liệu.

- Cô coi sắp xếp những ai đặt tiệc gì ngày nào xếp riêng ra.

- Ủa, tổng giám đốc ời. Máy công việc này của mấy chị văn phòng mà.

- Vậy cô làm gì?

- Tôi làm trợ lý.

- Vậy có làm trong văn phòng ko?

- Có.

- Vậy cô làm đi.

Mất tôi nảy lửa lên. Đồng việc chưa xong, giờ lại thêm đồng này nữa. Nghĩ lại tôi ngu thật mà, lọt vào âm mưu trả thù của tên tổng giám đốc khó ưa nhất trái đất. Nghĩ lại thương thân mình quá, tự nhiên bị rung động trước tên đáng ghét này.

.....

Tôi lúi thủi về nhà, Louis đang ngồi ăn với mẹ tôi.

- A, chị Thực Anh về rồi, lại đây ăn đồ ăn nè chị.

- Thôi, em ăn đi nha. Chị bị papa em cho ăn hành, mệt đuối lết ko nổi đây.

Tôi lại lúi thủi đi lên lầu. Tự dung ký hợp đồng 1 năm chi vậy trời, lương còn chưa nhận mà bỏ ngang thì bị đền hợp đồng. Ko có cái ngu nào giống cái ngu nào mà. Mẹ tôi thấy tôi lên lầu rồi mới nói chuyện với Louis.

- Mấy cái việc bà ngoại dặn con lúc đi chơi, con có làm hết ko?

- Dạ có, con làm đúng như bà ngoại dặn ấy.

- Sao kỳ vậy ta, vậy mà tình cảm của bọn họ ko tiến triển chút nào vậy. Thôi chắc bỏ cuộc thôi con, đời này bà ngoại ko thể làm bà ngoại con được rồi.

Mẹ tôi ôm lấy Louis vờ khóc lóc thương cảm.

- Con ko muốn đâu. Con chỉ muốn chị Thực Anh thôi.

- Vậy thôi mình phải tính kế lâu dài con ạ.

- Vâng, bà ngoại.

.....

Nhưng tôi đâu biết, đó chính là âm mưu của anh. Âm mưu muốn gần tôi thêm chút nữa của anh. Anh vẫn nhớ cái cảm giác ôm tôi trong lòng, lúc đó anh còn ngủ đâu, anh đã dậy rồi, chỉ là tôi đang gối đầu lên tay anh nên anh koỡ làm tôi thức giấc. Bao lâu rồi anh chưa gần phụ nữ, bao lâu rồi tim chưa đập lỡ nhịp. Anh cũng đâu phải con người sắc đá. Tình yêu giống như 1 hạt giống vậy, chỉ cần trong điều kiện tốt, hạt giống sẽ nảy mầm mà ko hề hay biết.

- Papa đang nhớ chị Thực Anh hả?

- Ừm... à ko. Sao con lại ở đây vậy.

- Con gõ cửa nãy giờ mà ko có ai mở cửa nên con tự vào, thấy papa ngẩn ngơ vậy.

- Papa chỉ đang nghĩ đến công việc thôi. Sao con chưa ngủ.

- Con chưa buồn ngủ.

Anh ấy ôm lấy Louis, bế lên.

- Vậy con tìm papa có việc gì?
- Con muốn hỏi papa cái này, papa phải thật lòng.
- Um. Con nói đi.
- Papa có thích chị Thục Anh của con ko?
- Sao con lại hỏi vậy.
- Thì papa trả lời đi nào.
- Ko biết.
- Chán papa quá. Thôi khi nào papa thích chị Thục Anh rồi chúng ta nói chuyện.

Haizzz, anh ko nghĩ là con anh đã 6 tuổi rồi. Ko khác gì ông già luôn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Đang cắm đầu cắm cổ xem tài liệu thì tôi bị gọi giật ngược.

- Cô Thục Anh, cô xem lịch hẹn với ngài Tukazi là khi nào?
- Vâng, anh chờ tôi 1 lát.

Tôi lấy quyển sổ tay ra lật lật rồi rà tìm.

- Là hôm nay thưa tổng giám đốc. 7h tối, tại nhà hàng hải sản K.
- Bây giờ là mấy giờ rồi?
- Dạ 5h thưa tổng giám đốc.
- Hôm nay cô được nghỉ sớm.

Nghe đến từ nghỉ sớm mắt tôi sáng rực lên. Nghỉ sớm được 1 tiếng cũng khỏe được 1 tiếng. Nhưng anh ấy có cho tôi mừng lâu đâu.

- Sửa soạn đi gặp khách hàng với tôi.
- Tôi... tôi cũng phải đi sao?

Anh ấy tiến lại gần nâng cằm tôi lên.

- Tổng giám đốc đi đâu thì trợ lý theo đó.

Anh ấy thật quá đáng, có cần phải đim tôi trong đôi mắt hút hồn ấy ko, lại còn mùi nước hoa tôi cực thích nữa.

- Vâng, tôi biết rồi. Vậy giờ tôi về thay đồ.

Anh mặt nhăn nhó.

- Ko cần, như vậy sẽ lâu lắm. Tôi đưa cô đi mua là được rồi, dù sao hôm nay tôi trúng mồi lớn nên sẽ thưởng cho cô. Đi thôi.
- Khoan đã.. tôi..

Tôi bị kéo tay đi dưới con mắt đầy ngưỡng mộ và ghen tị của biết bao con người.

.....

Chiếc audi dừng lại tại 1 store có cả đồ nam và đồ nữ. Anh ấy đưa tôi vào đó, có 1 bạn nam đi ra, nhìn cách ăn mặc thì tôi nghĩ là chủ, và nhìn bạn ấy có 1 chút nữ tính nữa.

- Ôi, anh Khải. Anh đến rồi à.

- Chào kenvin, đưa cô ấy đi trang điểm dùm tôi. Chúng tôi có 1 cuộc hẹn.

- Vâng, em biết rồi.

Tôi đi theo Kevin vào trong, còn anh thì đi hướng khác.

Trong phòng trang điểm, Kevin và tôi đã nói chuyện rất vui vẻ.

- Kevin năm nay bao nhiêu tuổi.

- Em mới 27 thôi chị ơi.

- Oa, sao em giỏi vậy, trang điểm đẹp quá nè.

- Dạ, tại cái đam mê đó.

Kevin mang cho tôi 2 cái hộp lớn.

- Chị vào thay đồ đi, anh Khải chọn đó.

Tôi ngạc nhiên hết sức luôn ấy.

- Tổng giám đốc chọn? Cho tôi sao?

- Ủa, chị ngạc nhiên là phải rồi, từ hồi vợ anh ấy.. à mà thôi, chị thay đồ đi. Em thấy có vẻ anh ấy quan tâm chị lắm ấy.

Rồi Kevin đẩy tôi vào phòng thay đồ. Tôi mở hộp ra xem, ko phải váy đầm kiểu sa nhiều hột, ko phải váy quây hở hang gợi cảm như trong phim thường thấy. Mà là 1 cái váy maxi màu kem nhẹ, có hoa thêu gần cổ áo. Và phía sau có dây đan chéo nữa.

Tôi mở cái hộp thứ 2 là 1 đôi giày xò ngón nhẹ nhàng. Tôi ngó người suy nghĩ "Ủa, đây đâu phải thời trang đi nhà hàng lớn đâu ta, anh ấy mất thẩm mỹ kém quá".

Tôi đi ra, tự cảm thấy anh ấy chọn đồ cũng vừa quá. Sao biết size tôi mà chọn vừa thế này, hay là....

Tôi thấy anh ngồi trên ghế, trang phục của anh cũng thay đổi, áo anh ấy mặc màu cũng giống tôi, nhưng có 1 ít dây đang trước. Áo thun kiểu tây tây, quần âu và giày cò nữa. Tôi thờ dãi, đúng là anh ấy ko những khó ưa nhất trái đất mà thẩm mỹ còn kém quá đi thôi.

Tôi tiến lại, chỗ anh ấy đang ngồi dùng điện thoại.

- Tổng giám đốc ơi, tôi xong rồi chúng ta đi thôi.

Nghe tiếng gọi anh ấy ngược lên nhìn tôi 1 lúc rồi lại kéo tay tôi ra xe.

- Được rồi chúng tôi đi thôi.

- Mà tổng giám đốc nè, chúng ta ăn mặc như này ko giống đi tiệc ở nhà hàng lớn lắm đâu ấy.

- Ai bảo cô chúng ta sẽ đi tiệc ở nhà hàng lớn. Khi nào ở ngoài hãy gọi tôi là Vương Khải.

- Hà... sao đột ngột vậy.

- Đó là quyền của tôi.

Chiếc audi phóng đi vun vút và chạy vào sân đỗ xe của 1 resort. Anh còn qua mở cửa xe cho tôi nữa, rất lịch sự.

- Ủa, đây là đâu vậy tổng giám đốc.

- Điểm hẹn.

Rồi anh xoay cầm tôi lại, lại dùng ánh mắt đó nhìn tôi.

- Gọi tôi là Vương Khải.

Tìm tôi lại ốm rồi, lại lạc nhịp rồi. Lần sau nhất định phải đi khám tìm mới được. Cứ như này mãi sẽ ko thọ được mất thôi.

Chúng tôi cùng nhau đi vào trong, đó là tiệc ngoài trời, sân vườn này rất rộng. Ở giữa còn có 1 đồng cũi, lẽ nào họ định đốt lửa trại sao? Xung quanh là những cái bàn dành cho 2 người, có nến nữa, lãng mạn cực kỳ. Ko lẽ vị khách Nhật lại thích ko gian này. Ko lẽ vị khách nhật đó với tổng giám đốc... thích nhau. Ôi, vậy thì tiếc quá, mà đàn ông những mấy năm ko yêu đương, ko đụng tới phụ nữ thì chắc chắn là thích đàn ông khác rồi.

Anh ấy dẫn tôi vào 1 bàn dưới tán cây hoa sứ nở trắng, trên cây còn treo những lồng đèn nhỏ màu vàng, màu đỏ. Rồi anh ngồi đối diện nhau xem mọi người hát hò nhảy múa, đa số khách tây là nhiều.

Có 1 bạn nhân viên đi đến mang đồ kiểu hawaii ấy, dễ thương lắm, đưa cho chúng tôi 1 menu. Anh lịch sự hỏi tôi.

- Thục Anh, cô muốn ăn gì, uống gì nào.

Tôi nhìn trong menu và chọn món ăn cũng như đồ uống mình thích, sau đó đến anh ấy.

Khi nhân viên đi rồi tôi mới nhẹ nhàng nói với anh ấy.

- Anh Khải nè, tôi biết, để giấu đi thân phận thật của mình thật khó. Anh muốn hẹn hò riêng với khách Nhật phải ko, đưa tôi theo làm tấm bình phong để che chắn mối quan hệ của 2 người? Ko sao đâu, anh đừng ngại, tôi ko kỳ thị người đồng tính đâu. Tôi hiểu mà, ko ai muốn sống khác.

Anh ấy trở mặt nhìn tôi 1 lúc rồi phá lên cười. Cười rất to, rất tự nhiên luôn, mà phải nói nụ cười rất đẹp. Tôi đang nghĩ mình đã nói sai gì sao, mà anh ấy cười ghê vậy, cười chảy cả nước mắt ấy.

Anh ấy lấy tay quệt nước mắt, miệng vẫn còn cười rồi nói với tôi.

- Xin lỗi, cô làm tôi buồn cười quá ko nhịn được. Sao cô lại nghĩ tôi như thế.

- Chứ có ai hẹn khách nam tại nơi như này ko? Do tôi quá thông minh nên mới suy nghĩ ra được ấy.

- Ai nói cô là tôi hẹn khách ở đây. Khách nhật có việc bận nên hủy hẹn rồi. Do vừa rồi công việc nhiều nên hôm nay tôi dẫn cô đi chơi.

- Ô, vậy mà tôi cứ tưởng.

- Cô tưởng tượng tào lao quá, chỉ có lên giường mới biết được bản lĩnh của tôi thôi.

Tôi trề môi lắc đầu. Lại phát hiện thêm 1 tính của tổng giám đốc nữa rồi, xấu xa quá.

Chúng tôi ko nói chuyện yêu đương, ko nói chuyện con cái, ko nói chuyện công việc, chỉ là nói chuyện linh tinh thôi. 1 lát sau ngọn lửa cũng được đốt lên, ko gian nó mới lạ hẳn. Sau đó anh đưa tôi về tận nhà, chúng tôi giống như là đang hẹn hò vậy.

Lúc tôi xuống xe, anh cũng xuống chứ ko ngồi trong xe như mọi khi. Tôi e thẹn vén tóc.

- Um, cảm ơn anh vì bữa tối rất tuyệt.

- À, ko có gì.

- Um, vậy tôi vào nhà nhé. Chào anh.

- Cô vào nhà đi rồi tôi về.

- À, vâng, tôi vào đây.

Anh ấy nhìn tôi vào nhà rồi mới lái xe về. Tự dưng tôi thấy có chút tiếc tiếc.

- Nhìn gì mà nhìn muốn lũng cái cửa vậy hả.

Tôi quay người theo tiếng gọi.

- A, Mỹ Dung, mày về rồi à, sao bảo đi 3 tháng mà lâu thế hả. Nhớ mày quá cơ.

- Thì tao có việc đột xuất ấy.

Tôi xoay vòng vòng Mỹ Dung xem xét.

- Mày lên trên ấy làm khổ sai hay sao mà vừa ốm vừa đen vậy, nhìn thảm chết người ấy.

- Lên trên đó nắng lắm, thấy mọi người làm ngoài nắng thấy tội nên tao cũng ra phụ. Mà nhìn gớm lắm hả?
- Quá gớm.
- Ê, mà trai nào đưa về vậy hả?
- Tổng giám đốc.

Mỹ Dung ngạc nhiên hết lớn.

- Tổng giám đốc?

Tôi chụp ngay miệng nó lại, nếu ko thì khổ.

- Bé cái miệng thôi, lên lầu nói chuyện. Mày ré to thế mẹ nghe thấy thì chết tao.
- À, ừ.. tai quên.

Rồi tôi và Mỹ Dung đi lên lầu, nhưng tôi đâu biết, chuyện của tôi mẹ tôi đã nghe thấy hết rồi.

.....

Anh về nhà, trong lòng cũng có 1 chút phấn khởi. Như thường lệ anh vẫn ngó qua phòng xem Louis đã ngủ chưa, rồi anh mới về phòng mình.

Anh ngã người ra giường, cái giường lớn lắm nhưng bao năm ko có hơi phụ nữ. Anh nghĩ về buổi đi chơi hôm nay mà mỉm cười.

Điện thoại reo lên, anh đưa tay vào túi quần lấy ra xem ai gọi giờ này.

- Alo, làm gì gọi tao giờ này?
- Nhớ mày nên gọi thôi, ngủ chưa?
- Chưa, mới đi chơi về.
- Đi với gái hả?
- Um.
- Ủa, sướng nha. Mà mày cũng nên lấy vợ lại đi, chuyện qua bao lâu rồi.
- Tao chưa biết, còn mày thì sao, quên được tình cũ chưa?

Đầu dây bên kia im lặng 1 lúc.

- Thôi mày ngủ đi, tao đi có việc đã. À, tao cũng sắp về nước rồi. Nhớ đón tao.
- Ok, về qua khách sạn tao ở. Thôi, tao có nhà mà, bữa nào tao dẫn mày về nhà tao chơi cho biết.
- Ủ, được vậy thì tốt, bạn bè bao nhiêu năm mà chuyện gì của tao mày cũng biết. Còn chuyện của mày tao biết được có 1 chút à.
- Biết gì nhiều, mình có yêu nhau đâu. Thôi bye nha.
- Ok, bye

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Rồi những lần tiếp theo, anh vẫn hay đưa tôi đi "gặp khách hàng" kiểu ấy.

Nay lại là 1 nhà hàng kiểu Ý. Sau khi đã uống 1 chút rượu nhẹ, tôi nhìn anh ấy chăm chăm kiểu nói như đùa thôi, ko có ý gì khác.

- Đừng nói là anh thích tôi rồi nhé.

Anh ta vẫn thân nhiên, ko có gì thay đổi.

- Um.

Tôi nhìn anh ấy, mặt đơ đi vài chục giây. Cười cười cho qua cơn què.

- Hơ hơ, anh đùa vậy ko vui đâu ha.

Lần này thì anh ấy nghiêm túc thật sự, lại dùng ánh mắt hút hồn chìm tôi vào trong đó.

- Tôi thấy mình quy tụ cũng đầy đủ tiền, tài và sắc. Nhưng tôi đã tự hạ mình xuống thấp 1 chút để cho cô phù hợp với tôi. Vì thế cô ko cần phải xấu hổ nếu phải yêu tôi đâu.

- Anh vẫn còn tự cao quá đó.

- Vậy là tôi đã hạ thấp, thấp đi 1 chút rồi ấy.

Tôi lại nhìn anh ấy chăm chăm, giọng đầy nghiêm túc.

- Vậy là anh đang tỏ tình với tôi?

- Cô cứ cho là vậy đi.

- Vậy tôi ko đồng ý đâu.

- Tại sao chứ?

- Tôi muốn được tỏ tình lãng mạn, có nến, và hoa kia tôi mới chịu.

- Vậy cô có thích tôi ko?

- Nếu được tỏ tình lãng mạn tôi sẽ suy nghĩ lại về việc đó, giờ chúng ta về thôi.

Trên suốt quãng đường đi về, sau nhiều lần anh vô tình cầm nhầm vào tay tôi, thì còn lại tôi và anh ko nói gì với nhau. Bởi trong tim 2 đứa đang đập lung tung lắm, nên cứ ngại phải nói chuyện với nhau.

Đến nhà, anh mở cửa xe cho tôi, còn vương vấn gì đó mà chưa muốn đi nữa.

- Cô... cô vào nhà đi, tôi về đây.

- Um, anh về đi, tôi vào đây.

- Vậy cô vào đi rồi tôi sẽ về.

- Thì anh cứ về trước đi, rồi tôi sẽ vào.

- Đây là nhà tôi mà, khi nào tôi muốn sẽ vào.

- Đây là đường nhà nước nên tôi muốn đứng bao lâu tùy tôi. À, mà tôi quên 1 việc ấy, lại tôi nói này nghe.

Tôi vô tư, đưa lỗ tai sát vào anh ấy, anh ấy chồm tới hôn chụt lên má tôi. Tôi lấy tay che má, mặt nóng hổi. Vì tôi cũng có 1 chút, 1 chút xíu thích anh ấy nên tôi ko phản ứng thái quá.

- Anh...

- Hả, tôi có làm gì đâu. Tôi về đây, cô ngủ ngon nhé.

Xe anh đi rồi, tôi cứ đứng đơ ra ấy. Tay của Mỹ Dung chạm vào vai khiến tôi giật mình.

- Tiếc à, nãy ko đứng lâu tí, tao thấy hết rồi nhé.

Tôi lấp bắp, mặt đỏ gay.

- Thấy...thấy gì hả... ko phải đâu, anh ấy chỉ hôn má tao 1 cái thôi mà.

- Hả, hôn rồi á?

Tôi bật ngay miệng Mỹ Dung lại.

- Vậy mày nói mày thấy gì?
- Thấy trai đưa về tận nhà chứ đâu có thấy...
- Im lặng, lên phòng rồi nói.

2 chúng tôi lên phòng, đầu biết mẹ tôi đang mừng trong lòng và lấy điện thoại gọi cho ai ấy.

Tôi và Mỹ Dung vào phòng nhìn xem có ai theo dõi ko, liền đóng cửa phòng. Mỹ Dung hỏi hà.

- Sao rồi kể nghe nào?

Tôi ngã người ra giường, ôm lấy cái gối ôm doreamon.

- Thì anh ấy mới tỏ tình với tao.

Mỹ Dung đánh đét vào mông tôi đau điếng.

- Đau cái con này.
- Thích thế, vậy mày đồng ý chưa?
- Chưa.
- Sao vậy.
- Vì tao muốn anh ta hạ mình thêm chút nữa, anh ta còn đầy sự tự tin quá. Tao muốn người yêu tao phải dịu dàng.
- Bộ anh ấy ko dịu dàng à?
- Có, nhưng cái tao vẫn sợ, sợ Louis ko chấp nhận tao.
- Ủầy, Louis nó thích mày thế kia cơ mà. Chắc chắn là nó sẽ đồng ý.
- Nói chung là tao phải thăm dò ý của Louis đã. Bắt đầu một mối quan hệ nghiêm túc và lâu dài, tao lại sợ giống trước, nên...
- Mày thôi suy nghĩ linh tinh đi, đầu phải ai cũng đều như gã kia đâu. Ngoài kia, soái ca đầy ra, đừng bỏ lỡ mày ạ.
- Mày làm như chuyên gia tình yêu ko bằng, mày lo mày đi kìa.
- Tao có gì mà lo đâu.

Tôi ngồi dậy, lết lại gần Mỹ Dung.

- Ê, sao hồi xưa mày với anh 2 tao chia tay vậy?

Mặt Mỹ Dung chùn xuống, cười hiền.

- Ko hợp nhau thôi.
- Ồ ha, ko hợp nhau thì làm sao mà ở bên nhau được.
- Thôi tao ngủ trước đây, mày cũng lo ngủ đi.

.....

Mỹ Dung về phòng, cũng ngã người lên giường. Nhắc đến chuyện tình yêu của cô thì nó vẫn là nỗi đau. Vẫn âm ỉ ri rầu, người đàn ông tốt như Minh Luân trên đời này tìm đâu ra, người si tình đến điên dại như anh tìm đâu ra.

Nếu lúc trước ko có chuyện đó xảy ra thì hôm nay cô ấy đã hạnh phúc bên anh 2 tôi rồi.

CHUYỆN CỦA NHỮNG NĂM TRƯỚC.

Trong căn phòng của khách sạn, Mỹ Dung e thẹn nằm dưới thân Minh Luân. Bọn họ đã yêu nhau rất lâu rồi, yêu nhau từ khi Mỹ Dung tầm 17 tuổi. Hôm nay bọn họ đã sẵn sàng thuộc về nhau.

Mặt Minh Luân vã mồ hôi hết, nhìn rất căng thẳng, đây là lần đầu của anh ấy và cũng như của Mỹ Dung.

Minh Luân nhìn Mỹ Dung đầy tình, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mọng của cô ấy. Nụ hôn đầy lửa, cuốn hút. Rồi họ lại nhìn nhau, hơi thở gấp gáp.

Minh Luân hôn nhẹ lên xương quai xanh của Mỹ Dung, rồi kéo dần xuống bộ ngực mới lớn của cô ấy. Nhẹ nhàng ăn cái bánh bao mềm ẩm, cô ấy trăn người lên vì cảm giác mới lạ. Rồi chuyện gì đến cũng đến, quái vật to lớn của Minh Luân đã đâm vào hoa huy*t của Mỹ Dung, chặt cứng. Đầu phải phụ nữ lần đầu mới đau, người đàn ông cũng vậy, cũng có 1 chút đau đốn.

- Đau... em đau quá.

- Nhìn anh.. nhìn anh đi, hãy thả lỏng ra... sẽ thoải mái hơn.

Tay Mỹ Dung bấu vào lưng Minh Luân trầy xước. Nước mắt khẽ chảy ra.

- Đau... vẫn đau lắm

Minh Luân luống cuống đưa tay quệt nước mắt cho cô ấy.

- Đừng khóc... anh xin lỗi...anh sẽ rút ra.

Nhưng Mỹ Dung sợ Minh Luân mất hứng nên đã ôm lấy lưng anh ấy.

- Ko sao... ko sao đâu... em sẵn sàng rồi...

- Vậy chúng ta tiếp tục nhé.

- Um

Minh Luân nhẹ nhàng đẩy nhẹ, cực nhẹ. Rồi nhìn theo sắc mặt của Mỹ Dung mà hành động.

Rồi những tiếng rên đầy kích thích của Mỹ Dung càng khiến Minh Luân phấn khích hơn. Anh càng lắc hông nhanh hơn, những tình túy của đàn ông bắn vào người cô ấy. Cả 2 lại ôm nhau, mồ hôi quệt vào nhau bết bết, bọn họ đều thấy hạnh phúc.

Mỹ Dung và Minh Luân quan hệ với nhau nhiều năm như thế, cho đến khi Mỹ Dung sắp tốt nghiệp đại học. Thì Minh Luân sự nghiệp cũng vững vàng, anh đã cầu hôn Mỹ Dung tại rạp phim thật lãng mạn. Chiếc nhẫn được đeo vào ngón tay thương dài.

Mỹ Dung chuẩn bị tinh thần làm mẹ nên đã quan tâm theo dõi những chế độ, những thứ thuốc mà phụ nữ cần sử dụng trước khi mang thai. Vì Mỹ Dung muốn sinh cho Minh Luân nhiều đứa con khỏe mạnh kháu khỉnh.

Mỹ Dung đã chết trên khi bác sĩ bảo tử cung của cô ấy có vấn đề, nên ko thể mang thai, hoặc có thì cũng là khó.

Cô đã ngược mặt lên trời giải bày niềm uất ức. Vì sao lại bất công vậy, ông đã cho cô số mỡ côi, nay lại phán cho cô thêm phần tuyệt tự. Cô ấy đã tự đi thăm khám nhiều nơi nhưng kết quả vẫn vậy. Cô ấy chán nản nhưng ko cho Minh Luân biết. Là phụ nữ mà ko sinh được con thì thật là vô dụng, đáng bỏ đi mà. Vậy là Mỹ Dung chia tay Minh Luân vì cô ấy đã yêu người khác. Chuyện tình yêu của họ, mẹ tôi cũng ko được biết.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Vẫn như mọi ngày tôi vẫn đi làm bình thường vậy đó, tưởng đâu anh ấy tỏ tình với tôi thì sẽ bớt việc cho tôi chứ. Ai ngờ công việc chất đầy như núi, tôi cứ cảm thấy bao nhiêu việc của bộ phận khác đều dồn hết cho tôi thì phải. Đúng là đồ tổng giám đốc ác ma.

- Thực Anh, em mới tới hả?

Tôi quay ra sau thì đó là anh Hải, cùng làm chỗ tôi, anh ấy cũng là quản lý nhân sự.

- Chào anh Hải, anh cũng mới đến à.

- Um, đưa anh xách cho, đồng giấy tờ thế kia, nặng lắm

- Vâng, cảm ơn anh. Ngày nào cũng mang đi mang lại chừng này, mỗi vai thật ấy.

- Em qua bên chỗ tổng giám đốc làm trợ lý có ổn ko? Công việc có nhiều ko?
- Thì ngày nào cũng cắm mặt vào đóng giấy tờ này đây, nhiều lúc muốn rút con mắt luôn ấy.
- Thương chưa.

Tôi và anh Hải nói thêm 1 lát, anh Hải khá điển trai, cao ráo, lại nói chuyện có duyên nữa. Tôi và anh cũng hay nói chuyện với nhau lắm, lúc trước anh còn hay mua cho tôi trà sữa, đồ ăn các kiểu nữa. Anh tốt với tôi lắm. Tự dưng đang vui vẻ, anh gãi đầu e thẹn.

- Um, thứ 7 này em rảnh ko, cho anh cái hẹn nhé.

Vừa dứt lời, cái giọng kiêu hùng khàn đục từ phía sau lưng bọn tôi cất lên.

- Cô ấy bận rồi, thứ 7 này, thứ 7 tuần sau, hay tuần sau nữa. Ko những thế, những ngày còn lại cô ấy đều bận hết.

Mặt anh Hải tái nhợt, cúi người 90 độ chào kính cẩn.

- Chào tổng giám đốc.

Tôi cũng cúi người chào. Vương Khải chen ngang vào giữa tôi và anh Hải.

- Cậu là bộ phận nhân sự sao lại có liên quan gì đến trợ lý của tôi đây.
- Dạ ko phải đâu tổng giám đốc. Cô ấy từng làm dưới bộ phận tôi và chúng tôi chơi thân với nhau.

Mặt Vương Khải nhăn lại, mắt sắc lạnh như băng nhìn anh Hải.

- Chơi thân với nhau?

Tôi chen vào giải vây cho anh Hải.

- Thưa tổng giám đốc, tôi là đồng nghiệp cũ nên thân thiết nhau ấy mà.
- Đàn ông và phụ nữ nếu ko có tình cảm tốt nhất là ko nên thân thiết.

Anh Hải còn ngu ngơ quá, ko biết gì.

- À, thật ra... thật tôi có có tình cảm với cô ấy nên tôi muốn hẹn hò với cô ấy.

Mặt Vương Khải xám xịt hơn nữa, nhìn người trước mặt như kẻ nguy hiểm cần tiêu diệt vậy.

- Cậu từ nay bị sa thải.
- Sao ạ? Tôi.. tôi có làm gì sai đâu ạ?
- Vì cậu dám..

Tôi nhanh tay bịt miệng Vương Khải lại rồi cười trừ với anh Hải.

- Hơ hơ. Tổng giám đốc đùa anh ấy mà, ko sao đâu. Anh mang giấy tờ này lên phòng làm việc đùm em. Em đi lấy thuốc cho tổng giám đốc uống, dạo này tổng giám đốc hay nhức đầu quá. Có gì em gọi anh nhé.

- À, ra vậy. Tổng giám đốc xin giữ gìn sức khỏe. Chào em nhé, nhớ gọi cho anh.
- Chào anh.

Anh Hải đi rồi, tôi mới bỏ tay ra khỏi miệng anh ấy. Người gì cao quá, đứng với chân này giờ mới muốn chết.

Vương Khải tức giận cáu với tôi.

- Cô làm gì thế, sao cắn tôi?
- Sao anh lại đuổi việc anh ấy?
- Ai bảo hần dám dụ dỗ người phụ nữ của tôi.
- Người phụ nữ của anh? Tôi đã làm gì mà....

Môi tôi liền bị anh ấy khóa bằng nụ hôn sâu. Tim tôi bây giờ nó đang chạy marathon rồi, nụ hôn ngọt chết người là đây chứ đâu. Theo lẽ thường thì anh ấy đã bị ăn tát cháy mặt, nhưng sao tôi lại ko làm thế.

- Anh làm gì vậy hả?

Vương Khải cúi sát mặt tôi, nhìn chăm chăm.

- Đánh dấu lãnh thổ. Kẻ nào phạm vào kẻ đó chết?

Nói rồi anh ta ngang nhiên bước đi, để tôi đứng đó với cục tức thiệt bực. Nhưng chưa đầy mấy giây, anh ấy đã quay lại và nắm tay tôi kéo đi vào thang máy. Cái tên này thật là, ko thể nhẹ nhàng với phụ nữ hơn được hay sao?

- Anh kéo tôi thế này ko sợ người ta thấy sao?

- Cô thấy tôi giống người quan tâm mấy chuyện đó lắm sao hả?

- Nhưng tôi đã đồng ý đâu.

- Đồng ý hay ko là chuyện của cô, còn những gì tôi thích sẽ là của tôi.

- Anh so sánh tôi như đồ vật vậy sao?

Anh ta quay ngang qua tôi.

- Tôi ko xem cô như đồ vật, tôi xem cô giống Louis.

Mặt tôi nghệt ra, mắt đi vài giây suy nghĩ.

- Tôi lớn rồi, sao so tôi với Louis được?

Anh ấy thờ dài.

- Ngốc như cô thì phải có tôi bên cạnh mới được. Tôi ko nói về độ tuổi mà nói về tầm quan trọng.

Thang máy cũng đến nơi, mặt tôi đỏ lên. Tim lại đập loạn xạ. Con người ấy, lạnh lùng, kiêu căng nhưng đôi khi cũng làm người khác thấy ấm áp lạ.

.....

Louis gõ cửa vào phòng anh ấy nhưng sao mãi ko thấy động tĩnh gì hết. Thằng bé liền đẩy cửa đi vào, thấy anh ấy đang nằm trên giường ngược cổ nhìn lên trần nhà, toàn thân bất động. Thằng bé lại nằm bên cạnh gối lên tay anh ấy.

- Chào papa.

- Chào con.

- Papa đang nghĩ gì mà nhìn lên trần vậy.

- Ko có gì đâu.

- Sao nhìn giống thất tình vậy ạ.

- Nít ranh mới mấy tuổi mà biết yêu thương?

- Sao con ko biết được, mỗi lần mà con nhớ chị Thực Anh nhé, con cũng buồn lắm. Chỉ muốn được gặp chị ấy và được chị ấy ôm vào lòng, còn được chị ấy nắm tay đi khắp nơi nữa ấy. Mà còn mỗi lần ngủ với chị ấy con được dựa đầu vào ngực chị ấy, vừa mềm vừa ấm. Đạo này ko biết chị ấy ăn gì mà ngực to như này này, hôm nào papa thử đi.

Cốc....

- Đau con, con thấy đạo này papa giống chị Thực Anh lắm rồi nhé, toàn cốc đầu con.

- Ai bảo con tài lạnh quá chi.

Louis xoa đầu rồi chồm vào ôm lấy anh ấy.

- Mà papa có thích chị Thực Anh giống con ko?

- Con thích như nào?

Louis đứng lên, nhảy lên nhảy xuống giường nệm của anh ấy. 2 tay đưa ra.

- Con thích chị Thực Anh to bự như này này, thích nhất trái đất, giống như con thích papa vậy đó.

Anh chống tay lên nệm, nhìn Louis miệng mỉm cười. Nhảy đã rồi thẳng bé lại ôm anh ấy.

- Papa, papa nói đi, papa thích chị Thực Anh như nào?

Anh nhìn Louis, mày hơi nhú, môi hơi cong, đưa 1 ngón tay ra trước mặt Louis.

- Papa thích chị Thực Anh như này này.

- Sao bé xiu vậy papa.

- Vì... papa lỡ thích con nhiều hơn rồi.

Vương Khải chồm lại ôm lấy Louis mà cù lét, 2 cha con đùa giỡn với nhau rất vui vẻ, Louis thì cười rất là nhiều.

.....

Sáng hôm nay, Mỹ Dung thấy mình hơi ốm nên đã xin nghỉ dạy. Tới đi làm, mẹ tôi đi đám tiệc với bạn hàng xóm, còn vú nuôi với cô giúp việc chắc đi chợ rồi. Giờ cô ấy thấy mình nóng rang mà ko có ai ở nhà hết. Đã thế tiếng chuông cửa bên dưới ai đang bấm chuông cửa dồn dập. Mỹ Dung phải cố lết dậy, xuống dưới xem là ai. Vừa mở cửa chính, cô đã đứng hình đi vài chục giây. Người ngoài cổng chính là Minh Luân, tại sao anh ấy về mà ko báo chứ.

- Cô ko định mở cửa cho tôi sao?

Vẫn cái giọng ấy, cái giọng lạnh lùng khiến tim cô ấy tan vỡ.

- À, em mở cửa liền đây. Anh 2 mới về à?

Anh 2 tôi kéo vali vào nhà, cũng ko thèm trả lời cô ấy.

- Sao nhà này đi đâu hết cả vậy, tôi gọi cho ai cũng ko được.

- Mẹ đi công việc, còn Thực Anh đi làm rồi anh 2.

- Còn cô bị sao vậy, chưng bộ mặt đáng thương đó cho ai xem.

Lời nói dao sắc quá, nó luôn khiến cô ấy tổn thương.

- Ko có, chỉ là em.. em..

- Cô thôi giả vờ đi.

Anh 2 kéo vali lên lầu đầu tầm 3 bước thì nghe tiếng ngã nhào trên sàn. Quay lưng lại anh 2 tôi đã thấy Mỹ Dung nằm lăn ra đó, đầu thấy được gương mặt hốt hoảng của anh 2 tôi.

.....

Ko biết từ khi nào tôi mới thoát khỏi cái cảnh này đây. Suốt ngày cắm mặt vào đồng giấy tờ, còn bị sai vặt suốt ngày. Tiếng chuông điện thoại rung ầm ầm, làm tôi bức bối bất máy. Là số máy lạ, ai vậy nè.

- A lo, ai đấy?

- Anh 2 của mày đây.

Tôi nhảy dựng lên mừng rỡ. Miệng cứ cười ngoác cả ra.

- A... anh.. anh về rồi, cuối cùng cũng chịu về rồi ă?

- Anh mày thất nghiệp rồi, về nhờ mày nuôi đây.

- Gớm quá, về đây. Em nuôi anh cả đời cũng được ấy.

- Mày qua bệnh viện A đi, phòng 1012, Mỹ Dung đang ở đây.

- Ủa, cô ấy sao vậy ạ?
- Bị sốt xuất huyết.
- Vâng, em qua ngay đây.
- À, đừng nói là tao gọi mày, nói là y tá gọi.
- Sao vậy anh?
- Cứ vậy đi, về tao có quà.
- Quà á, quà to ko á?
- Cực to. Mày lo qua viện đi.
- Vâng, em đi ngay đây.

Tôi gác máy, chưa kịp định thần thì giọng nói khàn đục ngay sau lưng vang lên.

- Anh nào mà tình cảm quá vậy hả? Em lén hẹn hò sau lưng tôi?
- Ghen vớ vẩn, nên nhớ anh và tôi chưa là gì đâu. Hơn nữa...

Vương Khải xoay nhanh người tôi lại ngã vào sofa.

- Hay em muốn tôi đánh dấu vào chỗ khác?
- Tôi... tôi...

Anh ấy lại tiến lại, áp sát vào người tôi, gần lắm, gần như đè hết cả thân thể to lớn lên tôi vậy.

- Hay là tôi vừa trao tấm thân ngọc ngà này, vừa tỏ tình thì em mới chịu.
- Anh biến thái quá rồi đó. Tránh ra, tôi phải đến bệnh viện.
- Bệnh viện? Em bị ốm chỗ nào, tôi đưa em đi.
- Tôi ko ốm, bạn tôi ốm.

Vương Khải ngồi dậy, kéo tôi ngồi dậy theo.

- Tôi đưa em đi, chứ tôi ko yên tâm.
- Được rồi, người gọi lúc nãy là anh 2 tôi, và bạn tôi đang ốm. Ko có gì phải ghen nữa.
- Tôi đâu có ghen, mà em có anh trai khi nào?
- Tôi đã ghi đầy đủ trong sơ yếu lý lịch rồi.

Vương Khải gật đầu.

- À, ra vậy.
- Thôi tôi đi đây.

Anh ấy tiến nhanh hơn kéo tay tôi đi.

- Là tôi vẫn muốn đưa em đi.
- Ồ... ơ...

.....

Mỹ Dung mở mắt, cơn sốt cao đã đi qua, hệ lụy là luôn khiến cô ấy cảm thấy mệt. Cô ấy nghĩ chắc trong cơn mơ nên đã nhìn thấy anh 2 của tôi.

- Mỹ Dung mày tỉnh rồi à.

- Um. Đây là.

Mỹ Dung nhìn người đàn ông đang ngồi gần tường kia. Tôi giải thích.

- À, là tổng giám đốc của tao.

- Và là người đang hẹn hò với cô ấy.

Anh ấy liền giải thích thêm. Tôi liếc anh ấy, rồi chu miệng tròn mắt nữa.

- Kệ anh ấy, mày đỡ chưa, muốn ăn uống gì ko?

- ko, tao mệt tao ko muốn ăn. Mà sao mày biết mà qua đây.

Tôi tỏ thái độ hơi áp ứng.

- À... um... là y tá đã gọi cho tao.

- À, ra vậy. Thôi mày về đi, đừng để tổng giám đốc đợi, tao khỏe rồi.

Vương Khải vẫn nhanh miệng lắm.

- Ko sao đâu, tôi chờ bao lâu cũng được mà. Nay tôi rảnh lắm.

Tôi nhìn Mỹ Dung, nhíu mắt.

- Kệ anh ấy. Hay tao mua cháo dứt mày ăn.

- Tùy mày.

- Chờ tao 1 lát.

Tôi đi ra khỏi căn phòng, Vương Khải liền đứng lên đi theo tôi.

- Cô ấy và người đàn ông đã gọi cho em, họ có quan hệ gì.

- Cô ấy và anh 2 tôi từng rất yêu nhau, nhưng ko hiểu sao họ lại như vậy. Bởi vậy tôi sợ yêu đương lắm.

- Chuyện của họ đâu có liên quan gì tới chúng ta.

- Um... hả, anh đừng có đục nước béo cò nhé.

- Đi nhanh nào, ko phải bạn em đang đói sao.

Anh lại nắm tay tôi kéo đi trong bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Vương Khải lại lăn ra giường nằm, suy nghĩ phải làm sao để tỏ tình thành công đây. Những cô gái trước đây anh có cần tỏ tình đâu, họ đã tự nguyện sà vào lòng anh rồi. Còn kiểu tỏ tình sến sẩm có nến và hoa thì thật anh ko làm được. Anh dị ứng với mấy kiểu sến sẩm đó, thật là đau đầu quá đi mà.

Tiếng Louis lú lo từ bên ngoài chạy vào.

- Papa oi, papa nhắm mắt lại đi, xem con có cái gì đẹp nè.

- Đây đây, papa nhắm mắt đây.

- Con đếm 1 2 3 thì mở mắt nha. 1 2 3, rồi papa mở mắt ra đi.

Trước mắt anh là hình vẽ nghịch ngoạc nhiều màu sắc, cái kiểu mà người ta hay nói tới là "tranh trừu tượng", tưởng tượng ra mới thấy hình ấy.

- Oa, con vẽ đẹp quá, đây là gì nè.

Thằng bé ngây thơ chỉ vào bức tranh.

- Đây là papa nè, đây là con nè, đây là chị Thục Anh nè. 3 người mình đứng trong hình trái tim nè, là gia đình hạnh phúc.

- Louis nè, papa thích chị Thục Anh của con bằng nhường này này. Mà papa ko biết làm sao để chị Thục Anh cũng thích papa, hay là... hay là... con qua dò thám xem chị Thục Anh thích được tỏ tình kiểu gì nào.

- Oa, mới bữa trước đến hôm nay đã lên thêm 1 lóng tay nữa rồi, sức mạnh của chị Thục Anh ghê.

- Ủ, chị Thục Anh của con ghê vậy đó, vậy con giúp papa nhé.

- Vâng ạ, con sẽ cố gắng.

- Papa cảm ơn con nhiều nhé.

.....

Vì anh 2 tới lâu lắm mới chịu về nhà nên hôm nay 4 người chúng tôi mới được ăn cơm cùng nhau. Mẹ tôi liền gấp ngay cho anh ấy cái đùi gà to bự.

- Ăn đi con, bên đó làm gì có gà ta mà ăn hả con.

- Vâng, con cảm ơn mẹ.

- Lần này con về bao lâu?

- Con về hẵn mẹ à. Con về làm ở đây.

- Ui, vậy thích quá, ngày nào mẹ con mình cũng lại gặp nhau. Mà này lần này về là định lấy vợ chưa?

- Con cũng định thế, mẹ xem mai mối cho con đi.

Mẹ tôi vui quá vỗ đùi vào ngay vai anh 2 tôi.

- Được đó, để mẹ tìm mấy mối thom thom.

Nghe thế thôi mà Mỹ Dung con đã ghen ngang cổ. Mẹ tôi liền liếc ngay.

- Mỹ Dung, còn cả con nữa ấy. Cũng lo đi là vừa rồi. Con của mẹ đứa nào cũng đẹp mà sao đứa nào cũng ế vậy ko biết nữa.

- Dạ, khi nào Thục Anh lấy chồng, con cũng lấy chồng.

- Mỹ Dung nè, hay là mẹ mai mối cho con nhé.

- Con... con...

Anh 2 tôi giọng lạnh băng nói khứa Mỹ Dung.

- Mẹ ko cần lo cho Mỹ Dung đâu, em nó có người yêu thương rồi ấy.

- Thật á, sao con ko dẫn về cho mẹ xem mặt.

Anh 2 tôi lại đá xoáy.

- Chắc nhiều quá nên còn chưa biết dẫn ai về đâu, phải ko Mỹ Dung.

- Em... em...

Đúng là tình hình ko ổn thật mà, 2 cái người này sao cứ vậy mới chịu được ả.

- Thôi thôi, chúng ta ăn cơm đi ha, cơm gia đình vừa ngon vừa ấm áp. Ăn cơm thôi ha.

Mẹ tôi nghe nhắc nên mới thôi ngừng hỏi.

- Um, đúng rồi, ăn thôi ăn thôi.

.....

Anh 2 tôi đã sửa soạn ra ngoài gặp bạn, tôi qua phòng Mỹ Dung thấy cô ấy đang ngồi bó gối ngoài cửa lan can mà khóc.

- Mà sao vậy Mỹ Dung, sao khóc.

Cô ấy vội quệt đi giọt nước mắt.

- Ko sao, bụi bay vào mắt thôi.

- Xạo, trong nhà làm gì có bụi. Kể tao nghe đi.

- Ko có gì thật mà.

- Mà còn xem tao là bạn ko, đến giờ vẫn ko chịu kể. Tao hờn.

Tôi định đứng lên bỏ đi, Mỹ Dung kéo tay tôi lại.

- Tao kể, tao kể. Nhưng mày phải hứa xem như chưa nghe gì và ko bao giờ được can thiệp vào chuyện của tao. À thôi, mày thề luôn đi cho chắc.

- Rồi, rồi tao thề, tao hứa, tao đảm bảo. Mày kể đi.

Tôi ngồi lại nghe Mỹ Dung kể chuyện mà ko biết Louis đến.

- Bà ngoại ơi, bà ngoại có biến có biến.

Mẹ tôi vội chạy ra mở cổng cho Louis.

- Louis, sao con đến giờ này, ai chờ con đến đây.

- Papa đi chơi với bạn rồi, sợ con buồn nên papa cho con qua đây chơi.

- Papa con đi với trai hay gái hả, con đã điều tra chưa.

- Dạ rồi, là con trai nên bà ngoại đừng lo.

- Um, mà con bảo có biến gì hả.

Louis lôi mẹ tôi vào phòng.

- Chuyện bí mật bà ngoại ơi, nhanh nhanh chúng ta vào phòng mau nào.

- Đây, đây bà ngoại đang đi đây.

Vào đến phòng 2 bà cháu đóng cửa cẩn thận, còn leo hăn lên giường trùm chăn kín nữa.

- Nào, giờ con nói đi, có biến gì?

- Papa có thích chị Thực Anh rồi nhé bà ngoại.

- Thật á? Sao con biết?

- Papa bảo thích chị Thực Anh bằng này này?

Louis ngậy thơ đưa 2 ngón tay lên. Mẹ tôi nhủ mày.

- Sao chỉ có chừng đó thôi. Rồi chị Thực Anh có thích papa của con ko?

- Cái đó con ko biết. Papa bảo con qua do thám xem chị Thực Anh thích gì, thích được tỏ tình kiểu như nào ấy.

- Vậy hả? Vậy được được. Nhưng mà lần sau con nói chị Thực Anh là phải nói papa con thích chị Thực Anh to bự lên nghe ko?

- Vâng ạ.

- Nhưng vấn đề là phải làm sao đây nè. 1 là tỏ tình lãng mạn có nến hoa bóng bay sến sẩm, 2 là kiểu anh hùng cứu mỹ nhân ấy, để mỹ nhân thấy thế mà động lòng, còn ko nữa thì phải mặt dày vào. Người ta bảo đẹp trai giàu có ko bằng chai mặt mà.

- Vâng, vậy để con nói với papa của con.
- Khoan đã. Nhưng theo bà ngoại được biết thì chị Thực Anh của con cái 1 và 2 là ko ổn rồi. Chỉ còn cách thứ 3 là phải chai mặt vào, mặt càng dày càng tốt con ạ.
- Vâng ạ, vậy quyết định phải chai mặt hả bà ngoại.
- Um, nhưng ko được nói bà ngoại nói nhé, nếu ko là mệt lắm ấy. Papa có hỏi thì con cứ bảo là thăm dò xung quanh thôi.
- Vâng ạ, con yêu bà ngoại quá.
- Bà ngoại cũng yêu con, bà ngoại muốn sau này mà papa con và chị Thực Anh thành đôi thì chúng ta được vui vẻ bên nhau rồi.
- Nhất định vậy mà bà ngoại, vì con rất rất thích chị Thực anh ấy ạ.
- Ôi, yêu con quá à.

.....

Quán Bida cũ, ánh đèn vàng nhẹ, nhạc du dương. Có những cô nàng tiếp cơ ăn mặc sexy gọi cảm. Nhưng riêng bàn của Vương Khải thì ko, và bàn anh chọn luôn là bàn ở trong góc.

- Sao hả, lâu ngày nên muốn thử tay nghề của tao à?

Vương Khải đến vỗ vào vai anh 2 tôi, cười vui vẻ.

- Tao sợ mày lược nghề rồi nên thử xem còn đáng làm đối thủ của tao ko ấy mà.
- Rồi xem, như cũ nhé. Ai thua đãi 1 châu. À, kể chuyện tình của mày tới đâu rồi.
- Thì tao đã tỏ tình rồi, nhưng cô ấy đòi tỏ tình phải có nến và hoa kia. Mấy thứ đó sến sẩm quá, mày biết tao rồi mà.
- Thì mày yêu cô ấy thì cũng phải hy sinh chút chứ.
- Nhưng đâu phải thiếu gì cách mà cứ phải kiểu sến súa ấy chứ.
- Hay mày thử cách này đi.
- Cách gì vậy hả?
- Làm cho họ ghen đi. Lúc đó tự biết chiếm lĩnh thôi.
- Ồ há, có vẻ hợp lý. Cảm ơn mày nhé.
- Ko có gì, nhìn mày cô đơn mãi, tao cũng quan ngại.
- Mày lo cho mày đi kia.
- Kệ tao.

Vậy mà tính ra bàn trong góc lại có 2 anh chàng đẹp trai nhất quán ko gọi gái tiếp cơ.

.....

Anh 2 tôi về hơn 2 tháng rồi mà 2 người bọn họ chưa từng nói chuyện với nhau lần nào. Thậm chí còn ko thèm nhìn nhau lấy 1 lần. Nơi nào có Mỹ Dung thì y như rằng nơi đó ko có anh 2 tôi, và ngược lại.

Mỹ Dung thấy anh 2 tôi về liền tìm cách chạy trốn. Cô ấy ko muốn đối mặt với anh 2 tôi hay cô ấy sợ tình cảm lại tràn về. Khi bên trường có đợt tình nguyện thì cô ấy nhận ngay.

- Mày lại đi tình nguyện à?
- Um.
- Lần này đi bao lâu?
- Tầm hơn 1 tháng thôi.

- Ko đi có được ko vậy.
- Tao ổn, ko sao mà. Mà và anh tổng giám đốc đến đâu rồi.
- Vẫn thế, vẫn ko chịu hạ mình đi 1 chút nữa để thua tao. Còn chưa tỏ tình có nên và hoa nữa.
- Con khi, người ta tỏ tình vậy còn đòi hỏi, mà mày nữa. Cũng bớt cao ngạo đi, 2 người giống như ko ai chịu nhường ai vậy.
- Tất nhiên anh ta phải hạ mình rồi, tao là con gái nên nhất định tao phải được lợi thế hơn chứ. Tao sinh ra là để được yêu thương chiều chuộng mà.
- Rồi tao bó tay.

.....

Nãy giờ ngồi làm việc mà tâm gan tôi như đang nấu sôi trên nồi lửa vậy. Tôi đã là trợ lý, giờ lại mọc thêm ra 1 cô thư ký nữa là sao, cứ ông a ông ọ, thấy mà ghét. Những âm thanh vang lên bên đó cứ khiến tôi nổi cả gai ốc lên.

- Tổng giám đốc à, anh há miệng nào. Ăn miếng nho đi ạ.
- À..oàm. ngọt thật.
- Ngọt lắm hả. Em đã rửa sạch, lột vỏ rồi còn lấy hột rồi nè.
- Um, cảm ơn em, Phương Kỳ.
- Tổng giám đốc à, tí nữa đi gặp khách hàng, mình ăn ở nhà hàng O đi, ở đó hơi cao cấp 1 chút, nhưng em thấy ngon lắm ấy.
- Ok.

Anh gọi với qua tôi.

- Thực Anh, em đổi điểm hẹn qua nhà hàng O nhé.

Tôi giọng khá to.

- Vâng, tổng giám đốc, tôi biết rồi.

Rồi anh lại ngọt ngào với cô gái ấy.

- Em còn muốn gì nữa ko?
- Em chưa biết, anh uống chút rượu đi.
- À,được.
- Ấy chết, em xin lỗi đã đổ lên người tổng giám đốc rồi, để em lau cho.
- Um, em lau đi.

Cô thư ký xinh đẹp, ăn mặc hở bạo đang uốn éo khiêu gợi trước mặt tổng giám đốc lạnh lùng.

- Bên này phải ko ạ.
- Lên 1 chút, qua trái 1 chút, đứng rồi, xuống dưới 1 chút. Thoải mái quá quá à.

Tôi ngồi bên này mà máu sôi lên tận não. Ko lẽ giờ qua bên đó tát cho mỗi người 1 tai. 1 người vừa tỏ tình với tôi, còn lại 1 con kỳ đà đang ve vờ lấy người đàn ông sắp là của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Đi đâu thì tổng giám đốc với cả con kỳ đà cứ cà nạc với nhau suốt. Mà đúng là con kỳ đà thật mà, lè loét, mỗi ngày 1 màu. Mà có phải mấy màu dịu dàng như đen hay trắng hay hồng dễ thương đi. Đàng này là lá chuối non, hồng cánh sen, vàng chanh. Toàn mấy màu chói mắt, mà khiến người nhìn cũng ngứa mắt à.

Con Ngân vỗ vai thì tôi mới thôi nhìn qua bên đó, nơi mà tổng giám đốc đang ngồi chờ ký giấy tờ rồi lại đi gặp khách hàng ấy.

- Sao thế, bị đá rồi à?

- Xì, do tao ko thêm chứ ở đó mà đá.

- Mà biết ko, mấy hôm nay công ty đang bàn tán vụ mày lắm nhé.

- Bọn họ nói gì tao?

- Nói mà là loại cóc ghê mà đeo chân hạc, đồ gì gì mà đòi leo lên giường của tổng giám đốc, rồi đáng đời còn bị đá nữa ấy.

- Ai nói, tao qua đốt nhà họ.

- Cái cô đang ngồi ông ọo chỗ tổng giám đốc kia.

- Thấy ghét. Tao đi vệ sinh tí.

Trong phòng vệ sinh, tôi nguyên rửa tên tổng giám đốc háo sắc, xấu xa, rồi cả con kỳ đà hoa hề nữa. Tất cả lũ họ giống như 1 cục, chỉ cần rặn 1 phát ra ngoài sẽ nhẹ lòng ngay. Mà đúng vậy thật, rặn ra rồi tôi thấy nó nhẹ bụng ghê. Tôi ra ngoài rửa tay thấy con kỳ đà đang đứng sửa lại cặp ngực bom giống quý 3 đầu của ả. Tôi ko nói gì hết, coi con kỳ đà như ko khí thôi, vậy mà con kỳ đà dậm lên mặt với tôi.

- Cô nên nghĩ việc đi, hay là từ bỏ vị trí trợ lý đi, tôi thấy cô ko hợp đâu.

Tôi vẫn kệ ko nói gì hết, tiếp tục rửa tay. ả lại lấy son ra đánh tiếp.

- Mấy người mà ko có sắc thì tốt nhất nên biết điều 1 chút, mình là rong rêu mà cứ thích đu chân phượng hoàng.

Tôi xoạt chân 1 cái ập ngay vào ả. Vết son kéo dài đi 1 đường dài trên mặt rất buồn cười.

- Ôi sán này sao mà tron quá, cô có sao ko.

Tôi vờ đỡ ả dậy, ả đẩy tôi ra rồi nhìn mặt ả trong gương rồi hét lên với tôi.

- Này, cô có biết tôi trang điểm bao lâu ko hả? Cô làm thế này tôi phải trang điểm lại từ đầu rồi nè. Đúng là đồ hậu đậu mà. Tức chết.

- ả, vậy cô cứ từ từ trang điểm đi ha, tôi ra ngoài trước.

Tôi vừa đi vừa bật miệng cười khoái chí. Đợi ả trang điểm lại cái mặt chác hết ngày lun quá. Ko biết là đánh bao nhiêu kg phấn cái mặt mới được vậy nữa.

Ko như tôi nghĩ, rất nhanh thôi ả đã quay trở lại, ông ẹo làm nũng bên Vương Khải. Anh ấy còn dỗ dành ả ngọt nhạt, nhìn mà muốn xiên cho 1 phát quá.

Rồi anh ấy cho triệu tập nhân viên lễ tân, và nhân sự lễ tân lại.

- Mấy tháng vừa rồi mùa du lịch, các bạn đã vất vả rồi, tới mai tôi mời các bạn đi chơi. Cứ ăn mặc đẹp hết cỡ, ăn chơi, bay nhảy hết cỡ, tôi lo.

Ai nấy đều vui vẻ reo mừng, còn tôi thì thấy nhàm chán chết được. Rồi Vương Khải đi ra ngoài xe, con kỳ đà, à ko, phải nói là con sam mới đúng. ả dán sát người ả vào anh ấy vậy đó. Anh ấy còn ko quên réo ngược tôi.

- Đi gặp khách hàng thôi, cô Thục Anh.

.....

Sáng nay được miễn ko phải đi làm nên tôi cũng ráng ngủ nướng thêm 1 lúc, nhưng nào có được đâu. Tiếng gọi của Louis, rồi cái ôm của Louis đã kéo tôi ra khỏi giường.

- Chị Thục Anh ơi, em nói cái này nè.

- Nói gì hả, mau.

- Papa nói thích chị Thục Anh to như này này.

Thằng bé dang 2 cánh tay ra rồi nhảy lên nhảy xuống cái giường nệm có darap doreamon của tôi. Tôi nhìn thằng bé cười cười.

- Vậy hả? Còn ba em thích con kỳ đà lẻo lết màu sắc, to như này này.

Tôi cũng làm lại hành động của Louis lúc này, khiêng thằng bé khó hiểu.

- Là sao hả chị Thực Anh?

Tôi lại vịn 2 tay lên 2 vai thằng bé, giọng dịu dàng.

- Papa em có 1 sở thích rất lạ, 1 khẩu vị rất mặn nhạt. Thích 1 con kỳ đà đủ màu sắc. Sau này cô ấy làm mẹ em thì em tha hồ mà đẹp mỗi ngày nhé. Ko những thế nhà em hay phòng em đều được cô ấy hóa thành nấy màu chói lóa, mà vệ tinh bay tít trên cao kia vô tình liếc qua cũng đau mắt hột ấy.

Mặt thằng bé xì xuống, hoảng thật sự. Òa lên khóc, rồi chạy xuống nhà.

- Oa, oa... bà ngoại ơi bà ngoại con sợ quá, bà ngoại cho con ở nhà ngoại đi.

Thấy thằng bé chạy xuống nhà, tôi chỉ thấy mỉm cười. Còn Mỹ Dung mặt đầy dứa leo đứng ngay cửa tôi cũng cười theo.

- Con khi, sao lại chọc con nít người ta vậy.

Tôi lười nhác đứng lên đi vào nhà vệ sinh.

- Sự thật mà. À, ít bữa mày đi tỉnh nguyện ở đâu vậy.

- Mường Lát. Có gì ko?

- Cho tao đi với.

- Sao thế, chán đàn ông ở đây rồi à, muốn lên núi đòi khẩu vị sao?

- Ủầy, chắc ko yêu đàn ông nữa đâu, toàn 1 lũ giả dối. Chắc tao chuyển qua yêu phụ nữ mày à.

- Tào lao, mà sao hôm nay ko đi làm à?

- Ko, tối nay đi tiệc công ty, ngay quán bar to bự ấy. Mà tao nhác đi quá, cứ gặp cái con kỳ đà là tao lại ngứa tay ngứa chân hết cả lên.

- Vậy thì càng phải đi, phải lông lộn lên cho bỏ ghét. Theo tao.

- Ê... tao chưa thay đồ.

Mỹ Dung kéo tôi chạy nhanh ra ngoài với nguyên bộ đồ ngủ doreamon, dép lông, thêm đầu tóc cột linh tinh nữa ấy. Mất mặt quá đi mất thôi.

.....

Quán bar này là quán bar lớn nhất thành phố, có cả DJ nổi tiếng nhất các quốc gia đổ về. Vương Khải đã đặt chỗ bàn vip thiệt to. Con kỳ đà hoa hòe, mặc 1 váy quây hở ngực, hở đùi cực bạo, cứ áp sát vào người Vương Khải.

Và tôi người có ý đến trễ nhất, vì tôi muốn nổi hơn cả con kỳ đà kia. Xem thử trai bu ai cho biết. Tôi thì ăn mặc đơn giản thôi, nhưng hơi bạo. Vì công việc của tôi từng là DJ nên mấy chuyện mặc bạo là bình thường. Váy ôm body trắng lấp lánh hạt, khoét 2/3 lưng, có dây gắn hạt lấp lánh đồ ra sao. Phía trước chỉ đơn giản là dây hơi hở ngực. Tóc cũng buông xõa tự nhiên, kiểu Hàn quốc ấy. Đặc biệt hôm nay tôi dùng 1 chút nước hoa, mùi cực nhẹ nhưng cực ngọt.

Anh Hải thấy tôi đến liền nắm dẫn vào, ai nấy thấy tôi cũng trầm trồ. Nhất là con Ngân.

- Oa, xinh quá vậy nè. Tao ko ngờ mày xinh vậy luôn ấy, đến tao còn mê này.

- Ủa vậy hả Ngân, vậy mà tao ko biết tao đẹp luôn ấy.

Rồi tôi nhìn qua chỗ Vương Khải.

- Chào tổng giám đốc tôi tới hơi trễ, do kẹt xe với lại ko ai đón.

Anh ấy chỉ nhìn tôi thôi mà ko trả lời, nhẹ nhàng đưa rượu lên môi nhấp nháp. Anh Hải kéo tôi ngồi gần chỗ anh ấy và con Ngân.

- Thực Anh vậy sao em ko nói anh, anh cũng đi 1 mình.

- Vậy hả, em tưởng anh đi với bạn gái chứ.

- Anh còn chưa có bạn gái mà, đang ủ mưu tán tỉnh em. Cho anh 1 cơ hội nha.
- Vậy hả, em cũng chưa có bạn trai, anh cứ tán tỉnh đi, nếu hợp mình làm 1 cặp cũng khá đẹp đôi ấy.

Anh Hải nhìn tôi kiểu mừng mừng rung rung nước mắt.

- Thật sao, đừng gieo hi vọng cho anh.
- Em nói thật, cạn ly nào.

Tôi khẽ liếc qua bên chỗ Vương Khải, đưa tay lên che miệng.

- Ấy chết, tôi quên, xin mời giám đốc 1 ly ạ.

Anh ấy cũng đưa ly lên nhìn tôi rồi uống cạn. Tôi cũng uống cạn nhưng ko quan tâm đến ánh nhìn của anh ấy nữa. Tôi và Ngân và anh Hải nữa, uống đã rồi ra nhảy thôi. Anh ấy ngay từ đầu đến cuối đều ko nói với tôi 1 câu, chỉ nói với những người khác. Mỗi quá nên tôi lại đi vào, con kỳ đà có phần thua thiệt nên khích tướng.

- Tổng giám đốc à, em đau chân quá, em ko ra nhảy được ấy. Anh xoa chân cho em đi.

À đưa chân cả vào chân anh ấy kích thích, kêu gọi, anh ấy liền quay qua ân cần ngọt nhạt.

- Đau, anh xoa cho, còn đau chỗ nào nữa ko.
- Còn đau nhiều chỗ nữa ấy, tí rảnh, tổng giám đốc về nhà em, kiểm tra dùm em xem sao.
- Ủ, tí anh đưa em về anh kiểm tra cho, giờ mình uống nào.
- Vâng ạ.

Tôi nghe mà ngửa hết cả gan, điên hết cả tiết lên. Người nóng ran cứ kiểu cảm thấy khát nước nên cứ thế mà uống thôi.

1 lát sau, tôi thấy hoa hết cả mắt lên, chắc tôi say rồi. Tôi ngã người ra sau nằm nghỉ, chờ tí con Ngân hay anh Hải tới nhờ họ đưa về.

Trong cơn mơ hồ, tôi thấy ai đó bế thốc tôi lên. Ôm trong lòng nâng niu tựa bảo vật. Ai vậy nhỉ, chắc là anh Hải rồi, tôi buồn ngủ quá nên muốn chớp mắt 1 lát.

Tôi ko biết mình ngủ bao lâu, nhưng tôi vẫn trong tình trạng nửa say nửa tỉnh, tôi thấy mình đang nằm trên chân Vương Khải, thấy anh ấy tôi vội ngồi dậy. Giọng nói vẫn còn mê mê lẩm.

- Sao lại là anh, anh ở đây làm gì, đi theo con kỳ đà hoa hòe của anh đi.

Tôi đẩy cửa định bước ra khỏi xe thì liền bị anh ấy kéo lại.

- Em đi đâu vậy.
- Tôi đi về.
- Đi về? Trong tình trạng say khướt này sao.
- Kệ tôi, ai mượn anh quan tâm. Anh đi về đi, con kỳ đà đang đợi kia.
- Em ghen?
- Ghen? Nực cười, sao phải ghen chứ. Mà sao anh ko mở điều hòa hả, nóng quá à. Kéo xuống cho tôi cái.

Tôi quay lưng về phía anh ấy, nhờ anh ấy kéo dùm khóa váy, và tôi đang mắt kiểm soát về hành động của mình.

Anh ấy đưa tay kéo khóa thật, tôi liền cân lại.

- Khoan, tại sao tôi phải cởi đồ trong xe anh chứ. Tôi phải ra ngoài, ra ngoài sẽ mát hơn nhiều.
- Khoan... khoan đã. Cô muốn ra ngoài kia sao, trong tình trạng thoát y.

Tôi kéo váy xuống 1 cái rẹt, nhưng tất nhiên nội y vẫn còn.

- Anh nhìn xem, tôi đâu có thoát y, vẫn còn đầy đủ nhé. Giống như mấy người ở nước ngoài thôi, với lại ở đây ko ai thấy đâu mà sợ. Đấy anh thấy ko, tôi đâu có thua gì con kỳ đà của anh đâu, cũng rất đấy nhé.

Tôi đưa tay lên bộ ngực, rồi còn lắc lắc cái mông. Mặt anh ấy xám xịt lại, lạnh tựa băng, nhưng có lẽ đôi mắt đầy lửa nói chuyện với tôi.

- Mỗi lần cô quá chén đều coi đó.
- Đúng vậy, nhưng thường là về đến nhà rồi ấy. Nếu ko sẽ nóng nực khó chịu lắm.
- Có từng say trước mặt ai chưa, nhất là đàn ông?
- Để tôi nhớ xem nào?

Mặt anh ấy lại càng lạnh băng hơn nữa, mắt bây giờ chắc là hóa diêm sơn.

- Cô còn suy nghĩ sao?
- À, chưa từng, mỗi lần say đều có Mỹ Dung đưa về. À, mà chỗ này của anh sao vậy, tôi thấy hình như nó đang to lên.

Tôi cúi người sát xuống gần đũng quần đang căng tràn của anh ấy. Liền bị anh ấy đè xuống ghế.

- Em đang cố tình khiêu khích tôi?

Mặt tôi hơi hoảng.

- Sao tôi phải khiêu khích anh?
- Em cố tình ăn mặc gợi cảm, em cố tình tiếp cận người con trai khác và thân thiện trước mặt tôi, em cố tình làm cho tôi ghen?
- Tại sao tôi phải làm thế, chẳng phải anh đã có con kỳ đà của anh rồi sao.
- Để xem sau hôm nay em còn to miệng được được ko, còn dám thách thức sự chịu đựng của tôi nữa ko.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Vương Khải đưa sát mặt anh ấy vào mặt tôi, thở những hơi thở gấp gáp. Điểm đặt ko phải là môi mà nhẹ nhàng cắn vành tai tôi, lưỡi còn rà nhẹ sau tai xuống đến cổ, rồi nhẹ nhàng hôn lên xương quai xanh đầy quyến rũ.

Anh ấy lại dừng lại và nhìn tôi, tôi bây giờ mềm nhũn như con chi chi. Chắc trước khi ăn thì con hổ nó vờn cho con mồi te tua, hết chạy nổi rồi mới ăn. Tôi ko biết anh là hổ hay là sói chứ tôi biết chắc chắn tôi đang là con mồi... bên dưới thân của anh.

Anh khẽ luồn tay ra sau cổ, kéo tôi lên 1 chút rồi đưa đôi môi của anh chiếm trọn lấy môi tôi. Chiếc lưỡi điêu luyện quá, nó khiến tôi cứ ngất ra.

Anh cởi tung áo anh, dây nịt quần cũng bị tháo bỏ đi, anh kéo tôi dậy ngồi lên đùi anh. Nhưng là ngồi cùng hướng với anh. Anh để 2 tay tôi lên tấm gương cửa xe, vén tóc tôi và hôn lên vai trần. Tay anh nhanh nhẩu tháo đi cái dây bra màu nude của tôi. Môi anh lại nghịch ngợm rà dọc sống lưng tôi. Vờn đã anh lại lật ngược tôi lại, ghé trên xe cũng bám dài ra giống nệm.

Anh nắn bóp bộ ngực mềm mại còn rịn của tôi, nhũ hoa hồng hào cũng được anh đùa nghịch bằng môi và lưỡi.

- Ngực em đúng là to giống Louis nói ghê, đúng là con nít ko biết nói láo mà.

Tôi đỏ mặt cố chống chế, ngay phút thế này mà anh ấy còn đùa giỡn được.

- Anh... thật quá đáng.

Vương Khải cười nhếch mép.

- Nhưng tôi thích.

Rồi những cú sờ soạng đầy kích thích, nó khiến tôi rạo rục. Sẵn có hơi men trong người nên lại càng rạo rục hơn nữa. Bất ngờ anh ập vào tôi để mê

cuồng nhiệt.

- Thực Anh tôi yêu em, rất yêu em.

- Em. em. cũng thế.

Bây giờ tôi thấy nó mới thực sự là tôi, muốn dâng hiến hết, muốn bùng cháy hết. Ko còn phải chung ra cái tôi cao ngất ngưỡng, mà là 1 cái tôi khao khát vì yêu anh ấy.

Anh ấy nắm lấy tay tôi đưa xuống gần đùi quần anh ấy. Một vật to, cứng và ấm nó khiến tôi có phần e thẹn.

- Do em làm nó dậy, nên tôi bắt em phải chịu trách nhiệm với nó.

Ko phải là tư thế truyền thống, anh kéo người tôi ngồi lên chân anh. Từ bao giờ mà con quái vật to lớn đó chui ra khỏi quần anh ấy, giờ đây nó lại đang kiếm đường chui vào hoa huy*et của tôi.

Anh ko vào liền, môi anh vẫn chiếm lấy môi tôi, nhưng con quái vật ấy vẫn nhấp nhẹ, nhấp nhẹ bên ngoài hột ngọc của tôi. Nó làm cho bao nhiêu dây thần kinh của tôi căng lên, cảnh báo thêm muốn.

Con quái vật từ từ chạy vào, nhẹ nhàng nhẹ nhàng. Nhưng có lẽ nó khá to nên nó khiến tôi thấy đau. Tôi ôm lấy cổ anh ấy, tay bầu vào.

- ah...

Tay anh bóp nhẹ 2 mông tròn mẩy của tôi.

- Đau lắm ko?

- Um... đau.

- Vậy hãy nghĩ về tôi đi, em yêu tôi như nào em hãy nghĩ về tôi đi. Chỉ cần nghĩ về tôi là được.

Tâm trí tôi, toàn thân tôi bây giờ đều muốn anh. Nghĩ vậy thôi mà con quái vật của anh ấy đi ra vào tron tru hơn.

- Khít.. khít quá... tôi muốn em.

- Umm .ahhh...

Tôi cứ bầu vào cổ anh mà rên rỉ nhiệt tình.

- Uhm...hor...hor...

Những cú ra vào như vậy mà lại khiến tôi giống kiểu thiếu oxy ấy, phải hở miệng ra mới có không khí để thở.

- Thực Anh, tôi yêu em, yêu em lắm ấy. Em có yêu tôi ko?

- Umh... có.. rất yêu.

Câu nói ấy như 1 điểm tựa cho những cú lắc hông mạnh bạo hơn của anh ấy.

- Chậm.. chậm chút... umhm...

Nhưng anh có chịu chậm đâu, anh để tôi ngã người ra ghế, còn anh quỳ xuống sàn xe. Những cái ghế cũng được bấm ra trước, không gian rộng. Anh đưa 2 chân tôi lên vai rồi ra vào từng nhịp biến động, lúc nhanh lúc chậm.

- Thích ko...

- Thích...umh... thích lắm.

- Nói yêu tôi đi, tôi đưa lên mây.

- Yêu...ah.... em yêu anh..

Bỗng dung nhịp độ tăng lên đột ngột. Rồi anh gầm lên như con thú bị thương, bao nhiêu tinh hoa thuần túy được bắn chảy vào bên trong tôi.

.....

Sáng hôm sau, khi tỉnh lại tôi thấy đầu óc nặng trĩu. Toàn thân rã rời như muốn bể ra, chân môi đứt ko nhích nổi nữa. Toàn thân như bị 1 tấm gi dè lên ấy. Tôi cố gượng dậy nhìn xuống thân mình. Mắt tròn to hết cỡ, tay anh ấy đang trên ngực tôi, chân thì lại gác lên quần khu của tôi.

Tôi đẩy anh ấy qua 1 bên vò đầu bức tóc. Chết cha, ko biết đêm qua có chuyện gì ko đây, thật sự mỗi lần say bí ti như vậy tôi lại ko nhớ được gì hết. Tôi cố tìm kiếm quần áo mặc lại, rồi mở cửa chuồn ra ngoài.

Giọng anh ấy liền vang lên.

- Em định cứ thế mà đi à?

- O, em.. hôm qua.. hôm qua.. chúng ta có chuyện gì ko?

- Chuyện gì? Em ko nhớ hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?

- Thật xin lỗi anh, mỗi lần say bí ti như vậy là em ko còn nhớ chuyện gì hết.

Tôi cười ngây ngô, nhưng mặt Vương Khải biến sắc, tôi thấy mình như đang đứng ở bắc cực lạnh lẽo. Suy nghĩ bây giờ của anh ấy là " chỉ muốn nhai nuốt luôn cô gái trước mặt thôi, đêm qua anh đã thể hiện hết bao nhiêu khả năng lên giường, bao nhiêu bản lĩnh đàn ông ra, vậy mà lại bảo ko nhớ 1 gì, thiệt điên tiết quá".

- Hôm qua... hôm qua em đã rất cuồng nhiệt, nhảy vào người tôi, cứ nhất định phải đòi ăn tôi cho được.

- Em... em... thật vậy luôn hả?

- Đúng vậy, tôi đã cố cả em. Tôi nói khi nào em cưới tôi, tôi sẽ hiến dâng mình cho em tất cả. Nhưng em lại cứ nhất định ko chịu. Em còn lột áo tôi ra như này này, rồi còn cởi quần tôi ra như này này. Rồi còn...

Tôi đưa bàn tay lên ra dấu hiệu cho anh ấy im lặng.

- Có phải... có phải chúng ta...đã A đến Z rồi phải ko?

Vương Khải lại chung ra bộ mặt đáng thương, thiệt thòi.

- Bao nhiêu năm thủ tiết của tôi, em đã chén sạch sẽ rồi.

- Vậy.. vậy là...

Tôi cúi đầu xuống lòng đầy thất vọng " thôi kệ, dù sao cũng mất trinh với 1 tên đẹp trai 1 chút, giàu có 1 chút cũng đáng".

Anh ấy lấy chân khều khều tôi, tay vòng trước ngực.

- Em xem thế nào chịu trách nhiệm với tôi đi chứ, ko lẽ con người em chỉ có vậy. Chén no rồi bỏ đi.

- Tôi ko bảo anh chịu trách nhiệm với tôi thì thôi, sao tôi phải chịu trách nhiệm với anh. Anh lo về bên con kỳ đà của anh đi kìa.

- Lại ghen.

- Tôi mà thêm ghen à.

- Tôi ko biết, em ghen hay ko ghen, nhưng em phải chịu trách nhiệm với tôi đi. Ít ra là em phải chịu làm người yêu tôi, nếu ko thì tôi đang cảm thấy tổn thương sâu sắc đây.

- Rồi, rồi, tôi chịu là được chứ gì. Nhưng anh phải giải quyết con kỳ đà kia đi.

- Nhất trí.

- Sau này cũng ko được lòi ra con kỳ đà nào nữa.

- Nhất trí.

Vương Khải chồm vào người tôi, hôn lên trán tôi nữa.

- Bây giờ chúng ta nên về thôi, chứ tình trạng này, đi đâu được.

Tôi cũng ráng nhìn lại mình, te tua hết cả. Nên đồng ý theo anh ấy. Chứ tôi về nhà kiểu này, thế nào cũng bị anh 2 chém chết.

- Nhưng anh ko mang áo vào à, cứ thế mà về.

Vương Khải đưa áo đã vron máu của tôi lên, mặt cười cười bí hiểm. Tôi thì thấy xấu hổ chết được.

Vương Khải giờ trong lòng đang đắc ý lắm. Anh tự cảm thấy mặt anh dày quá, dày hơn cả bê tông. Đúng là con trai anh thật tuyệt, cứ phải mặt dày lên là ổn.

.....

Chiếc audi của anh chạy vào 1 khu biệt thự, và nó nằm trong những khu biệt thự cao cấp khác nữa. Tôi nhìn ra ngoài thấy cảnh lạ liền hỏi anh ấy.

- Đây là đâu?

- Nhà anh.

- Nhà.. nhà anh. Sao lại đưa tôi về đây?

- Ko về đây thì em định về đâu?

- Tôi..

Mà thật là tôi cũng ko dám về nhà. Thôi kệ tới đâu thì tới.

- Mà sau này, em phải gọi anh thân mật vào nhé.

- Tôi.. em..

- Ngồi đây chờ anh 1 lát.

Anh ấy để tôi ngồi trong xe rồi đi vào nhà, hình như anh đang nói chuyện với ai ấy. 1 lát sau anh quay lại cầm 1 cái khăn lông to trên tay, anh choàng tôi lại và ẵm tôi vào nhà. Tôi nghe tiếng xôn xao bàn tán xung quanh.

Cánh cửa phòng mở ra, căn phòng khá to, dưới sàn lót sàn gỗ. Phòng cực kỳ đơn giản, có 1 cái giường to, 1 cái bàn làm việc, tủ quần áo được áp tường.

- Em đi tắm đi, lát vú nuôi mang quần áo lên cho em.

- Vâng.

Tự dưng tôi thấy mình ngoan ngoãn như 1 con mèo nhỏ, tôi bước vào phòng tắm. Cởi bỏ chiếc khăn, cởi bỏ váy, trên khắp người tôi toàn dấu vết hôn của anh ấy để lại. Thật là xấu hổ quá, phải chi đêm qua tôi nhớ được chút gì thì tốt biết mấy.

Trước cửa phòng, bà vú và ông quản gia cứ tranh cãi với nhau. Bà vú giục bộ đồ nữ trên tay cho ông quản gia.

- Đưa đây tôi đưa vào.

- Ko, để tôi.

- Tôi là đàn bà, để tôi vào.

- Nhưng tôi cũng muốn nhìn thấy cô ấy, chủ nhân của quần ren đỏ.

- Tôi cũng vậy mà, thôi chúng ta cùng vào vậy.

- Ừ, quyết định vậy đi.

Cốc.. cốc...

- Vào đi.

Ông quản gia và bà vú lén nhau đi vào. Ông quản gia lên giọng trước.

- Ông chủ, đây là áo quần của phụ nữ mà người ta mang đến.

Anh mặt mũi trả lời.

- Ông để trên bàn đi.

Ông quản gia để đồ trên bàn, ông và bà vú cùng nhìn quanh nhưng ko thấy ai cả. Rồi nhìn lại ông chủ của mình, ông đầy vẻ cảm động và xin phép lui ra.

- Chúng tôi đi ra ngoài đây.

- À, nấu cho chúng tôi cái gì đó ăn sáng.

- vâng, ông chủ.

2 người già họ khều khều nhau cùng đi ra ngoài. Ông quản gia mắt đã chảy ra dòng lệ.

- Ông sao vậy, sao khóc?

- Tôi ko khóc, tôi đang cảm động. Cuối cùng thì ông chủ chúng ta lại được mạnh mẽ trên giường rồi.

- Sao ông biết.

- Bà ko thấy là ông chủ đang mệt mỏi đó à, còn đưa phụ nữ về nhà thì hẳn đêm qua đã tốn rất nhiều sức. Áo cũng ko mang còn gì.

Bà vú gật gật đầu.

- Phải ha, vậy tôi xuống nấu mấy món bổ dưỡng cho họ mới được.

- Đúng rồi bà đi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Chúng tôi cùng nhau xuống dưới nhà ăn sáng, Louis đang ngồi ở đó. Thấy tôi liền mừng rỡ chạy đến, ôm chân tôi.

- Chị Thực Anh ơi chị đến nhà em chơi à? Hôm qua chị đi chơi với papa có vui ko?

- À, cũng được. Em ăn sáng chưa?

- Em ăn rồi.

Rồi Louis lại chạy qua ôm Vương Khải, anh ấy bế Louis lên hôn hít.

- Oa, sao cổ papa nhiều vết cào thế này. Papa có đau ko?

- À, mèo cào ấy mà. Papa ko sao, cảm ơn con.

Anh bế Louis đặt vào cái ghế, rồi anh ngồi xuống cái ghế bên cạnh, đưa tay ngoắc ngoắc tôi đến ngồi kế bên anh ấy. Louis luôn liếc thoáng về việc tôi đến đây thẳng bẻ rất vui, rất thích. Chúng tôi ngồi ăn, đùa giỡn với nhau giống 1 gia đình thật sự vậy.

.....

Mỹ Dung ngồi trong quán cafe cùng mấy người bạn, họp bàn cho chuyến đi sắp tới, hăng say vui vẻ. Gương mặt Mỹ Dung bỗng biến sắc khi thấy anh 2 tôi đi vào, anh đang tiến lại phía cô ấy. Tim cô ấy cứ đập dồn đập liên hồi, nhưng rồi anh 2 tôi lại ngồi vào bàn đối diện, có cô gái này giờ đang chờ.

Mỹ Dung tuy là họp bàn bên này chứ tim thì cứ để lại bên kia. Mỗi lần anh 2 tôi làm cử chỉ thân mật với cô gái đó thì tim Mỹ Dung lại đau. Ko chịu nổi nên cô đành đi vào nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, cô ấy cứ nhìn mình trong gương để tự an ủi mình cố lên, tự an ủi rằng mình và anh ấy ko thể chung đường. Biết bao nhiêu lần an ủi vậy mà có lần nào thành công đâu. 10p sau cô đi ra, cô ấy thấy anh 2 tôi đứng bên ngoài.

- Anh... anh 2.

- Hôm nay tôi phải đi xem mắt, cô ấy khá xinh lại dịu dàng. Ko hiểu sao cô ấy cứ nhất định vào đây. Vào đây làm gì để tôi phải gặp cái loại đáng khinh bỉ như cô.

- Em. em xin phép ra ngoài, bạn em đang đợi.

Mỹ Dung đi rồi, anh 2 tôi nắm tay thật mạnh vào tường. Mu bàn bàn tay đỏ rát, trầy xước.

1 lúc sau anh 2 tôi cũng đi ra, Mỹ Dung thấy cô gái bên cạnh mặt hoảng hốt. Cầm tay anh 2 tôi lên thổi thổi nữa, rồi lấy trong túi ra 1 cái băng dán, dán

vào tay anh 2 tôi. Anh 2 tôi nhìn cô ấy cười hiền, đưa tay lên bẹo má cứng nựng.

Mỹ Dung biết mọi hành động ấy anh 2 tôi đang cố làm cho cô ấy xem. Biết là thế nhưng tim cô vẫn ko thể chấp nhận được.

.....

Anh 2 tôi đang ngồi trong quán Pub, thì Vương Khải đến. Anh ấy cũng gọi cho mình 1 chai bia mát lạnh.

- Sao vậy, thất tình à?

Anh 2 tôi uống 1 ngụm rồi cười nhếch mép.

- Có gì đâu, kiểu người cũ còn thương ấy mà.

- Bao nhiêu năm vậy mà vẫn yêu, mày đúng là si tình quá.

- Do mày chưa gặp đúng đối tượng thôi, gặp đúng đi rồi mày cũng như tao.

- Mà sao vậy, còn yêu thì cứ đến với nhau. Làm kiểu này đau khổ thôi cũng chết.

- Cô ấy ko còn yêu tao nữa. Từ lâu cô ấy đã có người khác, và coi tao như trò đùa.

Vương Khải vỗ vai anh 2 tôi an ủi.

- Vậy thì để cô ấy đi, kiếm người khác, sao phải cứ vậy mới được.

- Tình yêu mà, khó nói lắm. Thôi, chuyện của mày với ẽm sao rồi.

- Chén luôn rồi.

- Gì? Lạnh quá vậy, mà cô gái nào may mắn thế ko biết?

- Mày sẽ sớm gặp thôi. Thôi uống đi cho quên chữ tình của mày và mừng vì chữ tình của tao.

- Ok.

.....

Đạo này công việc của tôi bỗng dưng nhẹ nhàng hơn, ko có con kỳ đà hoa hòe làm vướng mắt nên tôi thấy tinh thần khá là thoải mái. Lâu nay cứ hay đi ăn ngoài với Vương Khải hoặc đến nhà Vương Khải ăn thì nay tôi về sớm ăn cơm với gia đình.

Nhà bếp lạnh tanh, ko có mùi thơm quyến rũ bốc lên, chắc mẹ tôi lại đi đâu rồi mà ko cả nấu nướng. Thôi rù Mỹ Dung đi ăn hàng vậy. Tôi ghé ngang qua phòng Mỹ Dung cũng đóng cửa. Nhà này hay thiệt, đi đâu có cần đi cùng lúc vậy ko. Thôi rù người đàn ông đẹp trai nhất nhà vậy.

Cốc... cốc...

- Vào đi.

Tôi đẩy cửa vào, thấy trên sàn bao nhiêu vali ngổn ngang. Đồ đạc bày bừa.

- Ủa, anh 2 tính đi đâu mà soạn đồ nhiều vậy.

- Bệnh viện có đợt tình nguyện, nên mấy bác sĩ trẻ như bọn anh phải đi "tình nguyện".

- Vậy hả, Mỹ Dung cô ấy cũng sắp đi tình nguyện ấy. Mà anh 2 điểm đến ở đâu.

- Mùong lát.

Tôi ngất cái cổ lên suy nghĩ. Ủa cái tên này nghe quen quen nè. Mà ko nhớ đã nghe ở đâu rồi.

- Ủa mà anh 2, hôm trước nghe anh 2 nói bệnh viện đó chưa hoàn thành mà sao lại đi tình nguyện vậy.

- Lấy tên tuổi thôi.

- À, ra vậy. Anh 2, anh 2, hôm trước mẹ giới thiệu người anh 2 đi coi mắt đó được ko?

- Cũng tạm.

- Vậy sao, sao em nghe mẹ khen lắm mà. Anh coi sao chứ già rồi khó tính, là ế chắc lun.

Quyển sách từ đâu bay phập vào đầu tôi ngon lành.

- Đau em

- Ai bảo nói linh tinh, em lo em đi.

- Xì, em ôn rồi. Người yêu đẹp trai giàu có nhé, mỗi tội hơi tự cao giống anh vậy đó.

- Muốn ăn quyển sách nữa ko?

- Ô hơ thôi, e ra ngoài đây.

Anh 2 thấy tôi ra ngoài rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ dài. Thôi hận vậy, nên để cô ấy ra đi tự do rồi.

.....

Ngồi xe máy tiếng thì Mỹ Dung cũng đến nơi. Huyện Mường Lát có 8 xã và 1 thị trấn, với 37.000 nhân khẩu, trong đó, hơn 90% là người dân tộc thiểu số, chủ yếu là người dân tộc Mông. Sau 21 năm thành lập, đến nay, Mường Lát vẫn là một trong những huyện nghèo nhất cả nước với tỉ lệ hộ nghèo trên 61%; 27 thôn, bản vẫn chưa có điện lưới quốc gia. Nhìn tổng quan, bức tranh kinh tế ở đây chưa có điểm sáng nào.

Đoàn của Mỹ Dung dỡ đồ xuống, rồi tập trung làm nhà. Nhà ở đây nói cho sang chứ thật ra là dựng những cái trụ rồi lợp lá khô lên làm mái. Bọn họ làm 1 nhà to lắm cho đủ cả đội thuận tiện sinh hoạt. Anh trưởng đoàn lại bảo cả đoàn phải làm thêm 1 cái nhà như vậy nữa. Mỹ Dung thắc mắc.

- Làm thêm cái nữa làm gì vậy hả anh?

- Cho đoàn bác sĩ mai họ đến ấy.

- Sao ko để họ tự làm

- À, tại chúng ta đến trước nên làm luôn.

- Vâng.

Mỹ Dung thôi ko hỏi nữa, đến sắp xếp lương thực mang theo. Đa số là mì gói và đồ hộp nên cũng khỏe. Cô ấy đem nển ra để 1 chỗ cho dễ tìm. Ở đây muốn lấy nước thì phải ra suối. Trong lán trại mỗi người 1 võng treo tòng ten vào mấy cái cột nhà. Trước khi đi cô ấy nghe dự báo có mưa bão, hi vọng là ko sao.

.....

Ngày hôm sau, đoàn bác sĩ cũng lên đến. Đoàn bên họ cũng có 5 người thôi, nhưng những thứ họ mang theo đa số là thuốc và 1 ít lương thực nữa.

Bọn họ ra đón đoàn bác sĩ, vừa nhìn thấy anh 2, Mỹ Dung đang trạng thái vui vẻ lại xìu xuống. Còn anh 2 thì thấy Mỹ Dung cũng lơ lơ qua nhau.

Những ngày ở đây chúng tôi phân chia công việc. 1 số thì đi nấu ăn, 1 số khác thì ra suối lấy nước. Còn lại thì chia nhau ra vào buôn khi khám bệnh cho mọi người, rồi bày họ cách phòng bệnh. Cứ thấy anh 2 tôi ở đâu là Mỹ Dung né ngay chỗ khác.

Đang loay hoay nhóm củi nấu ăn thì 1 cô bạn đồng nghiệp của cô ấy hỏi chuyện.

- Ê Mỹ Dung, cái anh bác sĩ kia đẹp trai quá.

- Anh nào?

- Cái anh cao to đẹp trai nhất ấy, ko biết anh ấy có bạn gái chưa?

- Chưa đâu.

- Sao mà biết.

- Thì có bạn gái rồi thì làm sao sao mà tới đây được.

- Ờ ha, hay để tao tán.

- Ủ, mấy tán đi.

- Ê, anh ấy về kìa, tao chạy ra đó.

Bạn của cô ấy chạy ra chỗ mấy người mới ở trong buồn về, còn cô ấy vẫn loay hoay nấu ăn. Ngó vậy mà đoàn của họ ở đây gần được tháng rồi.

Đêm đến sẽ có 1 nam 1 nữ thay nhau trực, mấy tiếng rồi đổi cho người khác. Đúng là trái đất tròn, đêm nay họ lại đứng trùng nhau. Anh 2 tôi 1 góc, Mỹ Dung 1 góc, ko ai nói với ai câu gì. Ánh sáng duy nhất là mấy ngọn đèn cầy mong manh cùng đám sao trời lấp lánh.

Bỗng dưng anh 2 tôi cất lời.

- Chúng ta... chúng ta có lẽ đến lúc nên trở lại như xưa rồi. Tôi lại là anh 2 của cô. Những năm tôi sống ở nước ngoài tôi đã nhớ cô da diết, càng nhớ tôi lại càng hận cô, càng hận cô trái tim tôi càng tổn thương. Nhưng rồi sao, hận cô tôi lại ko có được thêm gì. Tôi đã thử bao nhiêu lần mở lòng với những cô gái khác, nhưng tất cả đều ko được. Cái bóng của cô quá lớn, nó đè nặng lên tôi. Nhưng giờ tôi buông tay thôi, thật sự buông tay thôi.

Câu nào của anh 2 tôi nói ra là y như rằng nước mắt Mỹ Dung rơi xối xả. Ko gian im lặng 1 lúc rồi anh 2 tôi lại tiếp.

- Giờ đây tôi sẽ ko hận em nữa, ngược lại tôi sẽ chúc em hạnh phúc và vẫn coi em là em gái, Mỹ Dung à.

Tên của cô ấy được anh 2 tôi gọi 1 cách đầy yêu thương. Bao nhiêu năm rồi cô ấy chưa được nghe từ anh, đáng lẽ phải vui nhưng cô ấy lại tổn thương cùng cực. Cô biết cô ko thể níu kéo, người như anh xứng đáng có được hạnh phúc trọn vẹn.

Nhưng ngày tiếp theo, Mỹ Dung và anh 2 tôi lại nói chuyện với nhau bình thường rồi, ko còn e ngại nhau nữa. Hôm nay ko hiểu sao mà mưa lũ to quá, nước dâng nhanh. Có người dưới thôn chạy lên báo bọn họ xuống giúp mọi người. Bọn họ chỉ cừ 1 2 người ở lại còn đầu thì đi hết. Lũ lên nhanh dẫn đến sạt lở, ngập lụt, chúng tôi phải phụ mọi người di dời. Những con người già cả bé trai ùm ùm nhau lên tàu ghe cứu hộ. Ai nấy mặc cũng hoảng loạn và mệt mỏi. Trưởng đoàn thông báo.

- Mọi người rút thôi, tất cả đã được đưa lên vùng cao an toàn rồi.

Có 1 người đàn ông da đen ốm yếu, người ướt sũng nước van xin bọn họ.

- Cứu, cứu vợ con gái út của tôi. Họ còn ở trong kia, lũ lên nhanh quá, tôi ko đưa họ ra kịp.

Chúng tôi đang nhìn về ngôi nhà nước cao hơn người. Anh 2 tôi lên tiếng.

- Mọi người đi trước đi, tôi qua đó rồi lên sau.

Mỹ Dung cản anh 2 tôi lại.

- Ko, Minh Luân anh ko được qua đó. Anh ko biết bơi mà.

- Ko sao đâu. Anh có áo phao mà. Em yên tâm đi.

- Ko được, nhất định ko được.

Anh 2 tôi đẩy tay Mỹ Dung ra nói anh trưởng đoàn.

- Đưa em ấy lên chỗ an toàn.

Mỹ Dung vẫn gọi với theo.

- Ko được, Minh Luân em xin anh mà.

Anh 2 tôi bơi vào ngôi nhà đó, mẹ con họ ngồi trên sàn cao, ôm nhau co ro. Anh 2 tôi cởi áo phao đưa cho bé gái và đưa mẹ con họ lên ghe. Chiếc ghe khá nhỏ nên chỉ đủ 2 người. Anh 2 tôi bám theo ghe đẩy họ ra ngoài. Nhưng chân bị vướng gì nên anh 2 tôi ko ra được phải hụp xuống mặt nước gờ.

Nước càng ngày càng dâng, lòng Mỹ Dung như lửa đốt. Khi thấy người đàn ông kia chạy lại ôm 2 mẹ con mới được đưa lên, Mỹ Dung cũng chạy lạy.

- Anh 2 tôi đâu, nói đi anh 2 tôi đâu.

Người phụ nữ trả lời.

- Tôi ko biết, cậu thanh niên đẩy ghe chúng tôi ra nhưng ko thấy ra theo.

Mỹ Dung hoảng loạn chạy về hướng đó nhưng bị ngăn lại.

- Ko được, nước đã dâng lên thành lốc xoáy rồi, làm sao mà cô qua đó được chứ.

- Đừng cản tôi, có chết tôi cũng phải qua đó.

Mỹ Dung chạy ra, trước mặt cô toàn là nước, cái nhà ấy cũng đã biến mất từ lâu. Chân cô ấy khụy xuống, gào thét liên hồi.

Chương 20

Cả hôm ấy Mỹ Dung ko ngủ chút nào, cứ chạy đi chạy lại tìm Minh Luân. Càng tìm càng vô vọng, tìm người sống ko có cô ấy chuyển qua tìm người chết. Hi vọng Minh Luân ko có trong ấy. Những cái xác được đưa lên bờ, có những cái ko còn nguyên vẹn, nhưng nhìn qua cô biết ko phải anh ấy nên thật sự mừng. Cuộc tìm kiếm kết thúc, 2 ngày sau mọi thứ đều được tìm thấy thì đã tìm thấy rồi, còn cái cái gì ko tìm thấy chứng tỏ đã biến mất mãi mãi. Cô ngã quỵ, mắt nhắm với cô quá lớn, cô phải về với đoàn.

Cô ko biết phải làm thế nào để nói cho mẹ tôi biết rằng Minh Luân ko còn nữa. Nếu nghe được tin đó mẹ tôi sẽ sốc mất, ngay cả bản thân cô ấy, cũng ko chịu đựng nổi. Nếu trên suốt quãng đường đi ko bị ép ăn thì giờ này cô ấy đã khụy.

Nằm trên giường mà nước mắt cứ chảy, ướt hết cả gối, cô ấy đành gọi cho tôi.

- Thực Anh mày đang đi làm à?

- Um, giờ này ko đi làm thì đi đâu được. Mày về rồi à, sao khóc, ai ăn hiếp mày.

- Tao... tao...

Tiếng khóc cứ dâng lên nấc nghẹn, chặn ngang cổ họng cô ấy. Tôi vẫn cố an ủi.

- Tao thương mà, sao khóc.

- Anh Minh Luân... anh Minh Luân... mất rồi.

Tôi quát cô ấy.

- Con này điên à, hết chuyện gì rồi.

- Tao nói thật, lúc đó nước dâng lên... cao lắm... anh ấy... anh ấy... mất rồi.

Tiếng khóc lại òa đến. Tay chân tôi bủn rủn đập máy, mặt thất thần. Xách túi xách đi về.

- Thực Anh, em đi đâu vậy?

- Nhà em có chuyện, em phải về?

Vương Khải đi lại kéo tôi ôm vào lòng, giọng đầy quan tâm.

- Có chuyện gì vậy, nói tôi nghe, sao mặt em thất thần vậy.

- Anh 2 của em... anh ấy.. anh ấy mất rồi.

Tôi bỗng khóc lên như 1 đứa trẻ, tôi cứ thế đứng dựa vào ngực anh ấy. Chân tôi muốn khụy xuống, như cái điện thoại bị sập nguồn, năng lượng mất hết vậy. Vương Khải ôm lấy tôi chặt cứng vì anh ấy ko biết nên an ủi tôi thế nào đây, nỗi đau mất người thân. Anh nghĩ cứ để tôi khóc cho thỏa cơn đau.

Tôi sợ đối diện với mẹ, từ khi bố mất, anh 2 như nguồn sống của mẹ vậy. Anh 2 giống bố nên mỗi lần nhìn thấy anh 2, mẹ tôi như được phần an ủi. Tôi chạy ngay lên phòng Mỹ Dung, cô ấy đang ấp mặt vào gối mà khóc. Tôi lại lay lay cô ấy, nước mắt tôi cũng trào ra.

- Mỹ Dung, mày kể đi, sao anh 2 tao mất hả? Mà sao anh 2 tao lại mất?

- Tụi tao vô tình đi cùng đoàn với nhau. Tối trước đó vài hôm anh ấy nói sẽ trả tự do cho tao, ko làm phiền tao nữa. Cứ như... cứ như lời trần trời vậy.. Rồi vài ngày sau lúc tụi tao gần về, nước lũ lên. Lúc đó tao đã cản rồi...Anh ấy vẫn cứ liều...

Cô ấy ko kể nữa mà chỉ biết khóc thôi. Tôi cũng khóc theo, tôi ko thể trách cô ấy được, vì cô ấy đã làm tốt chuyện cần làm.

Rầm..

Tiếng cửa phòng bật ra, mẹ tôi quát lớn.

- Tụi bây đại gia hết rồi hả, cửa ngõ mở tung thế kia. Cứ phải gãi tụi bay cho đại gia dubai mẹ mới mong lấy lại đủ công nuôi dưỡng ấy.

Mẹ tôi nhìn thấy 2 đứa nước mắt đầm đìa, liền xuống giọng hỏi han.

- Sao 2 đứa khóc như mưa vậy, ko lẽ lấy cùng chồng hả?

Tôi đứng lên gạt nước mắt, đưa mẹ tôi lại giường ngồi.

- Mẹ, mẹ bình tĩnh nghe con nói.

- Có chuyện gì, nói đi làm sốt hết cả ruột.

- Mẹ.. anh 2..anh 2 mất rồi.

Mẹ tôi đơ đi vài giây, tôi thì đang cố chuẩn bị thần đón nhận những gì mẹ tôi sắp thể hiện.

Mẹ tôi lại vỗ vào tay tôi cái rồ đau.

- Mày rãnh quá hả con, rãnh thì mang về cho mẹ thằng con rể. Có phải 1/4 đâu, cứ thích đùa.

Lần này Mỹ Dung mới chen vào.

- Mẹ ơi, Thực Anh nói sự thật đó mẹ, anh Minh Luân bị nước cuốn trôi rồi.

- 2 cái đứa này, giỡn gì kỳ vậy. Trời đang nắng chan chan như này, với nó đi từ thiện vài hôm nó về. Nói năng linh tinh, thôi ko giỡn nữa, mẹ xuống nấu ăn đây.

Mỹ Dung cố kéo tay mẹ tôi lại. Nước mắt vẫn lăn dài trên má cô ấy.

- Là thật mẹ ạ, mẹ tin con đi, anh ấy đi cùng chỗ với con. Hôm ấy lũ lên nhanh lắm, anh ấy vì cứu người mà... mà...

- Mỹ Dung, mẹ ko giỡn với con nha. Nói bậy bạ gì đâu ko à.

- Con nói thật...nói thật mẹ à... anh ấy ko về nữa rồi.

Lúc này mẹ tôi như mới chịu chấp nhận thông tin. Mẹ tôi khóc ngất lên.

- Trời ơi...Minh Luân.. Minh Luân con trai tôi..

- Mẹ ơi.. mẹ ơi.. tỉnh lại mẹ ơi.

Tôi nghĩ chắc tôi phải cố mạnh mẽ để làm trụ vững cho 2 người phụ nữ ở nhà, nhưng thật sự, mất mát này tôi cũng ko chấp nhận được.

.....

Đám tang nhanh chóng được diễn ra, cái hòm nhưng ko có xác, chỉ là bộ đồ của anh 2 ở trong đó. Mẹ tôi từ lúc nghe tin anh mất đã ngất lên ngất xuống đến nỗi phải cấp cứu. Những ngày đám tang anh 2, mẹ tôi chưa 1 lần phục khăn tang, chưa 1 lần thắp cho anh 1 nén hương. Mẹ chỉ biết nằm trong phòng mà khóc, mà than vãn với ông trời, mà đòi chết theo anh 2 thôi.

Đám tang ko nhạc kèn nền nà, suốt mấy ngày đều là tiếng kinh Phật. Rồi Vương Khải cũng đến dự đám, khi nhìn thấy di ảnh của anh 2 tôi, anh ấy đã rất sốc.

- Đây... đây là Minh Luân, bạn thân của tôi mà.

Tôi lúc ấy mắt cũng đã ướt nhoe và sưng húp sau mấy ngày khóc lóc buồn thương.

- Anh nói sao, bạn của anh? Sao em ko biết?

- Cậu ấy mới về, tôi định hẹn gặp mặt giới thiệu, nhưng cậu ấy lại đi tình nguyện nên khất lại. Tôi ko ngờ....

Tôi lại càng khóc to hơn nữa, anh ấy biết tôi đau buồn nhưng cũng chỉ dám nắm tay an ủi thôi, ko thể ôm ấp vì đây là nơi tôn nghiêm.

.....

Sau 3 ngày chiếc hòm cũng được chôn sâu dưới đất, mẹ tôi lúc ấy như điên, như dại gào khóc gọi anh 2. Mấy lần mẹ tôi muốn đâm đầu xuống hố chôn cùng anh ấy, nhưng tôi và Mỹ Dung cố gắng giữ lại.

Về nhà mẹ tôi thì nằm suốt bỏ ăn, cả Mỹ Dung cũng vậy nữa. Nếu tôi ko cố gắng gắng gượng thì tôi cũng gục ngã từ lâu. Tôi cứ phải cố gắng chạy lên an ủi người này 1 chút, chạy xuống an ủi người kia 1 chút. Sao ai cũng tự cho mình cái quyền được đau buồn vậy, tôi thì lại ko? Anh 2 tôi mất, tôi cũng

đau đớn lắm

Mẹ tôi cứ phải uống thuốc an thần mới ngủ được, ko thì cứ kiểu giết mình là gào khóc thảm thiết. Lại ôm lấy di ảnh anh, lại gọi tên anh.

Còn Mỹ Dung, cô ấy luôn tự trách mình. Tôi mang cho cô ấy chút cháo, cố dụ dỗ cô ấy ăn 1 miếng.

- Mày ăn chút gì đi, cứ thế nào sao mà chịu nổi.

- Kệ tao, để tao chết, tao hối hận lắm rồi. Tại sao lại xa anh ấy lâu như vậy, trong khi tình cảm luôn hướng về anh ấy. Cả đời này luôn hướng về anh ấy. Ko sinh con được thì sao, có thể nhận con nuôi mà. Chỉ cần hạnh phúc là được mà.

Tiếng nấc lại dâng lên, nước mắt cô ấy lại trào ra ướt gối.

Tôi cũng đành chịu, ko thể an ủi hơn, tôi đi ra khỏi phòng. Lưng dựa vào tường, bó gối khóc. Cả nhà của tôi sắp trôi luôn rồi, đâu đâu cũng là nước mắt, đâu đâu cũng là đau thương.

.....

Hôm nay làm tuần 7 ngày của anh 2 nên tôi đi chợ để nấu mấy món chay, lát nữa thầy đến cúng. Mấy hôm nay có Vương Khải qua lại nên tôi cũng đỡ vất vả.

Mỹ Dung nằm nhìn vô hồn, mắt ráo hoảnh, cô nghĩ về anh 2 tôi, nghĩ về cô ấy, nghĩ về chuyện tình ngang trái của cả 2. Cô ấy lại khóa trái cửa rồi thất thân đi vào nhà tắm, tay cầm theo con dao gọt trái cây. Mỹ Dung vào bồn tắm xả nước vào đó nằm.

Cô ấy nhớ năm cô còn bé, cô hay khóc nhè lắm. Lũ trẻ trong chùa đưa nào cũng chọc cô mót ướt, nhưng cô có muốn mót ướt đâu. Chẳng là cô quá nhớ ba mẹ mà thôi, người mà cô chưa 1 lần gặp mặt, chưa 1 lần được ôm ấp. Cứ mỗi lần bị chọc cô lại ra sau chùa ngồi khóc. Lúc đó Minh Luân đến, anh xoa xoa đầu cô, bảo rằng bé ngoan thì ko nên khóc nhè. Nhiều lần như vậy, cô cứ cảm thấy thân thiết với Minh Luân, xem anh ấy như người thân.

Từ lúc anh hùng hồn nắm tay cô kéo tới trước mặt ba mẹ anh, nói rằng anh muốn có thêm em gái. Lúc đó khuôn mặt bầu bình, cùng đôi mắt to tròn nhưng mang đầy nỗi buồn đã khiến ba mẹ anh chạnh lòng. Và thế là cô ấy được nhận làm con nuôi. Minh Luân yêu thương cô ấy lắm, tình cảm nó ko mất đi mà chỉ chuyển hóa từ dạng này sang dạng khác mà thôi. Và rồi họ yêu nhau, yêu say đắm, Minh Luân lại thuộc loại si tình, mãi ko dứt ra được. Mọi chuyện cứ thế diễn ra mãi cho đến ngày hôm nay.

Cô ấy lại khóc "Minh Luân, em xin lỗi, lỗi do em mà ra hết. Nếu ngày đó em ko nói dối anh, chắc sẽ ko xảy ra chuyện như ngày hôm nay. Em đã tự lừa dối mình và lừa dối anh quá nhiều năm như vậy. Tại sao, tại sao anh ko cho em 1 cơ hội được nói lời xin lỗi. Em biết giờ đây anh cô đơn lắm, dưới đó rất lạnh phải ko anh. Anh chờ em, em đến đây, em đến bên anh ngay đây.. anh sẽ ko cô đơn nữa đâu. Nếu ko có anh, cuộc sống với em trên thế gian này là vô nghĩa. Xuống đó em sẽ là con ma dai nhất, bám theo anh ngàn đời ngàn kiếp ko buông. Xuống đó mình lại yêu như ngày đầu anh nha.."

Cổ tay cô ấy được con dao nhỏ cắt đi 1 đường ngọt lịm. Con dao rơi xuống sàn, còn cô ấy, nằm đó chờ Minh Luân đến đón.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Sau khi được cấp cứu và truyền máu khá lâu thì Mỹ Dung mắt cũng dần mở, cô thấy người ngồi cạnh cô là Minh Luân, anh ấy còn đang nắm tay cô. Giọt nước mắt hạnh phúc chảy ra, miệng khẽ cười.

- Em biết mà... làm thế này mới mong gặp được anh, anh đến đón em phải ko?

Minh Luân khẽ gật đầu. Lúc đó tôi và Vương Khải chồm đầu vào. Cô ấy nhú mày khó hiểu.

- Sao... 2 người kia.. bọn họ. Ko lẽ họ chết chung với em rồi sao?

Tôi quát lớn.

- Con điên, mày tỉnh rồi thì trợn mắt ra mà xem, đừng có mà trù ẻo tao. Mày làm tao lo muốn chết.

Cô ấy lại khóc, giọng nấc lên.

- Vậy.. vậy là em chưa chết... em chưa chết, có nghĩa là...

Cô ấy cố chồm dậy ôm lấy Minh Luân, Minh Luân cũng giang tay sang ôm lấy cô ấy. Cả 2 cùng khóc, cứ phải bước qua cửa sinh tử mới là nhân chứng

cho tình yêu hay sao ấy.

- Anh về rồi, anh đã thật sự về rồi Minh Luân ơi... em... lúc đó..em xuống đó kiểm tra, toàn là nước xoáy em ko còn thấy anh nữa...

Minh Luân hôn lên vai cô ấy, hôn lên trán rồi lại ôm cô ấy vào lòng nữa.

- Đẹp trai như anh, diêm vương trực xuất em à.

- Anh còn đùa, anh làm người ta lo muốn chết, người ta đã muốn cùng chết để được gặp anh.

Rồi cô ấy ôm lấy mặt Minh Luân.

- Minh Luân, em xin lỗi, em xin lỗi... em ko muốn xa anh nữa. Giờ anh có đánh đuổi em, em cũng ko xa anh nữa. Em cũng ko cho phép anh được quyền xa em nữa.. bao năm nay em luôn lừa dối anh, và lừa dối em. Em luôn yêu anh, từ đầu đến cuối ko hề có người con trai nào hết, chỉ có mình anh thôi... em yêu anh...

Rồi cô ấy đặt lên môi Minh Luân 1 nụ hôn của tình yêu chân thật nhất, 1 tình yêu cô ấy luôn tôn thờ. Cả Minh Luân cũng vậy, anh đáp trả nhiệt tình, vì anh yêu cô ấy, yêu cô ấy hơn cả sinh mệnh.

Tôi và Vương Khải nhìn thấy chỉ cười, họ làm tôi cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng cái người này giờ ko nhắc đến mới lại lên tiếng.

- E hèm, hình như tôi là cái cột đèn trong công viên đang chiêm ngưỡng mấy cặp đôi yêu nhau hay sao vậy ta.

Họ giật mình rời nhau ra nhìn về phía bàn gần cuối chân giường.

- Thừa mẹ.

- Um, Mỹ Dung, mẹ thấy con khỏe rồi ha. Còn thằng kia, con người ta mới ốm dậy cũng ko tha.

Họ cùng đồng thanh.

- Con xin lỗi mẹ.

- Ủi chà, đoàn kết ghê ha.

Mẹ tôi kéo cái ghế nhỏ đến cạnh giường.

- Minh Luân, con trước, nói đi.

- Con xin lỗi mẹ, là lỗi của con. Con và Mỹ Dung yêu nhau lâu lắm, vì 1 số hiểu lầm nên chúng con chia tay. Vì thế mà con sang Mỹ luôn đến giờ. Nhưng bây giờ hết hiểu lầm rồi, con và cô ấy vẫn rất yêu nhau thưa mẹ.

Rồi mẹ tôi quay sang Mỹ Dung.

- Còn con sao hả Mỹ Dung?

- Con xin lỗi mẹ, mọi chuyện đúng như anh Minh Luân nói. Nhưng con có 1 tội nữa là... là con khó có thể sinh con mẹ à.

Minh Luân liền ôm lấy cô ấy vỗ về, nước mắt vẫn cứ đã chảy dài trên khuôn mặt hốc hác của cô ấy.

- Thằng này xê ra, mẹ có ăn thịt nó đâu.

Rồi mẹ tôi nắm lấy tay Mỹ Dung nhẹ nhàng.

- Con biết ko? Phụ nữ mình sinh ra vốn khổ rồi con, nên cũng ko nên chen ép nhau làm gì hết. Mẹ cũng ko muốn gây áp lực gì cho tụi con. Ko sinh được thì mình chữa. Chưa ko được mình nhận con nuôi. Chưa có ai bắt con sau này phải sinh con trai nối dõi, hay bê nôi hương, nôi đất gì đâu. Thời buổi này ko giống ngày xưa, giờ cái gì cũng có hóa chất độc hại hết á. Miễn sau này mẹ chết, có đứa lo nhang khói cho mẹ là được.

- Mẹ, con cảm ơn mẹ... cảm ơn mẹ nhiều lắm..

Rồi mẹ tôi lại lườm Minh Luân.

- Nhìn gì tôi, yêu người ta lâu vậy, rồi giờ tính sao?

- Dạ, thì... thì phải cưới thôi mẹ à.

- Đúng đó, để mẹ đi coi ngày cho.

Họ hạnh phúc ôm lấy nhau, tôi và Vương Khải cũng mừng lấy.

.....

Sau khi Mỹ Dung xuất viện về nhà, cặp đôi của họ như cứ dính lấy nhau tình tình tứ tứ làm tôi cứ nổi hết cả da gà lên. Giờ họ sắp lấy nhau rồi, mọi chuyện được công khai nên họ tự do thoải mái quá.

Đang lim dim ngủ, tiếng gõ cửa khiến Mỹ Dung phải tỉnh ngủ ra mở cửa phòng. Cô ấy khẽ liếc nhìn đồng hồ, tầm 11h rồi, cô ấy nghĩ tôi muốn lấy gì nên mới gọi.

Nhưng khi cánh cửa mở ra, ko phải tôi mà là Minh Luân.

- Ủa anh, anh chưa ngủ hả?

- Vào trong rồi nói.

Minh Luân kéo Mỹ Dung vào trong.

- Có gì ko anh?

- Nhớ em quá ngủ ko được.

Cô ấy cười rồi ôm lấy Minh Luân.

- Em cũng nhớ anh lắm ấy.

- Vậy em làm gì cho anh thỏa nỗi nhớ đi.

Cô ấy ngược lên nhìn Minh Luân mặt ngờ ngạc nhiên.

- Làm gì là làm gì hả anh?!

- Là.. là kiểm tra xem anh dạo này thế nào, có đàn ông hơn ko, có chỗ nào to hay bé hơn ko?

- Chỗ to... to hay bé ấy ạ?

- Um

Mỹ Dung đẩy tay ra nhìn Minh Luân 1 lượt từ trên xuống. Cơ thể săn chắc hơn, có nhiều cuộn cơ nữa. Body khá chuẩn và..và 1 cái gì đó đang dựng bất thường nơi đũng quần.

Mỹ Dung mặt e thẹn chỉ vào đó.

- Nó.. nó..ngủ dậy rồi, anh ko mang quần nhỏ bọc nó lại hả?

- Tại nó bảo nhớ em anh muốn nó được thoải mái chút, em làm sao cho nó thỏa con nhớ đi nào.

Minh Luân nhìn Mỹ Dung cười vô sỉ, rồi anh tiến thẳng lại giường của Mỹ Dung. Giơ tay giơ chân, nghiêm nhiên chiếm giường của cô ấy.

- Đây, em còn đứng đó, nó đi ngủ thì em ráng chịu nhé.

Mỹ Dung cười tí mắt, rồi lại giường trèo lên người Minh Luân.

- Xa em mấy năm có vẻ anh hư hỏng nhiều rồi đấy.

Minh Luân giữ lấy eo Mỹ Dung.

- Cái đó em phải tự kiểm tra đi nào.

Nói rồi Minh Luân kéo ép người cô ấy sát người mình. Hôn môi nồng nhiệt. Tay thì kéo váy cô ấy lên vứt đi.

- Gần anh ko cần phải mang đồ.

- Anh dạo này hơi xấu xa quá rồi đó.

- Để rồi xem, anh còn xấu xa nữa ấy.

Nói rồi lại hôn môi cô ấy, bộ ngực trần của cô ấy, bộ phận bên dưới của cô ấy cả sát vào người làm Minh Luân thấy khó chịu. Sùng vật lại càng

cương to hôn.

Mỹ Dung hôn xuống cổ anh, rồi môi lên ngực anh. Thậm chí cô ấy còn cho tay vào miệng rồi kích thích ti của anh ấy. Cô ấy trườn người xuống bên dưới chăm sóc sủng vật của Minh Luân. Cái sự chăm sóc ướt át ấy khiến Minh Luân ko còn chịu nổi nữa đành phải đè cô ấy ra 1 cách cực nhanh. Khiến cô ấy hơi hoảng.

Trên trán, trên ngực của Minh Luân mồ hôi lấm tấm. Mặc dù điều hòa vẫn đang rất mát.

- Cái này là trách em chơi đại nhé.

Minh Luân chụp ngay 2 bầu ngực căng tròn bú mớm, bóp nắn nhiệt tình. Gương mặt Mỹ Dung lại cảm thấy cực kỳ khoái cảm.

Minh Luân hôn hít khắp nơi, môi trượt dài trên cơ thể Mỹ Dung. Tiện tay kéo luôn cái quần tam giác của cô ấy xuống. Tay lại tiếp tục rà nhẹ lên từng ngón chân, rồi rà lên gần bẹn, đùi dõ. Người Mỹ Dung cũng vã mồ hôi rồi, cô ấy ko bắt đầu khoái cảm và thêm muốn.

- Luân.. em muốn... em ko chịu nổi nữa rồi.

- Em muốn sao, muốn thì tự mình thể hiện cho anh anh thấy đi.

Mỹ Dung ngồi ngay dậy, ngồi vào giữa 2 đùi Minh Luân mà nhún nhảy, tay thì bầu vào cổ anh ấy. Còn anh ấy tay vịn lưng cô ấy, tay còn lại bú mớm bầu ngực kích thích.

- Luân..umhh... Luân.. thích ko?

- Ko.

- Tại...sao...?

- Rất sướng..

- Luân... em yêu anh... umhh...

Minh Luân lật úp cô ấy xuống, đưa sủng vật ra vào từ phía sau. Tắm thân săn chắc đè lên người cô ấy. Những tiếng rên, những tiếng kêu phát ra đầy dục vọng. Họ đã bên nhau, quấn lấy nhau cả đêm như vậy ko rời.

.....

Tôi giật mình thức giấc, nhìn đồng hồ thì thấy trễ giờ làm. Lật đật thay đồ đi làm. Tìm kiếm hoài cây son ko ra, đành chạy qua phòng Mỹ Dung. Cửa khóa bên trong, lạ quá sao lại khóa nhỉ. Lúc cô ấy đi đâu mấy tháng cũng ko buồn khóa cửa. Tôi gọi lớn.

- Dung ơi.. mở cửa nhanh... cho tao mượn cây son... Dung ơi...

Cánh cửa mở ra, tôi mừng quá.

- Dung... ủa, anh 2.

- Um

- Xin lỗi em lộn phòng

Tôi toan chạy đi, nhưng nghĩ có gì đó sai sai nên quay lại.

- Dung ơi... mở cửa... Dung..

Vẫn lại là anh 2 của tôi mở cửa.

- Anh 2, đây là phòng Mỹ Dung mà.

Anh ấy thái độ vẫn dửng dưng, mặt dày giống ai đó.

- Rồi sao?

- Mỹ Dung đâu?

- Chắc giờ em ấy không lết nổi xuống giường.

Tôi há miệng ồ lên.

- 2 người ghê quá. Em vào lấy cây son rồi đi ngay đây.

Tôi chạy vào phòng, thấy quần áo vung vãi trên sàn. Còn cô ấy chồm chồm kín mít. Tôi lại bàn trang điểm lấy cây son rồi chạy ra.

- Cố lên anh 2.

Cánh cửa đóng lại Minh Luân leo lên giường nằm ôm lấy Mỹ Dung. Mỹ Dung lúc này mới lên tiếng.

- Cô ấy đi chưa?

- Đi rồi.

- Ngủ tiếp đi em.

- Em tỉnh rồi, ko ngủ được nữa. Mà anh nè.

- Sao em?

- Sao anh trở về được vậy.

- Tại anh đẹp trai quá nên diêm vương ko chứa.

- Anh này, cứ đùa. Nói em nghe đi.

- Lúc đó anh bị móc dây thừng họ cột nơi cột nhà vướng vào chân, anh gỡ mãi ko ra. Nước cứ lên cao, lên cao, anh ngoi lên nhưng cũng hụt. Ngay lúc đuối nước có anh nhân viên cứu hộ cứu anh lên, nhưng đưa qua bờ bên kia, vì bên kia gần hơn. Nhưng khi lủ xong, phải mất mấy ngày dọn đường, rồi anh bán lần đồ anh có trên người để về đây ấy.

Mỹ Dung ôm siết Minh Luân hơn nữa.

- Minh Luân, sau này dù có thế nào đi nữa. Ai bị nạn kệ ai, đừng bỏ em đi nữa anh nhé.

- Ko bao giờ đâu. Anh hứa bên em cả đời, cả kiếp, mấy vạn kiếp cũng chỉ yêu em thôi.

- Minh Luân nè.. em..

- Em muốn nữa sao?

- Ko phải? Hôm qua anh cuồng nhiệt quá giờ em ko leo nổi xuống giường đây nè. Đồ xấu xa.

- Nếu ko xuống nổi giường, vậy chúng ta tiếp tục làm việc của trên giường đi.

- Luân...

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Trong quán Pub quen thuộc, Minh Luân đã chờ sẵn. Vẫn là thói quen cũ Vương Khải gọi cho mình 1 chai bia.

- Trễ thế.

- Có chút việc. Mừng mày từ cõi chết trở về.

Họ cạn chai với nhau, Minh Luân thở dài.

- Mày có dự định lâu dài với em gái tao ko?

- Mày nghĩ sao?

- Ko nghĩ gì, nếu em gái tao yêu mày thì tao cũng có phần an tâm. Tao tin tưởng giao em gái tao cho mày.

- Cảm ơn mây đã tin tao.

- Mà mây chén nó rồi phải ko?

Vương Khải lúng túng.

- Chuyện thường của các cặp đôi yêu nhau còn gì.

Minh Luân lờm Vương Khải.

- Mây mà làm nó khổ tao giết mây. Còn ko mau gọi tao tiếng anh 2.

- Đừng có mà mơ.

Bọn họ ngồi với nhau khá lâu rồi mới đường ai nấy về.

.....

Vương Khải vừa đi chơi về rồi giờ

anh ghé ngang qua phòng Louis, xem con đã ngủ chưa? Giờ này Louis vẫn còn thức xem phim hoạt hình. Anh tựa người vào cửa nhìn thẳng bé cười âu yếm

- Louis, chào con.

Thằng bé thấy anh ấy liền chạy lại ôm chầm lấy.

- Chào papa, papa mới về ạ.

- Um, con còn chưa ngủ sao?

- Dạ chưa, con chưa buồn ngủ.

- Louis nè, chúng ta có thể nói chuyện với nhau như 2 người đàn ông ko?

- Vâng, được ạ.

- Nếu.. nếu chị Thực Anh của con đến nhà chúng ta sống luôn thì sao.

Louis mừng reo.

- Vậy thì tốt quá, con có thể ôm chị Thực Anh ngủ mỗi ngày.

Mặt anh nhăn lại “gái của papa nó mà nó dám dánh”.

- Louis, ý của papa là nếu chị Thực Anh trở thành mẹ của con thì sao.

- Vậy càng tốt chứ sao, chúng ta lại là 1 gia đình hạnh phúc. Con thích lắm ấy.

- Vậy papa phải làm thế nào bây giờ.

- Thì đó là chuyện của papa, sao lại hỏi con ạ.

- Thôi được rồi, con ngủ đi. Papa ẵm con ngủ nhé?

- Vâng ạ.

.....

Trong khi Mỹ Dung và Minh Luân bận lo đám cưới thì Vương Khải lại phải kiếm cách cầu hôn tôi. Vì lúc tỏ tình đã ko lãng mạn rồi còn gì.

Anh ấy đưa tôi đến 1 resort đầy hoa sứ trắng. Những lồng đèn đỏ treo cao, chúng làm cho không gian lãng mạn hết phần thiên hạ ấy.

Anh đã cất công chuẩn bị nào là hoa là rượu, Bóng bay sến súa các kiểu, nhưng xem ra tôi rất là thích ấy.

- Đẹp quá anh ạ.

- Biết em thích nên tôi mới làm.

- Cảm ơn anh nhé.

Anh đưa cho tôi 1 ly rượu đỏ, chúng tôi cùng cạn ly. Uống xong tôi thấy dưới đáy ly có gì ấy, tôi đưa ly lên chăm chú nhìn... là... là nhẫn. Rồi tôi nhìn sang anh ấy.

- Vì em đã đụng vào chiếc nhẫn của tôi cho nên là...

Vương Khải đưa tay kéo cầm tôi lại, hôn lên môi tôi. Môi anh có vị rượu chất nhưng tôi vẫn thấy nó rất ngọt ngào.

- Lấy anh nhé. Anh chỉ hứa mang cho em hạnh phúc 1 đời an yên.

Trái tim tôi đập rộn ràng, tôi kéo 2 vạt cổ áo anh ấy xuống hôn đáp trả.

- Anh mà ko làm được em giết anh.

Haizzz, anh em nhà này theo trường phái bạo lực quá. Vương Khải nhấc bổng tôi lên.

- Để xem đêm nay em có còn quên đi bản lĩnh đàn ông của tôi được ko?

- Anh xấu xa quá rồi đó

.....

Mỹ Dung cùng Minh Luân đi thử áo cưới về, ngang phòng thấy tôi cười cười như xon điên. Mỹ Dung lo lắng lại sờ trán tôi, rồi sờ trán cô ấy.

- Con này làm gì thế.

- Coi thử bà nào nhập mày mà cứ cười cười như con dở người thế.

- Anh ấy cầu hôn tao rồi.

Mỹ Dung mừng rỡ.

- Thật á? Vậy cưới cùng lần với tao đi.

- Ừ được á.

- Mà mẹ biết chưa.

Mẹ tôi từ ngoài cửa đi vào.

- Tôi biết rồi.

- Mẹ.

Mẹ tôi lại giương ngồi khóc lóc, đầy vẻ đau khổ.

- Hồi bảo cưới thì ko đũa nào chịu cưới. Tới lúc cưới thì nó cưới cùng lần. Bảo sao bà già này ko tổn thương sâu sắc chứ.

Tôi với Mỹ Dung, mỗi đứa 1 bên ôm lấy mẹ tôi an ủi.

- Mẹ à, bọn con lấy chồng rồi vẫn ở bên mẹ mà.

- Biết thứ, nhưng già cùng lần tôi đây ko đành lòng.

Tôi lưỡng lự.

- Vậy con ko lấy chồng nữa nhé.

Mẹ tôi ngưng khóc ngay.

- Bậy con, định làm bà cô quả hủ? Con gái phải lấy chồng.

- Vậy mẹ đừng khóc nữa nhé.

- Mẹ vui còn ko hết đây này.

Cả 3 mẹ con tôi ôm nhau mừng mừng tủi tủi. Cứ nghĩ đến cảnh xa mẹ đi sang nhà khác ở, tôi thật ko đành lòng.

.....

Vương Khải ngồi ngay giữa cái ghế shopa trong nhà, giọng hùng hồn.

- Tôi sẽ lấy vợ, nên ông bà chuẩn bị đi nhé.

Ông quản gia mừng lắm.

- Thật sao ông chủ. Có phải chủ nhân của quần ren đó?

Vương Khải nhàu mày.

- Đừng gọi cô ấy như thế, cô ấy là Thục Anh.

Ông quản gia và bà vú vui quá nắm lấy cả tay nhau.

- Ôi vui quá, nhà này lại có nữ chủ nhân lại rồi. Bao nhiêu năm vắng bóng phụ nữ quá. Làm chúng tôi cứ tưởng ông chủ yếu sinh lý chứ.

Mây đen kèm sấm chớp bão giạt đùng đùng, dự báo có siêu bão kèm lốc xoáy đổ ngang qua đây.

- Yếu sinh lý?

Ông quản gia tay và lên miệng, coi như mình vừa nói lầm.

- Vậy ông chủ muốn tổ chức như nào ạ?

- To nhất, lộng lẫy nhất, hoành tráng nhất.

- Vâng tôi đã hiểu rồi.

.....

Giờ đây tôi xuất hiện bên cạnh anh ấy với thân phận vợ sắp cưới, dù là ở nhà anh ấy hay ở galaxy.

Anh ấy đã qua nhà thưa chuyện với mẹ tôi, và ngày cưới cũng đã định. Cùng ngày với Mỹ Dung.

Tôi và Vương Khải cùng nắm tay Louis mới đi siêu thị về. Ông quản gia và bà vú có vẻ cũng thích tôi lắm. Tôi cũng rấy quý trọng họ cũng như mọi người trong nhà, ko hề hách dịch. Nhưng tôi cũng ko hề xu nịnh họ. Chúng tôi đang đùa giỡn với nhau, anh ôm lấy tôi còn Louis thì lấy máy bay điều khiển điều xa chạy quanh nhà.

Cánh cửa nhà mở ra, 1 người phụ nữ khá đẹp tay kéo theo 1 cái vali đi vào, nhưng vẫn bị cản trở.

- Máy người tránh ra, để tôi vào. Tránh ra, ko ai được quyền cản tôi.

Mặt ông quản gia, bà vú cũng như Vương Khải tái đi đến kỳ lạ.

Vương Khải giọng lạnh băng.

- Đuổi cô ta ra ngoài.

- Khải, em xin anh, xin anh cho em được thăm con mà anh.

Tôi ngớ người, Louis thấy to tiếng nên chạy lại ôm lấy tôi.

- Ai vậy anh.

- Cô ta là đồ rác rưởi.

Rồi người phụ nữ ấy khóc lóc.

- Louis lại đây với mẹ, mẹ là mẹ của con đây.

Louis nhìn lên anh ấy.

- Ủa papa, mẹ của con chết rồi mà.

Rồi người phụ nữ lên tiếng ko cho Vương Khải kịp trả lời.

- Ko phải đâu Louis, là mẹ đây mà, mẹ nhớ con nhiều lắm, lại đây với mẹ nào.

Với 1 niềm khao khát luôn mong có mẹ của thằng bé, đã khiến nó ko suy nghĩ gì mà chạy lại ôm lấy cô ấy. Cô ấy ôm ấp hôn hít Louis rất nhiều, còn Louis cứ được đà mà khóc.

- Louis của mẹ lớn quá rồi, mẹ nhớ con nhiều lắm.

- Mẹ ơi, sao bây giờ mẹ mới về với con vậy, con nhớ mẹ nhiều lắm mẹ ơi.

- Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi... bây giờ mẹ về với Louis luôn đây.

Tôi nhìn là đã hiểu mọi chuyện rồi.

- Em về trước đây.

- Để anh đưa em về.

Vương Khải lái xe đưa tôi về mà ko hề quan tâm đến người phụ nữ kia dù 1 chút. Suốt quãng đường đi, anh ấy luôn nguyên rửa người phụ nữ đó.

- Cô ta là đồ rác rưởi, tại sao lại quay về chứ. Nhưng Thực Anh à, nó ko hề ảnh hưởng gì đến chúng ta đâu.

- Anh à, em biết rồi, anh cứ lo giải quyết mọi chuyện ổn thỏa đi. Em ko sao đâu.

- Anh chỉ sợ em lại nghĩ vớ vẩn thôi.

- Ko sao, em ổn.

Anh ấy đỗ xe trước nhà tôi, anh ấy muốn vào nhà nhưng tôi ngăn lại.

- Anh về đi, em muốn ở 1 mình.

- Em có thật sự ổn?

- Em ổn thật mà. Anh về đi.

Vương Khải hôn lên trán tôi rồi anh ấy lái xe về, còn tôi mệt mỏi về phòng.

.....

Vương Khải đỗ xe vào gara rồi đi thẳng lên nhà. Ko đói hoài tới Thanh Trúc đang cố bắt chuyện với anh ấy.

- Anh về rồi à, chúng ta ăn cơm đi anh, Louis đói rồi.

Rồi Thanh Trúc quay sang quát mắng vú nuôi.

- Bà vú, bà còn ko mau dọn đồ ăn đi, lè mề vừa thôi.

Bà vú vô tình bị mắng nên cũng luống cuống.

- Vâng, vâng tôi dọn ngay đây bà chủ.

Vương Khải quát mắng.

- Cô ta ko phải bà chủ, bà chủ sau này và duy nhất chỉ có Thực Anh.

Louis ngậy thơ chen vào.

- Ba mẹ à, ba mẹ đừng cãi nhau nữa mà. Còn papa, sao papa hung dữ quá vậy.

- Louis, con lên phòng đi.

- Ko, con chỉ muốn ở với mẹ thôi.

- Tùy con.

Vương Khải lên lầu, Thanh Trúc mới kéo Louis lại.

- Louis à, kệ papa con đi. Chỉ cần sau này mẹ con mình luôn ở với nhau là được nha con. Mẹ yêu Louis nhất đời.

- Vâng ạ. Louis cũng yêu mẹ nhất đời.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Xe tôi chạy về gần đến nhà thì có 2 người nữ ở đâu ra chặn xe tôi lại. Đẩy về hồ báo lăm.

- Xuống xe.

- Mấy người là ai?

Thanh Trúc từ quán nước trong hẻm đi lại, cười đều tôi.

- Mày biết tao là ai mà.

- Chị tìm tôi có việc gì.

- Tao cảnh cáo mày lần nữa, tránh xa anh Khải ra.

- Nực cười, chị lấy quyền gì cấm tôi. Quyền của 1 bà vợ lừa lọc, dối gạt hả.

Mặt ả tức đỏ lên như ăn mấy kg ớt.

- Mày im đi. Tao hỏi lần nữa, mày có tránh xa anh Khải ko hả?

- Vậy tôi hỏi chị, chị lấy quyền gì mà cấm tôi.

- Được, nói nhẹ mày ko nghe hả? Giữ nó cho tao.

2 người đó xông vào nắm lấy 2 bên tay tôi. ả định xông vào đánh tôi.

- Khoan, Chị là muốn quánh tôi dần mặt?

- Đúng.

- Chị nghĩ kỹ chưa?

- Im mồm.

Rồi ả xách mũ bảo hiểm trên tay định đánh vào đầu tôi. Tôi thẳng chân đạp tới 1 phát thật mạnh vào bụng ả, ả ngã lăn nhào. Lợi dụng lúc 2 người phụ nữ kia đang mất tư tưởng, tôi cúi người lui ra sau, thủ về thế võ. Ngoắc tay đẩy thách thức, bọn họ hồ báo xông vào cùng 1 lần, với những thế võ đã học, lên gối xuống chỏ 1 vài cái họ đã ngã nhào. Họ bỏ chạy, chỉ có Thanh Trúc vẫn còn máu lăm, rút trong giỏ ra con dao bấm nhỏ đâm thẳng về phía tôi. Tôi tung chân đá bay con dao, tiện tay cho ả 2 tát thật mạnh vào má. ả đau rất đưa tay lên che má, nhìn tôi đầy hậm hực.

- Mày... mày...

- Lần sau mà đi đánh nhau nhớ kéo đông đông chút. Chứ tôi karate đai đen mà dùng như thế này phí quá.

Tôi lại lên xe bỏ đi, vút cho ả cái nhìn đầy khinh bỉ. Lâu ngày ko đánh ai, giờ mới được giãn gân cốt tí cũng thấy thoải mái quá.

.....

Tôi hẹn anh ra quán Pub uống rượu, là rượu đó chứ ko phải bia đâu. Vì sao ư, vì những ngày mưa gió ko ngừng thế này thì nên uống 1 chút rượu cho ấm lòng.

Vương Khải đi vào quán, phui phui chút nước mưa vurun trên tóc anh.

- Sao ko gọi anh qua đón, 1 mình chạy ra đây?

- Em đi xe mà, có sao đâu.
- Sao hôm nay có nhã hứng uống rượu vậy?
- Anh ko thấy trời đang mưa à?
- Mưa thì đã sao nào?
- Mưa thì trời sẽ lạnh, lòng người cũng thấy cô đơn lắm.
- Vậy em ở lại, anh về.

Tôi níu tay anh lại.

- Sao về vậy?
- Thì trong lòng em cô đơn quá. Anh là người thừa nên đâu có sưởi ấm được lòng em.
- Hơ hơ, đùa mà. Em đùa thôi, anh ở lại đây đi.
- Sao hôm nay em tâm trạng quá vậy.
- Vì trời mưa mà anh, mưa ướt tầm tã như này chán lắm ấy.
- Được, hôm nay anh điên với em. À, ko biết cô Thanh Trúc cô ta làm gì mà mình nãy bầm te tua. Chắc là đã chọc phải ổ kiến lửa nào rồi.
- Vậy sao?
- Um
- Vậy thì cô ta đại quá.

2 chúng tôi ngồi bên nhau uống rượu, rồi kể nhau nghe những câu chuyện nhảm nhí gây cười, chỉ toàn chuyện cười thôi.

- Anh nè, em yêu anh nhiều lắm.
- Đẹp trai như anh mà em ko yêu thì chắc em có vấn đề rồi.
- Chảnh quá.
- Thật luôn.
- Nếu... nếu... à mà thôi. Tối nay mình bên nhau đi, tối nay em muốn ở bên anh thôi.
- Phải ko đó.
- Nhìn mặt em đi, nghiêm túc nhé. Đưa điện thoại cho em.

Tôi hơi cười đưa tay về phía anh ấy, anh ấy cũng ko ngần ngại đưa điện thoại cho tôi. Cả mặt khải của anh ấy tôi cũng biết, nhưng tôi ko mở máy anh ấy ra xem có nội dung gì bên trong. Mà là tôi khóa nguồn máy, đêm nay tôi ko muốn ai làm phiền chúng tôi.

Anh và tôi cùng nắm tay nhau về 1 khách sạn khác, tôi ko muốn chuyện ân ái của chúng tôi lại bị đồn rùm beng lên nữa.

Đêm nay tôi là người chủ động chiếm lấy anh, anh cũng hơi ngạc nhiên.

- Em máu quá, tự động muốn "ăn thịt" tôi?
- Đâu phải cứ để đàn ông mấy anh chiếm thế thượng phong mãi được.

2 cơ thể trần trụi quấn lấy nhau, nồng nàn mạnh mẽ vẫn như ngày đầu ấy. Đêm nay chúng tôi thật sự như bị hạ thuốc, thuộc về nhau để mê.

.....

Sáng hôm sau, bên cạnh giường thấy trống, Vương Khải liền đưa tay quờ quạng. Anh tỉnh giấc nghĩ là tôi đã đi vào nhà tắm, anh gọi nhưng ko nghe tôi thưa. Anh xuống giường vào phòng tắm kiểm tra xem tôi có gặp chuyện gì ko? Ngang qua bàn nhỏ anh thấy cái nhẫn và mảnh giấy liền lấy lên đọc.

- Anh à, anh đọc được tờ giấy này thì em đã đi xa 1 thời gian. Ko phải để em trốn tránh anh, vì em đâu có làm gì xấu mà phải trốn tránh. Nhưng chiếc

nhấn cầu hôn của anh, dạo này em ko mang vừa tay nữa rồi, em trả lại cho anh đó. Em chính thức từ hôn, vì em đã nghĩ lại rồi, anh ko phải là người đàn ông thích hợp như em vẫn tưởng. Tự dưng em đang còn trẻ thế này lại có 1 đứa con to bự như Louis, em chưa sẵn sàng làm mẹ thằng bé. Về đi anh, hãy mang hạnh phúc thật nhiều cho Louis nhé. Đừng tìm em, đừng buồn vì bị em đá nhé.

Vương Khải bức bối, phần vì giận, phần vì khó hiểu. Anh lấy điện thoại mở máy lên, chỉ toàn cuộc gọi nhỡ của Thanh Trúc mà ko có cuộc gọi nào của tôi.

Anh bật cười, cười như chưa bao giờ được cười. Rồi mặt anh lạnh lạnh lại "Thực Anh, em là đang thử sức chịu đựng của tôi. Dù em ở chân trời góc bể, tôi cũng xách em về".

.....

Vì Vương Khải biết tính tôi nên anh ko đến nhà tìm hay liên lạc gì với Minh Luân. Anh âm thầm giải quyết chuyện nội bộ, giải quyết đi cái nhọt nhức nhối là Thanh Trúc.

Tối nay anh gọi ả qua phòng, nói chuyện sòng phẳng.

- 3 tỷ cô hãy rời khỏi đây bà biến mất như chưa bao giờ tồn tại.

- Khải, anh nghĩ em là loại người đó sao?

- Cô vốn dĩ là loại người đó còn gì?

- Khải, em xin lỗi, trước đây em nóng nổi quá. Xin anh, xin anh tha thứ cho em 1 lần thôi, 1 lần này thôi được ko anh.

- Cô im đi, mặt cô dày quá rồi đó. Tôi đã ko tổng cổ cô ra khỏi nhà vì nghĩ Louis nó thấy, thằng bé sẽ có 1 vết sẹo lớn trong tâm hồn đến lớn. Còn cô, sao cô ko giữ cho mình 1 chút liêm sỉ mà biến đi, hả?

Ả ta hét lớn.

- Em ko đi, ko đi, nhất định ko đi. Lần này em về là được mong sửa chữa lỗi lầm. Có chết em cũng chết ở đây.

Ả ta bỏ ra ngoài, gạt đi nước mắt, lòng đầy uất hận "Vương Khải, lần này nhất định em phải giữ được anh".

....

Hơn cả tuần sau đó, ả ko tài nào dụ dỗ được anh, nên đành dùng kế hèn. ả lân la vào bếp, vú nuôi đang nấu cho anh tô mì, vì công việc nhiều nên anh cũng chỉ muốn ăn đơn giản 1 chút.

- Bà nấu gì đó.

- Dạ, tôi nấu mì cho ông chủ.

- Để đó tôi ngó cho, bà ra xem hình như trời mưa kia. Xem đóng cửa đi.

- À, vâng, bà chủ ngó dùm tôi lát.

Vú nuôi tắt tả chạy ra ngoài, để coi ôm mấy chậu hồng mà Vương Khải trông cho Thực Anh vào nhà. ả thấy vú đi ra, ả nhìn quanh thấy ly cam trên bàn, nằm sẵn trên cái khay nhỏ. ả biết chắc là của Vương Khải, ả bèn nhỏ vào đó vài giọt nước lã.

Vú già lại hốt hải chạy vào, sợ mì nở quá sẽ ko còn ngon nữa.

- May quá bà chủ à, may mà ko mưa nếu ko mấy chậu...chậu... à ko có gì.

- Bà già lắm cẩm, nói năng cũng ko ra hồn. Mau mang đồ ăn lên cho anh ấy đi, nở ra như cá mọt bây giờ.

Ả hứ 1 tiếng rồi về phòng, chuẩn bị cho tiết mục hay hơn. ả biết nếu ả có mang đồ ăn lên thì Vương Khải cũng ko ăn, nếu vậy sẽ uống công ả gây dựng.

Cốc... cốc...

- Vào đi.

Bà vú đẩy cửa đi vào, trên tay bưng khay đồ ăn, miệng nở nụ cười vui vẻ.

- Ông chủ à, ăn thôi ăn thôi cho nóng ạ.

- Um, vú để trên bàn cho tôi.

- Vâng, ông chủ.

Vương Khải cũng vừa tắm xong, tinh thần khá thoải mái. Mùi mì gói bốc lên thơm phức khó cưỡng, thôi kệ, chuyện đến đâu hay đến đó, ăn đã mới có sức mà làm việc.

15p sau khi uống cạn ly cam, anh thấy người anh khá kỳ lạ. Bỗng dưng nóng bức bất thường, cảm giác ham muốn từ bên dưới thốc lên.

Thanh Trúc đi vào phòng anh, khóa trái cửa, rồi cởi bỏ áo khoác đứng trước mặt anh trong bộ đồ ngủ cực kỳ sexy. À đang rất tự tin, dính phải thuốc xuân tình thì cho dù đẳng nam nhi cũng ko thể thoát khỏi ái mỹ nhân được.

- Cô.. cô sao lại ở đây.

- Khải à, để xem lần này anh còn từ chối được em nữa ko?

Ánh mắt của Vương Khải khi nhìn thấy hình ảnh mát mắt thì nhục dục lại dâng cao. Mồ hôi anh vã ra như tắm, tròng mắt đỏ lên vì đang cố kiềm chế, thân thể mất kiểm soát. À tiến lại sát anh, cạp bộ ngực căng tròn đầy silicon của ả vào người anh. Tay vuốt ve mơn trớn khắp người anh, tay cũng sắp di chuyển đến gần đùi quần anh. Anh chụp tay ả lại đẩy ả ra đi vào nhà tắm khóa trái cửa lại. Anh leo vào phòng tắm xả nước cho dịu đi cơn dục vọng đang dâng cuồng. Anh thà để thuốc hành hạ anh hơn là phải lên giường với ả. Lúc này anh nhớ tới gia diếp, còn ngoài kia ả ra sức gõ cửa than vãn.

- Vương Khải, anh ra đây... đồ chết tiệt. Anh ra đây cho tôi...

Vương Khải vẫn ko trả lời ả. ả vẫn tiếp tục kêu gào

- Để xem anh ở trong đó được bao lâu. Đồ chết tiệt... tôi chống mắt xem anh ở trong đó được bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Louis thấy Vương Khải đang ngồi đọc báo, thằng bé lại gần chui vào lòng ôm ấp.

- Papa ơi, papa làm gì đó?

Anh ấy thả tờ báo xuống rồi ôm hôn thằng bé.

- Papa chỉ đọc báo thôi, có chuyện gì ko con?

- Papa à...papa có thể cho con tiền ko?

- Tại sao con lại cần tiền, con có thể của con rồi mà.

- Thê đó... thê đó... con làm mất rồi ạ.

- Làm mất?

Vương Khải nhủ mày suy nghĩ, thằng bé này từ xưa đến giờ chưa bao giờ đề cập đến vấn đề tiền bạc, nhưng sao hôm nay lại như thế. Mà thằng bé này lại chưa từng nói dối.

Anh dịu dàng với thằng bé.

- Louis nè, papa có mắt thần nên đã biết hết những gì con làm rồi đó, con mau nói hết mọi chuyện thành thật đi nào.

- Papa à.. con.. con xin lỗi, vì mẹ nói là mẹ rất cần tiền, nên con đã đưa cho mẹ. Nhưng giờ mẹ nói mẹ lại ôm mà ko có tiền đi viện, con cũng ko có tiền nên con muốn xin papa.

Mắt anh đỏ ngầu, bao nhiêu cơn tức đang sôi sục lên. Loại đàn bà khốn nạn đó, ko từ mọi thủ đoạn mà, ngay cả đứa con nít cũng lợi dụng ko nương tay. Chết tiệt thật.

- Louis ngoan, con nít phải nói thật mới ngoan. Để papa đưa mẹ con đi viện, con yên tâm đi chơi đi ha.

Thằng bé mừng rỡ vì anh ấy đã đưa mẹ nó đi viện, mẹ nó sẽ nhanh hết ốm thôi.

- Con cảm ơn papa nhé. Papa đừng lấy chị Thực Anh nữa, con ko thích chị Thực Anh nữa đâu. Ko hề thích 1 tí nào hết, con chỉ muốn mẹ của con thôi.
- Tại sao? Vừa rồi chính con bảo con thích chị Thực Anh lắm mà.
- Giờ ko thích nữa, nếu papa lấy chị Thực Anh, con sẽ ghét papa lắm. Chỉ có mẹ, con và papa mới đúng là gia đình hạnh phúc. Con yêu mẹ con nhiều lắm
- Papa biết rồi.

Thằng bé chạy đi, anh liền lấy điện thoại gọi cho Thanh Trúc nhưng ả ko bắt máy. Mà sáng đến giờ anh ko thấy ả xuất hiện, có lẽ ả biết điều mà biến mất rồi chẳng, nếu là như vậy thật thì tuyệt quá.

.....

Mỹ Dung đang được trang điểm để chụp ảnh cưới, họ chọn 1 studio có tiếng trong thành phố. Đáng lẽ cô và Minh Luân đã đi đến những chỗ đẹp hơn ngoài kia, chụp những bộ ảnh mắc tiền. Nhưng cô ko muốn, cô muốn đơn giản 1 chút, chỉ cần cô và Minh Luân hạnh phúc là được, cô cũng ko muốn tiêu tốn phí phạm

Còn Minh Luân, bộ vest Ý này may ra có lẽ để dành riêng cho anh thì phải, vừa in, sang trọng. Máy chị em làm trong studio cứ khen ko ngót lời, còn lấy điện thoại ra chụp choẹt nữa. Rất tiếc, anh tuy đẹp trai nhưng anh đã có chủ rồi.

Anh mang đến đưa cho Mỹ Dung bó hoa hồng đỏ thắm, tươi mới xinh đẹp như Mỹ Dung bây giờ vậy đó. Minh Luân cứ nhìn Mỹ Dung chăm chăm

- Xấu xí quá, may mà có anh rước chứ ko em ế chồng chơ rồi đấy.

Mỹ Dung chê môi là lười.

- Ai thèm
- Em ko thèm kệ em, anh thèm là được rồi.
- Mà anh nè, còn chuyện của Thực Anh sao ạ?

Minh Luân thờ dài.

- Anh cũng ko biết, chuyện của nó, nó ko cho anh can thiệp.
- Haizzz, vừa rồi quyết định cưới cùng mình, giờ thì...
- Thôi kệ đi, vợ chồng là duyên số. Có duyên có nợ tự ắt lại về bên nhau. Còn em nữa, lo mà làm cô dâu xinh đẹp đi kìa.
- Vâng ạ.

Mỹ Dung cười hì rồi nắm lấy tay Minh Luân ra ngoài chụp ảnh.

.....

Vương Khải chờ mãi thì đến tối ả mò đầu về thật. Vương Khải đã ở sẵn ngoài phòng khách chờ ả. Thấy anh ả thoáng giật mình.

- Anh... anh chưa ngủ sao?
- Tôi chờ cô về nói chuyện.
- Chuyện.. chuyện gì hả anh.
- Theo tôi.

Vương Khải đứng lên bỏ về phòng, ả lẻo đẻo đi theo.

- Anh à, có chuyện gì vậy?
- Cô còn thù đoạn gì nữa, giờ hết ra đi.
- Anh nói gì kỳ vậy, em ko hiểu?
- Cô làm như cô ngây thơ lắm vậy?
- Hạ thuốc tôi, lấy tiền của thằng bé. Ngoài mấy việc đó ra, cô còn việc gì nữa ko hả.

Vương Khải hét lớn, giọng đầy tức giận, khiến ả run run.

- Em. em ko có. Em làm gì có lấy tiền con.

- Cô im đi, thằng bé chưa từng nói dối.

Ả ta đỏ mặt, nhưng vẫn chống chế.

- Em ko hề lấy tiền của con, có lẽ thằng bé đã nói dối.

- Tôi tin thằng bé, ko tin cô.

Lúc đó Louis đang ngủ trong phòng, vì thấy mẹ chưa về nên đã ra ngoài kiểm tra xem. Ai ngờ đã vô tình nghe được câu chuyện của bọn họ.

Cuộc cãi vã của họ vẫn còn đang hăng lắm. Thanh Trúc vẫn lý lợm.

- Anh là đàn ông mà, anh ko thể rộng lượng chút sao. 1 một lỗi nhỏ mà anh ko thể bỏ qua cho em.

- Cô cho đó là lỗi nhỏ sao? Lúc bỏ đi cô đã dứt khoát như thế nào hả? Lúc tôi van xin cô cô đã nhẫn tâm như nào hả?

- Lúc đó em còn chưa suy nghĩ chín chắn. Nhưng mà em yêu anh, em yêu con. Em mong anh tha thứ cho em.

Vương Khải cười lớn.

- Yêu tôi? Yêu con? Cô còn nhớ lúc cô mới có bầu ko? Lúc đó gia nghiệp này đang trên đà phá sản. Nhà đất bán hết, tài sản bán hết, cổ phiếu mất giá. Lúc đó tôi đã rất suy sụp, tôi chỉ mong lúc đó cô bên cạnh an ủi động viên, để cùng tôi vượt qua thời kỳ khó khăn đó. Nhưng rồi sao, lúc đó cô đòi phá thai, đòi bỏ đi Louis mới tượng hình. Tôi đã van xin cô thế nào hả? Cuối cùng rồi sao, cô đòi 2/3 số tài sản còn lại của galaxy này. Tôi cũng đã phải hi sinh hết để mong đến lúc Louis chào đời khỏe mạnh. Cô nói cô yêu con hả? Cái yêu của cô kinh khủng quá. Nếu ko có số tiền đó thì giờ này Louis chết lâu rồi, chết mà hình hài ko còn được lành lặn kìa. Chứ ko được vui vẻ khỏe mạnh như giờ đâu. Họ nói "hồ dữ ko ăn thịt con", còn cô ko phải hồ, mà cô là quỷ đó cô hiểu ko?

Ả khóc, khóc nhiều lắm. Nhưng ko biết ả khóc vì hối lỗi? Ả khóc vì thương con? Hay ả khóc cho phù hợp với vai diễn hiện tại của ả, cũng có thể ả khóc để lấp liếm cho tội lỗi của ả chăng?

.....

Vương Khải đang say ngủ, giấc ngủ mệt mỏi, ko thoải mái cho lắm. Tiếng gọi cửa liên hồi cũng ko thể khiến anh ngủ thêm được chút nào.

- Vào đi.

Lão quản gia và bà vú mặt tái mét.

- Ông chủ... ông chủ ơi, cậu chủ... cậu chủ lại ko tìm thấy.

- Sao chứ, sao lại ko tìm thấy. Rõ ràng hôm qua tôi đã để cho thằng bé ngủ mà.

- Sáng nay tôi qua phòng gọi cậu chủ dậy ăn sáng nhưng ko thấy đâu. Bèn nói ông quản gia đi kiểm tra camera ngoài cổng. Hình như cậu chủ bỏ đi từ tối hôm qua.

Nghe câu đó, mặt anh còn tái mét hơn bọn họ lúc nãy.

- Bỏ đi từ tối qua... lẽ nào....

Anh nhanh chóng chạy qua phòng Louis, rõ ràng biết ko coa thằng bé nhưng anh muốn tự mình kiểm tra cho chắc. Rồi anh chạy qua phòng ả, thấy ả vẫn còn ngủ.

May quá, may mà ả ko bắt cóc Louis đi. Anh bỏ ra ngoài, ả ngồi dậy ngơ ngác hỏi bà vú.

- Có chuyện gì vậy bà già.

- Cậu chủ... bỏ đi rồi.

- Bỏ đi? Đi đâu mới được.

- Cái đó tôi ko biết.

Ả phóng ra khỏi giường, chạy theo Vương Khải.

- Khải... con đâu. Con bỏ đi là sao?

- Cô còn ko biết sao? Hi vọng thằng bé đi ko phải vì nghe thấy chuyện của tôi và cô đêm qua.

À vẫn giọng run run.

- Vậy... vậy giờ biết tìm thằng bé ở đâu đây.

- Tôi ko biết.

Vương Khải nhanh chóng phóng xe ra ngoài tìm, còn ả, ả cũng gọi tài xế chở ả đi tìm con. Ko phải ả tìm vì ả thương con, mà vì thằng bé này sẽ mang lại cho ả mọi thứ tiền tài, danh vọng. Thằng bé ko khác gì tấm bùa hộ thân của ả, mất thằng bé, chắc ả cũng khôn khổ lắm đây.

.....

Vương Khải chạy đi khắp mọi nơi, thậm chí còn huy động đến bên công an để tìm kiếm. Nhưng cả ngày rồi, mọi thứ đều vô vọng. Anh bức bối, phẫn vì lo lắng, anh dầm mạnh tay lên cả vô lăng rồi gục đầu lên đó. Anh biết đi đâu mà tìm nó bây giờ, chỉ còn 1 nơi mà anh chưa đến.

Ting.. tong..

Mẹ tôi đi ra thấy Vương Khải đang đứng ngoài cửa, mẹ tôi giọng vẫn điềm tĩnh lắm.

- Thực Anh ko có nhà. Nó đi du lịch rồi.

- Mẹ à, bây giờ con ko phải tìm cô ấy.

- Ủa, đến nhà tôi, ko tìm con gái tôi thì anh tìm ai, hay tìm Minh Luân. Mà tôi ko phải...

Ko để mẹ tôi dứt câu, anh liền lên tiếng.

- Con tìm Louis.

Mẹ tôi trở mặt ngạc nhiên.

- Louis, sao chạy đến nhà tôi tìm con anh vậy? Mà thằng bé có chuyện gì rồi hả? Có đưa con mà giữ ko xong, suốt ngày đi tìm là sao hả?

- Thằng bé ko đến đây à mẹ?

- Thế thằng bé đến đây làm gì? Lâu nay nó có đến đây nữa đâu.

- Vâng con biết rồi, chào mẹ con về.

- Đây, đã là gì của nhau đâu mà gọi người ta là mẹ.

- Sau này sẽ là gì nên con vẫn cứ nên gọi trước. Chào mẹ.

- O hay, cái anh này.

Khi xe của Vương Khải đi hẳn, mẹ tôi mới khóa cổng vào nhà, rồi vào phòng.

- Louis ngoan, lại đây nào. Giờ con kể bà ngoại nghe được chưa?

Thằng bé khóc, nước mắt ngấn dài, còn bị nấc nữa.

- Mẹ của con... mẹ của con ác lắm. Mẹ ko yêu thương con nhất như lời mẹ nói đâu. Tối qua, tối qua con đã nghe ba mẹ cãi nhau. Papa nói là khi mẹ có bầu còn mẹ đã đòi bỏ con rồi. Papa còn nói nếu ngày đó, papa ko đưa tiền cho mẹ thì chắc con đã chết từ lâu mà ko còn lành lặn nữa. Con sợ quá bà ngoại ơi.

Mẹ tôi ôm lấy Louis vỗ về, bà chợt thấy sóng mũi bà cay cay. Nước mắt chực chảy. Câu chuyện như vậy thật khiến thằng bé sốc quá mà, nó còn bé làm sao nó chịu nổi chứ.

- Louis ngoan, đừng khóc nữa mà. Có bà ngoại đây, bà ngoại thương con mà.

- Bà ngoại cho con ở lại đây đi, con sợ mẹ con quá. Nếu con về mẹ con lại giết con mất.

- Rồi, Louis ngoan ở đây đi bao lâu tùy con thích nha. Nín đi, ngoại thương. Mà mẹ con có làm con đau chỗ nào ko?

- Ko, mẹ ko làm con đau, mẹ chỉ làm con bị sốt thôi.

Mẹ tôi nhú mày ngạc nhiên.

- Là sao? Sao lại làm con bị sốt?

- Con ko biết, mẹ bảo con làm thế, papa sẽ về.

Mẹ tôi lại ôm lấy Louis vỗ về. Tôi nghiệp cho thằng bé, nó ngoan vậy mà lại gặp phải loại mẹ ko ra gì.

Sau đó tầm 15p mẹ tôi đã gọi cho Vương Khải để anh ấy khỏi lo lắng. Nhưng Louis đang buồn, đang giận lắm còn chưa muốn về nhà, để người ngoại vài hôm. Biết được Louis ở bên nhà nên anh cũng yên tâm lắm. Vì Louis luôn là mối quan tâm to lớn nhất cuộc đời anh, nó đã rất bất hạnh khi có 1 người mẹ như thế.

.....

Louis ngó vậy mà cũng giận lâu thật, ở nhà tôi hơn 1 tuần. Louis ngoan lắm nên mẹ tôi cũng ko thấy phiền hà gì, ngược lại còn thích nữa. Mẹ tôi đi đâu cũng dẫn Louis theo, thậm chí là đi chợ hay đi tập thể dục, và tất nhiên là đi ăn hàng nữa.

- Louis, con hết giận mẹ con chưa?

- Chưa ạ, con còn giận lắm, con ko muốn gặp con đâu.

- Louis à, bà ngoại nói con nghe nhé. Nếu con giận mẹ, con cảm thấy mẹ ko tốt như vậy thì con cũng phải gặp để nói ra những gì suy nghĩ trong lòng của con cho mẹ con biết, hiểu ko?

- Vậy... vậy con nhất định phải làm vậy à bà ngoại?

- Đúng vậy, chứ con cứ ko nói ra thì con sẽ buồn mà mẹ con sẽ ko biết con cảm thấy như thế nào, hiểu ko?

- Vâng ạ.

- Ngoan, lát bà ngoại chở con về nhà nhé.

- Vâng ạ?

.....

Vừa thấy Louis đi vào nhà, Thanh Trúc liền chạy lại toan ôm lấy thằng bé, nhưng thằng bé sợ nên núp sau lưng mẹ tôi.

- Louis lại đây với mẹ nè con, mẹ nhớ con lắm.

Cho dù ả có nói gì thằng bé cũng nhất quyết ko chịu, bực bội nên ả quát mẹ tôi.

- Bà kia, bà là ai mà sao cứ can nó thế hả, mau tránh ra đi.

Mẹ tôi đành giọng.

- Vậy cô đây là người mẹ mà muốn bỏ thằng bé khi thằng bé còn trong bụng đây sao?

- Bà..bà... sao bà biết được.

- Thì tôi nghe kể vậy đó mà.

Ả nghe thế liền liếc sang Louis, lại nhìn nó với vẻ vang lơn.

- Louis à, mẹ xin lỗi con. Lúc đó mẹ còn trẻ quá mẹ chưa suy nghĩ chín chắn.

Mẹ tôi nghe churóng tai quá nên chen vào.

- Suy nghĩ chưa chín chắn mà biết đòi tiền.

- Bà già, bà im đi, bà biết cái gì mà nói.

- Thì tôi biết bao nhiêu nói bấy nhiêu vậy thôi.

Rồi ả lại hướng qua Louis.

- Louis con đừng tin bà ta, bà ta là người xấu đó, con tị mẹ nghe con.

Vừa lúc ấy Vương Khải cũng chạy về, do mẹ tôi đã điện thoại cho anh ấy trước khi qua.

- Louis, Louis.. con về rồi à.

Thằng bé mừng rỡ chạy lại, được anh ấy bế lên ôm hôn thăm thiết.

- Papa.. con xin lỗi, con về rồi.

- Tốt... về là tốt rồi.

Rồi anh ấy nhìn qua mẹ tôi.

- Con chào mẹ.

- Đừng gọi tôi là mẹ, con tôi nó ko gả cho anh.

Ả mắt đỏ ngầu, chỉ tay về hướng mẹ tôi.

- Mẹ? Bà ta là mẹ con hồ ly tinh kia? Mấy người, mấy người cùng 1 ruột với nhau.

Vương Khải để Louis xuống rồi nói với thằng bé.

- Louis, hôm nay con tự chọn. Con theo ba hay theo mẹ, vì con đã lớn rồi, tuy papa rất thương con nhưng papa muốn con được hạnh phúc hơn.

Ả vẫn cố gắng kêu gọi Louis về phe ả.

- Louis đi với mẹ đi, mẹ yêu con nhất trên đời. Nhất định mẹ sẽ lo cho con chu đáo mà.

- Ko, con ko theo mẹ. Mẹ là người xấu, mẹ muốn giết con, mẹ ko thương con như lời mẹ nói, mẹ xấu xa lắm.

- Ko phải đâu Louis, mọi chuyện ko phải vậy đâu. Mẹ... mẹ thương con nhất trên đời này mà.

Mẹ tôi lại chường tai nên tiện thể chen ngang vào.

- Thương.. yêu mà lại bắt thằng bé chui vào chăn cho nó sốt cao thiệt cao. Yêu quá, ko biết yêu kiểu gì.

Lần này ả thật sự tái mặt khi nhìn vào gương mặt đang chuyển lạnh như băng giá của Vương Khải.

- Mẹ.. mẹ dẫn Louis ra vườn chơi dùm con.

- Um, được rồi.

Khi thấy mẹ tôi dẫn Louis đi xong, Vương Khải tiến lại gần chỗ Thanh Trúc.

Chát...

Cái tát khá mạnh gián xuống má ả, đỏ rất.

- Tôi chưa từng đánh phụ nữ, nhưng cô ko phải phụ nữ. Cô là loài cầm thú chứ ko phải con người. Ngay cả con cô mà cô cũng lợi dụng để trục lợi cho bản thân được hay sao hả? Cô cút đi và ko có đồng nào hết, cút, cút khỏi nhà tôi.

Lúc này ả gạt đi nước mắt, chất giọng lại bình thường trở lại.

- Được, tôi đi, nhưng tôi phải lên lấy đồ của tôi đã chứ.

- Cô nhanh đi.

Ả lên lầu về phòng gom quần áo, tiện đường ả ghé qua phòng anh, lấy luôn những cái đồng hồ đắt tiền. Lấy theo những gì có giá trị mà nhỏ gọn dễ bỏ theo trong giỏ.

Ả đi xuống, đi ngang qua anh.

- Anh nhớ đó, dám đánh tôi, dám đuổi tôi. Anh nhất định sẽ hối hận.

.....

Sóng gió đã qua đi rồi, giờ anh là Louis đang ngồi trong quán kem nói chuyện với nhau như 2 người đàn ông.

- Papa, papa ko lấy chị Thục Anh nữa sao?

- Ko, papa ở với con suốt đời thôi. Vì con ko thích chị Thục Anh nên papa sẽ ko lấy vợ nữa.

- Ko đâu, con thích mà. Papa đi đón chị Thục Anh đi, lỗi do con. Lúc đó mẹ nói với con, chỉ cần con van xin chị Thục Anh ko lấy papa thì mẹ mới được ở với papa với con, nên con đã làm theo lời mẹ nói. Con xin lỗi.

- Um, ko sao. Đàn ông biết lỗi mà nhận lỗi quả thật là đáng nam nhi mà. Ngoan.

- Papa ko đi đón chị Thục Anh nữa sao.

- Chị Thục Anh bỏ đi rồi, papa ko biết chị ấy ở đâu hết.

- Để con.

.....

Sapa mấy hôm nay đỡ tuyệt rồi, chắc một tí về thôi. Ở đây tôi lại chán rồi. Nằm miên man nghe nhạc thì có tiếng gọi cửa. Ủa, ai mà lại gọi cửa vậy, tôi có quen ai đâu. Chốt khóa dây vẫn còn tôi hé đầu ra xem ai... là là Louis. Tại sao, tại sao thằng bé lại ở đây.

- Chị Thục Anh ơi mở cửa cho em và papa đi, em và papa đến đón chị về nè.

Tôi liền đóng cửa lại, dựa lưng vào sau cánh cửa, tim đập dồn.

- Chị Thục Anh ơi mở cửa đi chị, ngoài này lạnh lắm ấy.

Tôi vẫn im lặng, lúc này anh ấy mới lên tiếng.

- Về thôi em, mọi chuyện anh đã giải quyết xong rồi. Em định làm cô dâu bỏ trốn để chú rể lạc lõng 1 mình trong đám cưới sao?

Tôi khóc, ko phải nước mắt buồn, ko phải nước mắt giận, mà là nước mắt của hạnh phúc.

- Chị Thục Anh ơi, ngoài này lạnh quá, em sắp cóng rồi. Em nhớ chị nhiều lắm, chị tha lỗi cho em được ko?

Tôi ko nhìn được nữa mà đánh mở cửa, Louis sà vào ôm lấy tôi, tôi cũng ôm lấy thằng bé.

- Chị ơi, em xin lỗi, chị đừng giận nữa. Mình về nhà thôi chị ạ, về làm mẹ của em thôi.

Tôi vẫn khóc, tiếng khóc nức nện lên. Còn Vương Khải quỳ ngồi cạnh tôi, đưa chiếc nhẫn về phía tôi, kèm theo lời nói rất chân thành.

- Đây cô dâu xinh đẹp, mình cưới nhau nhé.

Tôi bật cười.

- Ừ... thì cưới.

Louis mừng rỡ nhảy tung tung.

- Yeah, vui quá đi thôi.

Còn Vương Khải ôm tôi vào lòng, còn hôn tôi nữa, nhưng cũng ko quên kèm theo câu thề vọt.

- Để xem, lần này em chạy được đi đâu.

- Em ko thèm chạy nữa, thôi đành làm vợ anh vậy. Biết đâu sẽ vui, nếu ko vui, em lại chạy.

- Em có mọc thêm đôi cánh cũng đừng mơ.

- Còn xem thái độ của anh thế nào đã.

- Tất nhiên anh sẽ rất ngoan rồi.

.....

Ko còn gì phải nói vì sau đó 1 đám cưới đôi được diễn ra tại galaxy của anh. Tôi và Mỹ Dung hạnh phúc sánh đôi bên 2 chú rể cực điển trai. Có lẽ mẹ tôi là người hạnh phúc nhất đời vì vừa có thêm dâu, lại được thêm rể, ko những thế lại có thằng cháu ngoại ngoan ngoãn như Louis. Lúc làm lễ xong Louis

đã nói to giữa lễ đường, lời lẽ rất cảm động, ko biết có ai bày vẽ thẳng bẻ ko nữa.

- Chị Thực Anh à, từ hôm nay chị đã là mẹ của em rồi. Nên bây giờ em muốn được gọi chị là mẹ. Mỗi ngày chúng ta đều gặp nhau, từ việc ăn sáng đến lúc đi ngủ. Con cảm ơn mẹ vì mẹ đã cho con 1 bà ngoại xinh đẹp, 1 người mẹ cũng rất là xinh đẹp. Mặc dù lâu lâu vẫn cốc đầu con, nhưng ko sao. Con rất vui và hạnh phúc nhiều lắm, con mong rằng mẹ cũng yêu thương con giống con yêu thương mẹ vậy.

Tôi và 1 số người nữa cũng đã bật khóc, giọng nghẹn ngào.

- Mẹ ko hứa là 1 người mẹ tốt, mẹ ko dám hứa sẽ mang cho con nhiều hạnh phúc. Nhưng mẹ hứa sẽ luôn nỗ lực hết mình để con yêu thương mẹ.

- Mẹ ơi, con yêu mẹ.

Đêm tân hôn hôm đó, khi tôi và anh chuẩn bị làm những chuyện mà đêm tân hôn cần làm thì Louis xách gối chạy qua phòng chúng tôi và còn nằm giữa nữa. Anh nhũn mày khó chịu.

- Louis, con về phòng mình đi chứ, sao lại ôm vợ của papa vậy.

- Ko, đây là mẹ của con mà. Minh phải chia đều chứ.

- Thì hôm khác đi, hôm nay ko được, hôm nay là tân hôn mà.

- Vậy papa để tân hôn hôm khác đi, hôm nay con muốn ôm mẹ ngủ.

- Nhưng papa cũng muốn.

Tôi thấy thật sự mắc cở, nhưng lại thấy thật sự hạnh phúc nữa.

- Rồi, rồi 2 ba con khỏi giành nhau, mỗi người 1 bên được ko?

Louis và Vương Khải cùng đồng thanh.

- Nhất trí.

Vậy là đêm đó, và nhiều đêm khác tôi được vinh hạnh nằm giữa 2 người đàn ông đẹp trai nhất nhà này.

Mẹ kể thì sao chứ? Chỉ cần yêu thương và quan tâm đến đứa trẻ đó thì đứa trẻ cũng yêu thương lại mà thôi. Cần gì phân biệt con riêng con chung, những đứa trẻ đã thiếu thốn tình thương chúng đã rất thiệt thòi rồi.

- Hết Truyện-

Bạn đang đọc truyện *Ừ, Thì Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.